LAUREN MYRACLE

YOUNG

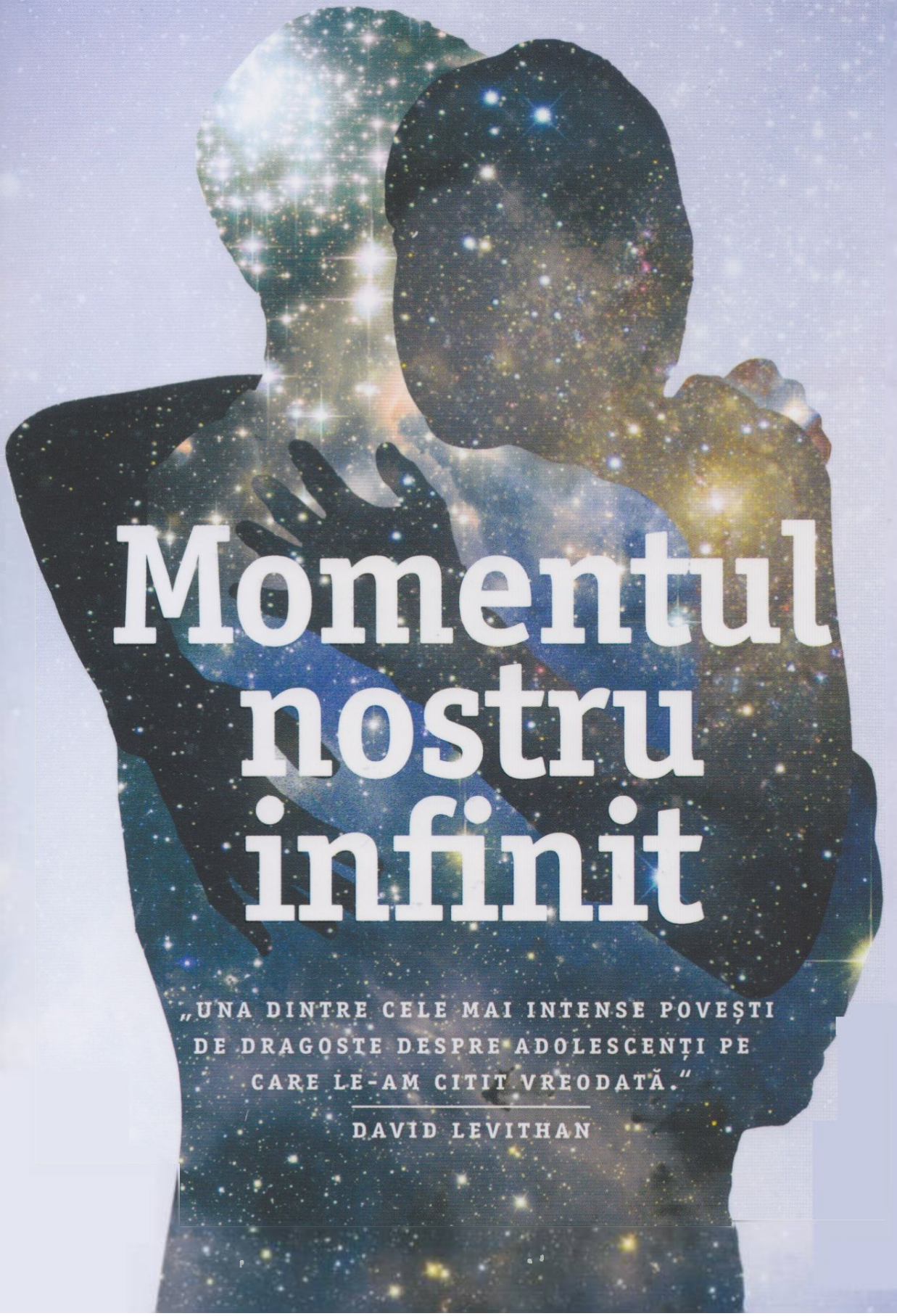

Momentul nostru infinit

„UNA DINTRE CELE MAI INTENSE POVEȘTI DE DRAGOSTE DESPRE ADOLESCENȚI PE CARE LE-AM CITIT VREODATĂ."

DAVID LEVITHAN

LAUREN MYRACLE

YOUNG 14+

De când se știe, țelul lui Wren Gray a fost să-și mulțumească părinții.

Lucru care nu a deranjat-o, dimpotrivă. Acum însă a împlinit 18 ani și simte nevoia să-și împlinească propriile dorințe... doar că nu prea știe care sunt.

În schimb, Charlie Parker știe exact care e dorința sa cea mai mare. Charlie e un băiat blând cu un trecut dureros – și a iubit-o pe Wren de când a văzut-o prima dată. Dar o fată ca Wren nu s-ar îndrăgosti niciodată de un tip ca el.

Și totuși... unele lucruri sunt scrise în stele.

Romantică, senzuală și atât de adevărată – o poveste de neuitat despre prima iubire de la una dintre cele mai bune autoare ale momentului.

Lauren Myracle

Momentul nostru infinit

Capitolul unu

Totul se sfârșea: liceul.

Totul începea: ceea ce urma.

Acest lucru era valabil pentru toți elevii din ultimul an de la Liceul Atlanta's Southview, nu doar pentru Wren. Și cu toții aveau să-și aleagă câte un drum, iar drumul fiecăruia avea să fie diferit, astfel că nici nu se punea problema de surprize uluitoare. Totuși, situația lui Wren era neobișnuită... sau, cel puțin, așa bănuia ea.

Cu toate astea, Wren nu avea mereu încredere în opiniile ei, probabil din cauză că părinții ei țineau morțiș să gândească în locul ei.

— Firește că-ți place sucul de grepfrut! îi spusese mama ei chiar în acea dimineață, dând înapoi panicată după ce Wren o rugase să-i facă o cafea. Mereu ți-a plăcut sucul de grepfrut. E preferatul tău. L-am făcut special pentru tine, proaspăt stors, ca tratație specială pentru ultima zi de școală.

Wren băuse sucul, stânjenită că se plânsese. Doar că, de fapt, Wren nu se plânsese, nu-i așa? Ea nu spusese decât:

— Nu, mulțumesc. Chiar nu-mi place sucul de grepfrut.

Pentru că ei chiar nu-i plăcea — nu-i așa?

Tatăl ei evitase discuția legată de sucul de grepfrut, însă avea destule de spus în legătură cu alte subiecte, ca de pildă, cum ar fi planurile ei de viitor. *Mai ales* planurile ei de viitor. Wren își simțea trupul îngreunat și își dorea ca Tessa, prietena ei cea mai bună, care venise să o ia la școală cu mașina, să meargă înainte și să nu se mai întoarcă niciodată.

Însă asta era o fantezie. Tessa nu putea rezolva problemele lui Wren. Dacă Wren voia să-și schimbe viața, atunci ea era cea care trebuia să preia frâiele.

Tessa trase în parcarea elevilor din ultimul an și opri motorul. Își trecu degetele prin părul ei lung și blond, își aplică un strat de gloss pe buze și zâmbi în oglinda retrovizoare. Închise parasolarul cu un pocnet.

— Pregătită? o întrebă pe Wren.

— Sigur, îi răspunse ea, după care stomacul i se făcu ghem. Nu... așteaptă!

Tessei îi dispăru zâmbetul. Era prietenă cu Wren din clasa a doua, așa că știa câte ceva despre problemele cu care se confrunta Wren acasă.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Nu, mda, totul e bine, spuse Wren. Doar că... azi-dimineață, maică-mea a pregătit un mic dejun special. Șuncă, ouă și biscuiți.

Tessa înclină capul nedumerită.

— A făcut biscuiții din resturi. A folosit o ustensilă de tăiat în formă de inimă.

— Ah, zise Tessa.

— A, da, și suc de grepfrut, căci e preferatul meu.

— Poftim? Dar tu urăști sucul de grepfrut...

— Știu, spuse Wren, simțind un val de ușurare.

Tessa studie cu atenție expresia de pe chipul lui Wren. Uneori, de-a lungul anilor, copiii o tachinaseră pe Wren, spunându-i că era o „singură" Wren. Adică, singură la părinți. Adică, fiind singură la părinți, părea mult mai protejată decât ceilalți copii. Îi mulțumea pe toți, făcea fapte bune și își făcea griji. Prefera să observe decât să acționeze. Acestea erau acuzațiile care i se aduceau lui Wren.

Totuși, Tessa fusese la Wren acasă. Îi cunoștea foarte bine părinții, așa că știa că purtarea lui Wren nu era doar un rezultat al faptului că era singură la părinți.

— Părinții tăi cred că ești o prelungire a lor, îi spusese Tessa acum ceva timp. Ca și cum ai fi un picior sau un braț în plus. E *ciudat.*

— Știu, recunoscuse Wren. Dar mă iubesc.

Tessa, care avea doi frați mai mari și care locuia cu o mamă mai tot timpul plecată de acasă, bombănise:

— Un pic cam prea mult, dacă mă-ntrebi pe mine.

Acum, aflându-se în parcarea liceului, Tessa o întrebă:

— Nu le-ai spus, hm?

Wren clătină din cap. În urmă cu ceva timp, prin ianuarie, fusese admisă mai devreme la Emory, prestigioasa universitate unde lucra mama ei. Apoi, în martie, aflase că i se acordase o bursă de merit. Părinții ei erau în al nouălea cer.

— Poți să vii acasă la fiecare sfârșit de săptămână! exclamase mama ei. Sau putem veni noi la tine. Ba chiar și în timpul săptămânii, dacă ți se face dor de mâncarea gătită acasă. Cum dorești tu, scumpo!

Însă, cu o săptămână în urmă, Wren își retrăsese contractul. Nu știa cum de găsise curajul s-o facă, dar se

simțea bine. Ba nu, se simțea minunat. Doar că încă nu le dăduse vestea și părinților ei — nici despre Emory și nici despre ceea ce plănuia să facă mai departe.

— Simt un gol în stomac, îi spuse ea Tessei.

Se încruntă, dornică să afle ce alte sentimente o mai încercau.

— Și totuși, *sunt* încântată!

— Că în sfârșit ești și tu liberă să faci ceea ce vrei? o întrebă Tessa. Așa și *trebuie* să fii. Dumnezeule, meriți asta!

O prietenă de-a Tessei bătu cu degetele în capota mașinii, iar Tessa îi făcu cu mâna. Copiii treceau șuvoi pe lângă ele, râzând și discutând.

— Nu lăsa asta să te doboare, bine?

— Bine, răspunse Wren, bucuroasă că vocea îi rămase calmă. Mulțumesc, teseractule. Cu toate că știi prea bine că nu există așa ceva.

Tessa râse la versiunea ușor mutilată a citatului, care era din cartea preferată a lui Wren, *O buclă în timp*.[1] Un teseract era un cub cvadridimensional, care, prin definiție, nu putea exista într-o lume tridimensională. În roman, un teseract era folosit drept scurtătură prin timp, care, prin definiție, nici ea nu putea exista în lumea reală.

Totuși, Wren adora lucrurile imposibile. Wren se gândea că Tessa, care zburda prin viață asemenea unui colibri, era un lucru imposibil. Tessa lăsa impresia de fată fâșneață, care deborda de energie, însă, pe sub toată acea fațadă de

---

1 *A Wrinkle in Time* (tradus în românește prin *Călătorie în a cincea dimensiune* și *O buclă în timp*), unul dintre cele mai renumite romane fantasy pentru copii, scris de autoarea americană Madeleine L'Engle (1918–2007), recompensat cu Medalia Newbery.

petrecăreață, avea o inimă înțeleaptă și loială. Dintre toți, ea era cea care o cunoștea cel mai bine pe Wren.

— Eu nu exist? întrebă Tessa, gesticulând ca asistentele din emisiunile-concurs la dovada fizică a existenței ei.

Era adorabilă în maioul și jeanșii ei scurți, ambele de culoare roz.

— Cred că te-nșeli! Așadar, mergem să-i salutăm pe fanii noștri care ne adoră?

Wren zâmbi.

— Pe fanii *tăi* care te adoră? Haide!

Fetele se alăturară mulțimii de copii care se îndreptau spre clădire. Aerul cald de primăvară îi gâdila picioarele lui Wren, goale pe sub fusta ei albă până la genunchi. Apăsarea din plămâni îi mai cedă.

— Îți vine să crezi? întrebă Delaney, un prieten de la clubul de teatru, care în toamnă avea să se ducă la New York. Îți vine să crezi că am terminat liceul?!

— Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred, îi răspunse Tessa. Și, totuși, iată-ne aici!

Shaniqua Stewart li se alătură și își petrecu brațul peste umerii lui Wren.

— Hei, fată! Te pregătești sufletește pentru Emory?

Wren îi zâmbi stânjenită. Shaniqua era una dintre colegele ei de la cursurile pentru avansați.

— Dar tu te pregătești sufletește pentru Princeton? i-o întoarse ea. Presupun că deja ți-ai făcut bagajele, nu?

Shaniqua râse, după care se întoarse spre Tessa și spuse:

— Și tu! Să n-o iei razna la Georgia — mă rog, ce tot spun? Firește c-o s-o iei razna.

Tessa îi trimise o bezea. La sfârșitul lui august, Tessa avea să se ducă la Universitatea din Georgia, împreună cu aproape jumătate dintre colegii lor de an.

— Tessa! Wren! strigă Owen Bussell, făcându-și mâinile pâlnie în jurul gurii.

Owen era șeful de promoție al clasei. Sâmbătă, la ceremonia de absolvire, urma să țină un discurs.

— Doamnelor, arătați minunat!

— Și tu, O! strigă Tessa. Să nu ne plictisești prea tare sâmbătă!

— Am să mă străduiesc! îi răspunse el.

Un grup de fete împrăștiau vestea despre o petrecere pe care P.G. Barbee o dădea sâmbătă seara.

— Îl cunoașteț' pe P.G., nu-i așa? întrebă una dintre ele, iar Tessa, cu un aer aluziv, răspunse:

— Ooo, *categoric* îl cunoaștem pe P.G.

Wren își dădu ochii peste cap, deoarece ele chiar nu-l cunoșteau. În plus, ea nici n-avea de gând. În acel moment, Wren îl văzu pe P.G. pălăvrăgind cu o tipă de clasa a noua care chicotea la tot ceea ce spunea el. Fata se rezemase de peretele clădirii principale, iar P.G. își pusese antebrațele de-o parte și de alta a ei, ca un soi de cușcă.

P.G. era prea șcmecher pentru gustul lui Wren, însă acum el reprezenta noua pasiune a Tessei, așa încât nu fu deloc surprinsă când Tessa anunță:

— La naiba, normal c-o să venim!

— Excelent! spuse una dintre petrecărețe. O să fie de pomină!

Bătu palma cu Tessa, iar cerceii cu pană ai acesteia se bălăngăniră.

În timp ce Tessa discuta cu niște prietene majorete, Paige Johnson veni în pas alergător spre ele și o salută pe Wren. Paige și Wren fuseseră prietene bune în școala primară, însă drumurile lor se despărțiseră în urmă cu

mult timp. Paige îi oferi lui Wren o îmbrățișare ca de urs și șopti:

— Vreau să-ți spun ceva, dar s-ar putea să sune ciudat.

— Ce e? întrebă Wren.

— Chestia e că mereu te-am admirat, spuse Paige, dând înapoi și privind-o pe Wren în ochi.

Respirația îi mirosea a caramele.

— Nu ca o hărțuitoare. Pur și simplu voiam să-ți spun că, într-un fel, ai fost mereu modelul meu demn de urmat.

— Modelul tău demn de urmat? întrebă Wren. De ce?

Paige făcu ochii mari.

— Ăăă... știi tu. Pentru că ai mereu un scop în viață. Pentru că te cunoști foarte bine.

— Eu?

— Da, tu.

Luna atrage pământul și așa se formează mareea, sugera tonul ei. *Pământul se învârte în jurul soarelui și de asta avem noapte și zi, și, da, știi ce vrei de la viață. Îți bați joc de mine, nu-i așa?*

Wren nu înțelegea. Paige era ciudată, dar isteață. În clasa a cincea, ea și Wren se înscriseseră împreună la o activitate extrașcolară numită Odiseea Minții, iar pentru competiția lor finală născociseră un scheci. Ceva despre pirați? O parte din scheciul lor implicase bărci și mașinuțe cu telecomandă, iar una dintre mașini se izbise de un tunel, însă Paige o pusese calmă la loc și o luase de la capăt. Echipa lor câștigase premiul întâi. Fusese una dintre primele dăți când Wren descoperise cât de amuzant putea fi să te faci remarcat.

— Aha, spuse Wren. Ăăă, mersi! Și... tu?

Paige își trase mânecile peste degete, dând din cap în timp ce se îndepărta cu spatele.

— OK, păi, doar asta voiam să-ți spun. În fine. Pa!

Paige tâșni din loc, lăsând-o pe Wren să se simtă ca o prefăcută. A fost odată ca niciodată când Wren se prea poate să fi fost sigură pe ea, de pildă, pe undeva prin clasa a cincea, însă acum oscila când venea vorba despre ce anume voia să facă cu viața ei. La început își dorise să meargă la Emory, apoi se hotărâse că nu mai voia să meargă la Emory. Voia să-și mulțumească părinții, dar în același timp se săturase să le facă pe plac. Tânjea să dețină controlul asupra propriei vieți, nu să fie o extensie a mamei și a tatălui ei, și își dorea cu ardoare să facă ceva îndrăzneț, ceva care să conteze, ceva care să-i ajute pe alții într-un mod instantaneu și tangibil.

Dorința ei de a fugi de acea viață perfectă era la fel de puternică precum atracția lunii, chiar dacă acea perfecțiune era neclară. Oare la asta se referise Paige când îi spusese că știa foarte bine care îi e scopul în viață?

Rămase acolo, căzută pe gânduri, până ce un băiat de la cursul de biologie îi făcu timid cu mâna din celălalt capăt al parcării, aducând-o înapoi cu picioarele pe pământ. Briza îi biciui fusta, făcând-o să i se ridice brusc, iar ea se îmbujoră în timp ce încerca să o țină în loc. Nu doar din cauză că băiatul — pe care îl chema Charlie — zărise fără îndoială mai multe decât s-ar fi așteptat oricare dintre ei, ci și fiindcă își dădu seama că, în timp ce fusese cu capul în nori, se holbase aiurea la el, probabil preț de câteva minute bune.

Se simțea stânjenită. Lui Wren îi plăcea de Charlie, însă nu îl cunoștea atât de bine. El era înscris la câteva dintre cursurile ei pentru avansați. Avea o siluetă bine

făcută, musculoasă, și, din când în când, Wren se trezea că îi admira jocul de mușchi de sub tricou. Buricele degetelor îi erau adesea murdare de ulei sau poate de vopsea. Nu era prea vorbăreț, iar unii copii îl considerau arogant. Însă Wren îl văzuse interacționând cu micul lui grup de prieteni și, în compania lor, părea mai destins. Mai relaxat.

Odată, Wren îl zărise pe Charlie ajutând un boboc să-și deschidă dulapul. Bobocul era costeliv, unul dintre nefericiții care aveau să se înalțe abia după un an sau doi, sau poate chiar niciodată. Băiatul arăta de parcă mai avea puțin și plângea. Charlie nu făcuse schimb de priviri cu puștiul, însă rotise combinația încuietorii cu mișcări sigure și îndemânatice, trăsese un pumn în ușa metalică și dăduse din cap cu satisfacție atunci când aceasta se deschisese.

Acum, la câțiva metri depărtare în parcarea elevilor, Charlie lăsă mâna jos. Acum el era cel stânjenit.

Wren îi făcu din mână și zâmbi, iar Charlie se arătă ușurat. Făcu imediat o mutră blândă, însă fu prea târziu. Ea văzuse, preț de o secundă, ceea ce simțea el cu adevărat. Wren simțea nevoia bizară de a se duce să-i spună: *Nu. Te rog. Uneori, lucrurile pe care le ascundem... nu sunt ele acele părți din noi care contează cel mai mult?*

Tessa o strigă, iar Wren clipi. Ce Dumnezeu se întâmplase? Începu să meargă, la început mai lent, apoi din ce în ce mai repede. Ajunse lângă Tessa, care își lovi șoldul de ea.

— Am văzut că i-ai făcut cu mâna lui Charlie, o necăji Tessa. Aveați cumva un moment intim?

— Da, cum să nu! răspunse Wren.

— Ce drăguț! exclamă Tessa. Să fie ăsta un da?

Tessa sugerase de câteva ori că Charlie avea o oarecare pasiune pentru Wren, iar ea se întreba dacă nu cumva era adevărat. Inima începu să-i bată mai tare.

Dar nu, era o proastă. Wren era destul de sigură că Charlie avea o prietenă și, în plus... mă rog. Era imposibil, și nu în sensul bun al cuvântului.

— Hai să vorbim despre lucruri mai interesante, spuse Wren. Nu crezi c-ar trebui să te duci să-l furi pe P.G. de la boboaca aia — sau s-o salvezi pe boboacă de P.G.?

Asta funcționă de minune. Tessa se uită spre locul indicat de Wren și se încruntă când îi văzu pe P.G. și pe boboacă. Wren nu putea să vadă chipul lui P.G., ci doar spatele cămășii lui bleu. P.G. se apropie de boboacă — obrajii lui aproape că îi atingeau pe-ai ei — și îi spuse ceva ce o făcu să se îmbujoreze.

— Pe bune? murmură Tessa.

Boboaca scoase un alt chicotit strident, iar P.G. dădu înapoi. Se întoarse și le văzu pe Tessa și pe Wren, iar pe față îi apăru un rânjet.

Porni cu pași mari spre ele, fiind stăpân pe curtea școlii. Fiind stăpân pe toate lucrurile. Duhnind a egocentrism și a parfum, care, mulțumită paginii lui de Facebook, Wren știa că se chema Czar.

— Tessa Haviland, spuse el, tărăgănindu-i numele. Tu. Arăți. Sexy.

— Ei bine, mulțumesc frumos, răspunse Tessa, care mai avea puțin și făcea o reverență.

Wren pufni, iar P.G. își întoarse capul spre ea. Ups! O studie din cap până-n picioare, mai repede decât pe Tessa, și încuviință.

— Și tu arăți bine! Aprob, conchise el.

— Oh! făcu Wren, admonestându-se în gând că îi atrăsese atenția. Atunci bănuiesc că pot să mor liniștită?

Tessa o lovi din nou cu șoldul.

— *Wren!*

— Și vă las să vă vedeți de-ale voastre, spuse Wren, făcând un pas înapoi pentru a o lăsa pe Tessa să-l apuce de braț pe P.G.

Porniră spre școală, tachinându-se lejer, iar Wren îi urmă.

Când ajunseră la ușile de la intrare, Wren se opri pentru a scoate o doză de cola din ghiozdan pentru domnul Cameron, un profesor de matematică ce fusese pus să se ocupe tot semestrul de controlul traficului pietonal. Domnul Cameron era un om solid și transpira din abundență, chiar și atunci când afară era rece, așa că, într-o zi, Wren îi oferise băutura ei. Plănuia s-o bea în timpul orei libere, însă își putea cumpăra oricând alta.

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, ești un înger, ai permisiunea mea să tragi chiulul și să te duci să vezi un film, îi spusese domnul Cameron, și așa se născuse o tradiție.

În fiecare dimineață, în loc să tragă chiulul, Wren îi arunca domnului Cameron o doză de cola, și, în fiecare dimineață, el o prindea cu precizie și o desfăcea.

— Mersi! îi spuse el acum, după care luă o gură. Bănuiesc c-ai să treci pe-aici mâine și vineri? Să ai grijă ca bătrânul tău prieten să-și ia doza de cofeină?

Toți elevii de liceu erau nevoiți să se ducă la școală până la sfârșitul săptămânii, mai puțin cei din ultimul an. După ziua de azi, elevii din clasa a douăsprezecea nu mai trebuiau să vină decât la ceremonia de absolvire de sâmbătă.

— Of, îmi pare rău! spuse Wren, nefăcându-i deloc plăcere să-l dezamăgească, chiar dacă știa că el glumea.

El își duse mâna la inimă.

— Așadar, asta e? Așa se termină?

Wren se făcu mică.

— Scuze!

De-abia puse un picior pe ușă, când el îi strigă numele. Wren se întoarse.

— Hei! strigă el. Ești un copil extraordinar, Wren Gray. Ai să faci lucruri minunate cu viața ta. Ai înțeles?

Existau atât de mulți oameni în lume. Unii erau măgari, dar cei mai mulți erau de treabă. Wren fu nevoită să-și dreagă vocea înainte să poată vorbi.

— Am înțeles!

În fața ei, pe culoarul aglomerat, Tessa sărea de la un prieten la altul. Ea chiar semăna cu o pasăre colibri, toată numai nuanțe colorate și mișcări rapide. Wren porni să i se alăture, după care se răzgândi și se retrase, rezemându-se de peretele cu panou de sticlă al secretariatului. Închise ochii și se concentră asupra propriei sale respirații.

Tot felul de lucruri mărețe o așteptau dincolo de ușă, tot soiul de oportunități și riscuri și schimbări importante, nebunești. Trebuia să se lase în voia acestei senzații. Însă ea era speriată.

Inclusiv ceea ce se întâmplase cu Charlie — *dacă* se întâmplase ceva cu Charlie — o speriase; gândul că părțile ascunse ale unui om contau cel mai mult, când ea era cea care ținea un secret.

La ora de engleză, citise o legendă despre imensitatea universului. O bătrână îi povestea nepotului ei că lumea se sprijinea pe spatele unei țestoase uriașe. „Chiar

așa? Păi, atunci, țestoasa pe ce se sprijină?“ o întrebase nepotul.

Iar Wren citise mai repede, sperând cu naivitate că era pe cale să primească răspunsul vieții.

Însă fusese dezamăgită. Bătrâna începuse să râdă: „Asta e cea mai bună parte. Până jos sunt numai țestoase!“

Capitolul doi

Wren Gray era cea mai frumoasă și mai inteligentă fată pe care o văzuse vreodată Charlie Parker. Ea nu părea să-și dea seama de asta, ceea ce era o nebunie. Însă Charlie vedea. Charlie știa adevărul.

Când ea zâmbea, Charlie voia să zâmbească alături de ea. Când își dădea părul negru pe după urechi, Charlie gândea: *Da, așa se face.* Când străbătea culoarele școlii, îmbrăcată în cămășile și fustele ei până la genunchi, lui Charlie îi era clar că avea mai multă clasă decât celelalte fete cu jeanși strâmți și tanga la vedere. Charlie avusese de-a face cu fete îmbrăcate în jeanși strâmți și tanga la vedere sau, mai bine zis, mai ales cu una dintre ele. Nu îi făcuse o impresie prea bună.

Însă Wren nu semăna cu acea fată sau cu oricare alta, cu toate că, în mod evident, era fată. Odată, în timpul mesei de prânz din curtea elevilor de clasa a douăsprezecea, ea își ridicase mâna pentru a-i face semn prietenei ei, Tessa, iar bluza îi scosese în evidență toate formele. El o sorbise din priviri cât de mult putuse, fără să pară nesimțit.

Miercuri, Charlie trecuse prin ultima zi de școală ca și când s-ar fi aflat într-o negură. Toți ceilalți erau

entuziasmați la gândul că vara începea în mod oficial, însă Charlie nu-și dorea să vină vacanța. El și-o dorea pe Wren. Însă, dacă nu avea de gând să prindă curaj și să acționeze — de pildă, să poarte o conversație mai lungă de cinci cuvinte cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! —, totul era sortit eșecului. Wren urma să-și vadă de drumul ei imediat după ceremonia de absolvire de sâmbătă și exista posibilitatea ca el să nu o mai vadă niciodată.

Joi, care era în mod oficial prima lui zi în care nu mai trebuia să meargă la școală, Charlie se duse să lucreze alături de tatăl său adoptiv la atelierul de tâmplărie al acestuia. Fixă pe masa de lucru o placă din lemn de mesteacăn de culoare crem și porni mașina de frezat, modelând lemnul pentru a-l face să intre în ungherul cu formă bizară din baia unui client. Se gândea întruna la Wren în timp ce rotea aparatul în colțul plăcii. La zâmbetul ei dulce. La părul ei strălucitor. La felul în care ochii ei căprui deveneau gânditori când capătul creionului își croia drum spre colțul gurii ei, sugerând că se gândea la ceva important.

Într-o zi, la ora de biologie pentru avansați, Wren începuse să se contrazică cu domnișoara Atkinson în legătură cu liberul arbitru al determinismului genetic. Semestrul de-abia începuse, însă cei mai mulți elevi din ultimul an începeau să nu mai acorde atenție lecțiilor predate de profesori, iar Charlie se întreba dacă nu cumva acela era motivul pentru care domnișoara Atkinson aruncase în discuție un termen puternic, „gena parazită", o genă care, aparent, declanșa în purtători o predilecție spre un comportament perfid. Profesoara îi încurajase pe colegi să se gândească ce anume ar putea sugera existența unei asemenea gene — „Oare asta e ceea ce îl face pe

președintele unei companii să deturneze fonduri sau pe un drogat să fure de la unul din membrii familiei?" — și în timp ce Charlie se făcuse mic în scaun, Wren clătinase din cap frustrată.

— Oamenii sunt prea complicați pentru a putea fi interpretați prin descâlcirea ADN-ului lor, spusese Wren. Nu-i așa? Altminteri, nu-i așa că viețile noastre n-ar mai avea nicio însemnătate?

— De ce spui asta? o întrebase domnișoara Atkinson.

— Deoarece, bine, să spunem că un copil se naște cu „gena parazită", dacă e să credem că există așa ceva. Vreți să spuneți că el nu poate să facă altceva decât să crească și să-i jefuiască pe alții? Că n-o să contribuie niciodată cu nimic bun la dezvoltarea societății?

— Mișto treabă să presupui că e băiat, intervenise Thad Lundeen. Ești foarte sexistă, Wren!

Wren se înroșise.

— Bine. Scuze. Dar ce se întâmplă dacă un băiat sau o fată se naște cu... mă rog. Cu gena „fricii de zbor". Asta înseamnă că el sau ea n-o să poată deveni pilot? Că n-o să mai poată să facă nimic?

Colegii lor interveniseră în discuție. Conversația devenise gălăgioasă și o luase în altă direcție, făcându-l pe Charlie să se întrebe dacă nu cumva el fusese singurul care auzise ultimul ei comentariu.

— Și cum rămâne cu sufletele? întrebase ea, plecându-și capul și adresându-se băncii ei. Sufletele nu contează deloc?

Privirea ei abătută, obrajii ei roz — încă și le amintea cu limpezime. Avea în mintea lui o întreagă magazie cu lucrurile minunate pe care ea le făcuse și spusese. Adora tot acel ansamblu.

Și apoi, ieri, când ea îi făcuse cu mâna în parcare...

Se petrecuse ceva între ei. Un lucru pe care el nu și-l putea explica și care îl făcuse să uite că nici el nu credea în suflete. Oricum, pe cine încerca să păcălească? El nici în dragoste nu credea, însă știa un lucru: o iubea pe Wren Gray. O iubise dintotdeauna.

Mașina de frezat îi fugi din mână. *Of, rahat!* O ridicase ușor, astfel încât vârful fusese îndreptat mai degrabă spre stânga decât pe mijloc în jos, iar membrana palmară dintre degetul mare și arătător se dusese fix în ea. *Rahat!* Rahat, rahat, rahat! Își strânse tricoul peste rană, iar tatăl lui adoptiv, Chris, își întoarse privirea spre el.

— Ce s-a întâmp'at, Chahlie? îl întrebă Chris, cu accentul lui pronunțat de Boston.

Observă sângele care îmbiba tricoul lui Charlie și puse jos cârpa plină de email. Se apropie și aruncă o privire atentă rănii lui Charlie, după care fluieră.

— Aoleu, haide, fiule. Tre' să mergem să-ț' pună copci.

Spitalul Grady era cel mai mare spital din Atlanta și cel de-al cincilea cel mai mare spital public din Statele Unite. Înăuntru mirosea a rahat, pișat și sudoare. Pacienții aflați pe tărgi erau înșiruiți pe holul de la unitatea de primire a urgențelor, ținând cont că nu existau niciodată suficiente locuri disponibile pentru cei trei sute de oameni care intrau zilnic în acel spital, împleticindu-se sau rostogolindu-se.

— Completați formularul ăsta, îi spuse o femeie de culoare unei bătrâne care se afla cu mult înaintea lor la coadă.

— Sunt bine, îi spuse Charlie lui Chris pentru a cincizecea oară.

Nu era, însă problemele financiare ale lui Chris și ale Pamelei erau suficient de complicate și fără să mai adauge și el câteva sute de dolari pentru o vizită spontană la urgențe.

— Pe bune, hai să mergem acasă.

Chris îl ignoră, la fel cum procedase și în primele patruzeci și nouă de ori.

Charlie oftă și căută zadarnic o cale de scăpare. La celălalt birou, o fată tasta, cu capul plecat, la computer, în timp ce femeia cu părul creț care stătea în fața ei acuza un zgomot ca de pârâitură atunci când respira.

— Nu vă faceți griji! o liniști fata. O s-avem grijă de dumneavoastră.

Își ridică privirea de la calculator și lui Charlie îi îngheță sângele în vine. Nu chiar; se prelinse liniștit prin tricoul lui, așa cum se-ntâmplase și atunci când aproape că își retezase degetul mare. Însă senzația era de parcă sângele i-ar fi înghețat, la fel și creierul, și inima, și fiecare mușchi din corp.

— Charlie? exclamă Wren, expresia ei trădând același șoc.

Wren. În spatele biroului. La spital. De ce?

Femeia creață hârâi și își adună hârtiile.

— Charlie, spuse Wren, făcându-i semn să se apropie.

Chris se apropie de birou, ușurat.

— Îl cunoș' pe băiatu' meu? întrebă el. Minunat, pen' că Chahlie a intrat 'ntr-o luptă cu mașina de frezat, și, dacă ai avut vreodată de-a face cu așa ceva, atunci știi sigur cine a câștigat.

Wren zâmbi timidă.

— Au! făcu ea. Ei bine, hai să te bag în sistem. Am nevoie de permisul de conducere și de cardul de asigurat.

Charlie avea permisul, la capitolul ăsta stătea bine. Însă se simți nevoit să privească în altă parte în timp ce Chris își tot lovea buzunarele și dădea un spectacol despre care știau amândoi că n-avea să-i ajute cu nimic.

— Cardul de asigurat, spuse Chris. Desigur!

Își scoase portofelul, o chestie ponosită și zgâriată, care probabil cândva fusese din piele.

— Mai stai puțin să-l caut...

Wren se uită la el. Își mușcă buza. Aruncă o privire spre ceasul din spatele ei și spuse:

— Of, la naiba, Rhondelle o să-și vrea biroul înapoi. Pauza ei e pe terminate.

Se ridică și îl ocoli pentru a ajunge la Charlie.

— Dar, ăăă, hai cu mine.

Chris se încruntă.

— Poftim?

Wren înșfăcă un clipboard, după care se întoarse spre Chris și spuse:

— Ăăă, doriți să luați un loc în sala de așteptare? Am să-l ajut eu pe Charlie cu hârtiile și-o să vă chem când o s-avem nevoie de dumneavoastră.

Charlie știa că tatăl lui era roșu ca racul, însă o urmă pe Wren într-un colț din zona recepției, ferit de ochii lumii. Aruncă o privire peste umăr. Chris părea derutat, însă se întoarse și porni spre sala de așteptare.

Wren se așeză pe un scaun de plastic fisurat și arătă spre cel de lângă ea. Charlie se așeză.

— Mersi! spuse el. Chris... nu se prea descurcă... știi tu...

Oftă. Ridică mâna stângă, înfășurată și nefolositoare, aproape de piept, și își mută privirea în pământ, dând cu

ochii de un gândac mort în apropierea automatului cu mâncare.

— Ei bine, ce-ar fi să completez eu ăsta pentru tine, spuse ea pe un ton ferm și profesional.

Bănuia că Wren își dăduse seama cum stăteau lucrurile, adică de faptul că tatăl lui nu avea să găsească cu niciun chip cardul de asigurat. Bănuia că Wren îl adusese aici pentru a-l scuti pe Chris de o problemă.

— Carevasăzică, lucrezi aici? se interesă Charlie.

— Nu chiar. Am ales asta pentru orele de voluntariat.

Toți elevii de clasa a douăsprezecea de la liceele publice din Atlanta trebuiau să facă șaptezeci și cinci de ore de voluntariat. Charlie și le îndeplinise pe ale lui mergând să le predea copiilor de la școala gimnazială a fratelui său.

— Teoretic, le-am finalizat în martie, dar...

— Să muncești din greu, pe gratis, asta-i cea mai bună metodă de a-ți petrece prima zi a vacanței de vară?

Wren îi aruncă o privire ciudată. El încercase să fie amuzant. Oare păruse nepoliticos?

— Aici duc mereu lipsă de personal, îl lămuri ea. Îmi place să ajut. Și e mult mai bine, decât să mă lupt cu... cum se cheamă chestia aia cu care te-ai luptat?

— Mașină de frezat. Și, da, e mult mai bine să-ți petreci orele libere aici. Mai bine, mai inteligent — spune-i cum vrei. Cred că e mișto că dai o mână de ajutor fără să te simți obligat.

— O, ăăă, mersi! *Ce* e o mașină de frezat?

— O ustensilă folosită la făcutul mobilei. E pentru tăiat lemnul.

— Și carnea?

— Da, dar numai dacă ești tolomac.

Wren îi aruncă un zâmbet scurt și se uitară unul în ochii celuilalt. Lui tot nu-i venea să creadă că ea era aici sau că el era aici. Că erau aici împreună.

Wren se înfioră și puse creionul deasupra clipboardului.

— Bun. Așadar... O, Doamne, nu-ți știu numele de familie. Rahat! Sunt o mare nesimțită. Ce e în neregulă cu mine?

— Parker, spuse el.

Și nu e nimic în neregulă cu tine, absolut nimic, completă el în gând.

— Charlie Parker?

Wren părea încântată.

— Precum cântărețul?

— Nu știu... asta înseamnă că nu, bănuiesc. Cine-i Charlie Parker?

— Ei bine, *celălalt* Charlie Parker, spuse ea, schițând un zâmbet, a fost un faimos cântăreț de jazz. Nu c-ar trebui să știi cine a fost sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu mie îmi place jazzul. Mă rog, tatălui meu îi place, iar el e cel care se ocupă de combina muzicală. Așa că... da.

— Cred că mamei mele biologice pur și simplu i-a plăcut numele de Charles.

Charlie văzu o schimbare subtilă în expresia lui Wren, dându-i de bănuit că „mamă biologică" nu era un termen pe care ea îl auzea pres des. Wren își reveni imediat.

— Iar numele ei de familie era Parker, conchise ea.

— Încă e, din câte știu.

Doar că el nu știa și nici nu voia să știe.

— Așadar. Celălalt Charlie Parker. La ce instrument cânta?

Ea deschise gura, după care o închise. Apoi îl privi de parcă ar fi vrut să spună *Da, chiar urmează să fac asta*, înainte să se aplece la urechea lui și să cânte o melodie haioasă, pe o voce dulce și blândă.

— „Charlie Parker cânta be-bop/ Charlie Parker la saxofon cânta/ Muzica părea hip-hop/ Să nu-ți abandonezi pisica."

El zâmbi larg. Ea chicoti. Dumnezeule, era adorabilă!

— E dintr-o carte pe care mi-o citea tata când eram mică, îl lămuri ea.

— „Să nu-ți abandonezi pisica", hm?

— Cuvinte după care să-ți trăiești viața.

Din nou, privirile li se intersectară. Lui Charlie i se părea mai mult decât o coincidență că erau aici, picioarele lor aflându-se la câțiva centimetri distanță în scaunele astea de doi bani, în timp ce, într-un univers alternativ, nu exista nicio șansă ca drumurile lor să se fi întâlnit astfel.

Ea își drese vocea și se îndreptă de spate. Punându-și din nou creionul deasupra clipboardului, spuse:

— Așadar. Mâna ta. Pot să mă uit puțin la ea?

Charlie încercă să nu tresară când își desfășură mâna stângă. Pamela, mama lui adoptivă, apăsase un prosop ponosit peste rană, care acum se lipise de membrana palmară dintre cele două degete. Rana era adâncă, dar nu foarte adâncă. Era rușinat de unghiile lui, care erau negre după ani și ani de băițuit lemn.

Wren îi ridică cu grijă mâna, întorcând-o pe-o parte și pe alta.

— Ei bine, nu cred c-o să-ți pierzi degetul mare, spuse ea, după care se uită în ochii lui. Ăăă, era o glumă. Dar o să ai nevoie de copci.

Charlie se aștepta la asta.

— O să coste mult?

— Nu și dacă tatăl tău...

Se opri brusc, iar Charlie putu să vadă rotițele învârtindu-se în capul ei: cum îl numise pe Chris „Chris", cum vorbise despre „mama lui biologică".

— Domnul care te-a adus e tatăl tău?

— Tatăl adoptiv, spuse Charlie plat.

— Nu are asigurare?

Charlie șovăi.

— Face piese de mobilier. Are propriul lui atelier. Există un plan de asigurare pentru accidentele la locul de muncă, însă cei de la firmele de asigurare nu sunt fani ai ustensilelor electrice.

— Deoarece, în cazul unui accident, ustensilele electrice câștigă întotdeauna, concluzionă Wren. Și accidentele raportate fac ca primele de asigurare să crească. Am priceput.

De fapt, problemele erau coplățile substanțiale, însă concluzia ei era suficient de pertinentă. Charlie fu surprins că ea înțelegea, dar apoi se gândi la spitalul supraaglomerat și la gândacul mort de pe podea.

Wren se ridică.

— Ascultă. Stai aici, bine?

El se încordă, deoarece era posibil ca bănuielile lui să fi fost eronate și ea să nu fi înțeles nimic. Poate că existau niște reguli despre care ea știa și el nu.

— De ce?

— Ca să... să pot să...

Se uită la el.

— N-o să ți se-ntâmple nimic rău. Dar nu pleca, pentru că tu chiar *ai* nevoie de copci, altminteri degetul tău n-o

să se vindece cum trebuie. Și bănuiesc că ai nevoie de degetul ăla, nu-i așa? Ca să poți face în continuare piese de mobilier sau dulapuri sau chestii de genul ăsta.

El încuviință cu o mișcare a capului.

Wren scoase prima pagină din teancul aflat pe clipboard și o împături în două, după care iarăși în două. Puse clipboardul pe scaun.

— Promiți că rămâi?

— Promit.

— Juri? insistă ea.

El îi răspunse pe cea mai joasă și mai serioasă voce:

— Nu fac promisiuni pe care nu le pot ține.

Lui Wren îi apărură două puncte de culoare în obraji și, așa cum se întâmpla adesea, Charlie nu știa ce lucru greșit, bizar sau neobișnuit mai spusese și de data asta.

Wren se adună.

— Ăăă, bine. Rămâi aici — mă întorc imediat.

Porni iute spre ceea ce părea a fi o sală de repaus pentru angajați. Când se întoarse, Charlie observă că avea în mână o trusă de prim ajutor cam veche. Primul lucru pe care ea îl făcu fu să îi curețe cu grijă rana, iar el se înfioră fără să vrea când antisepticul îl ustură.

— Of, îmi pare rău! se tângui ea.

— Nu, te rog, spuse Charlie, supărat că o făcuse să se îndoiască de abilitățile ei.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

Wren își mușcă buza.

— Sunt sigur, repetă el. Și îți mulțumesc. Pe bune.

Wren se apucă să-i coasă singură degetul lui Charlie. Îi luă mâna în poală și întinse mai întâi pe ea o cremă de anesteziere, iar atingerea ei fu atât de blândă, încât

Charlie știu că ar mai fi acceptat cu bucurie încă vreo zece răni — o mie, chiar — în schimbul acestui lucru: felul în care simțea degetele ei pe ale lui, smucitura aței, ușoara înțepătură a acului, mireasma ei îmbătătoare când se apropia de el.

— Katya m-a învățat asta, îi povesti ea.

Își uni genunchii în timp ce se concentra. Când își schimbă poziția, tivul fustei ei se ridică, scoțând la iveală doi centimetri de piele. Își dorea foarte mult să privească și prin cămașa ei, însă își spuse să n-o facă. Aproape că îi reuși.

— Cred c-o știu pe Katya, spuse el. E rusoaică? Vrea să devină medic pediatru?

Wren îl privi uluită.

— Ăăă, da, ea e. Dar... *cum* de o cunoști?

— Am cunoscut multe asistente, asta-i tot.

Acum îl privi și mai uluită, iar el se simți ca un prostănac. *Am cunoscut multe asistente*, de parcă se lăuda, de parcă ar fi fost un joc.

Grăiește, își spuse în gând. *Explică. Acum.*

— Am fost pe-aici destul de des, asta-i tot. La salonul de pediatrie. Așa am cunoscut-o pe Katya.

— Ai trecut des pe la pediatrie?

Dumnezeule, de ce adusese asta în discuție? Ultimul lucru pe care Charlie și-l dorea era ca Wren să-și facă griji pentru el. Să-l vadă ca pe un caz de caritate sau ca pe un caz de caritate de la distanță.

— Charlie? spuse Wren.

— Fratele meu mai mic e într-un scaun cu rotile, spuse Charlie dintr-o suflare. E bine, dar din când în când se mai întâmplă anumite lucruri. Gen, am venit aici la începutul anului, deoarece...

Se opri brusc, după care continuă:

— Așa că, mda, asta-i viața. Nu spune nimeni că viața e ușoară, nu-i așa?

Se forță să râdă. Era cel mai stupid râs din istorie.

— Împușcă-mă, spuse el. Ai cumva un pistol cu săgeți tranchilizante? O pastilă care să-i facă pe pacienți să-și țină pliscul?

— Nu trebuie să-ți ții pliscul, îi spuse Wren. De ce ați fost aici la începutul anului? Fratele tău suferă cumva de o... boală cronică? Desigur, nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

Dar el trebuia să-i spună. Părea atât de îngrijorată. Făcea atât de multe lucruri pentru el; îi datora un răspuns, chiar dacă nu-i putea oferi răspunsul întreg.

— Nu are nicio boală cronică, preciză el. Dev e paralizat de la brâu în jos, dar nu din pricina vreunei boli. Are unsprezece ani — ți-am spus asta? E în clasa a șasea. Învață la Ridgemont. Nu e înscris, gen, la vreo școală specială sau ceva asemănător. Iar în ianuarie... s-a ars. De asta am venit aici.

— Îmi pare atât de rău, spuse Wren. Cum de s-a întâmplat asta?

Charlie își răscoli amintirile. Cum de se întâmplase? *A, știi, doi elevi de a opta l-au încolțit pe Dev în baia școlii lui ne-speciale. Au aprins o brichetă și au ținut-o pe piciorul lui. Dev n-o putea simți, dar auzea cum îi sfârâia carnea. Auzea râsetele celor doi elevi de a opta.* Dev nu îi oferise aceste detalii, însă Charlie își imaginase scena de prea multe ori.

— Charlie? spuse Wren.

Aștepta un răspuns.

— El... s-a ars... la școală, încheie Charlie cu o voce stinsă.

Apoi se-nchise-n sine. Voia să discute cu Wren, însă nu-și dorea mila ei. Și nici nu voia ca ei să-i fie milă de Dev.

Wren expiră, apoi împinse acul prin pielea de la baza degetului, făcu nod la ață și îl scoase.

— Acum trebuie să fac un șir de cusături în sensul opus.

Îl privi de sub genele ei lungi.

— Te simți bine?

— Sunt bine, îi răspunse el. Să știi că Dev se simte mai bine în ultima vreme. E un puști deosebit.

— E fratele tău biologic?

— Nu. Era înscris în sistem, la fel ca mine, până ce Chris și Pamela au spus că aveau un loc și pentru el. Vor să-l adopte oficial.

Își doriseră să-l adopte și pe Charlie, însă el, din motive personale, care n-aveau nicio legătură cu Chris și Pamela, spusese nu.

— Pamela e mama ta adoptivă? întrebă Wren.

— Dap, e soția lui Chris.

— Însă pe ei îi numești părinți adoptivi. Cum se face că pe Dev îl numești frate?

— În loc de frate adoptiv? întrebă Charlie.

Se gândi la asta. Nu fiindcă nu-i iubea pe Chris și pe Pamela. Îi iubea. Iar ei făcuseră atâtea pentru el. Era o datorie imposibil de plătit.

Însă Dev era diferit. Cu toate că, asemenea lui Chris și Pamelei, Dev nu avea legături de sânge cu Charlie, el reușea să-l aducă la suprafață pe Charlie într-un fel în care puțini oameni din lume reușiseră, posibil într-un fel în care nimeni altcineva nu reușise vreodată.

— Nu știu, spuse el într-un târziu.

Dev era fratele său. Punct.

Wren încuviință, părând să înțeleagă și să accepte asta.

— Ei bine, eu cred că-i mișto. Bănuiesc că sunteți norocoși că vă aveți unul pe celălalt.

Prinse o altă copcă.

— Și, ca să fiu corectă, ar trebui să-ți spun că sunt singură. Nu mi-ar face plăcere să fiu acuzată că tăinuiesc informații periculoase.

Singură? Aaa, singură la părinți. În ceea ce privea „informațiile periculoase", Charlie nu înțelesese gluma. Știa suficiente cât să-și dea seama că era o glumă sau că ar fi trebuit să fie o glumă, însă de-a lungul timpului învățase că adolescenții normali aveau un limbaj aparte, specific vieții normale, iar subtilitățile acelui limbaj nu ajungeau până la orfelinate sau la familiile adoptive.

— Așadar, copiii „singuri" sunt periculoși? întrebă el, ținându-i isonul.

— Foarte periculoși, spuse ea pe un ton serios.

Se uită la el, sau mai bine zis în el, iar Charlie era sigur că Wren îi comunica un lucru important. Un lucru căruia ea voia să-i dea glas. Un lucru... trist?

Wren își lăsă capul în jos și îi oferi un zâmbet haios, iar Charlie se blestemă în gând că nu reușise să descifreze mesajul ei secret.

— O, Doamne-Dumnezeule, ești bine? întrebă Wren.

— Poftim?

— Mâna ta, spuse ea, iar el își dădu seama că probabil tresărise — sau poate că degetele lui se strânseseră pumn sau, în fine, într-o tentativă de pumn.

Ea își puse mâna peste a lui, deasupra zonei rănite, și îl strânse ușor. Blând, după care gata. Căldură, după care răceală.

— Gata, spuse ea. S-o mențiii curată. Firele se vor dizolva singure, așa că nu trebuie să te întorci ca să ți le scot. Asta-i o veste bună, nu-i așa?

Oare așa era? Ar fi fost fericit să se întoarcă aici.

Acum, Wren se purta foarte politicos. Profesional. Împachetă acul, foarfeca și tifonul, însă el nu era pregătit să plece.

— Wren. Nu m-ai rănit. Vei fi un doctor bun într-o zi.

Ea îi aruncă o privire surprinsă.

— Asta vrei să te faci, nu-i așa? Doctor? Ne-ai spus la ora de biologie.

— V-am spus eu asta?

— Da. Te-ai înscris mai devreme la Emory, datorită programului lor de pregătire pentru facultatea de medicină, și ai fost acceptată, ceea ce e uluitor. Nu că ai fost acceptată. Firește c-ai fost acceptată. Orice facultate te-ar accepta. Ar fi proști să n-o facă.

Ochii lui Wren erau imenși, făcându-l pe Charlie să se întrebe dacă nu cumva el era idiotul din povestea asta.

— Ar trebui să fii tare mândră, continuă el. Ăăă, sunt sigur că *ești* tare mândră.

Expresia ei de căprioară speriată nu se schimbă, făcându-l să se simtă extrem de conștient de mușchii lui faciali, care păreau a fi de cauciuc și pe care nu îi mai putea controla.

— Nu-i așa?

Wren ieși din transă și își făcu de lucru cu un șervețel antiseptic. Preț de o clipă, Charlie se simți ușurat, căci nu îl mai privea lung. Reuși în cele din urmă să-și descleștеze mandibula.

Însă se îndoia că pachețelul pătrat de antiseptic necesita toată atenția lui Wren și, nu după mult timp, faptul

că ea evita să-l privească îl forță să deschidă din nou gura lui mare și netoată. Nu voia s-o facă. Doar că nu se putu abține. Expresia ei tristă îi reveni pe chip, iar Charlie n-o putea suporta.

— *Nu* ai fost admisă la Emory?

Ea scoase un sunet care se dorea a fi un hohot de râs, însă pe Charlie nu-l păcăli.

— Atunci, ce s-a întâmplat? insistă Charlie.

Wren încetă să se mai joace cu pachețelul de șervețele antiseptice. Cu capul plecat, spuse:

— Dacă îți povestesc... poți să ții doar pentru tine?

— Da, desigur.

— Promiți?

Glumea? Charlie i-ar fi promis orice. Soarele, luna, stelele.

— Îți promit.

Buzele i se desfăcură. Dădu impresia că voia să vorbească, însă renunță.

— O, Doamne-Dumnezeule, sunt ridicolă. Adică, *Dumnezeule*, Charlie. Dintr-un motiv sau altul, am senzația că te cunosc, ceea ce nu e adevărat, și...

Își acoperi ochii și îi apăsă.

El se gândi: *Ai senzația că mă cunoști? Simți asta? În legătură cu mine?*

Își deschise ochii și îi oferi un zâmbet nesigur.

— OK, gata, spuse ea râzând. A fost super ciudat și... mda. Uau! Îți cer scuze.

— Nu, te rog, zise Charlie, cu inima bubuindu-i în piept.

Îi aruncă o privire lui Chris, care părea să fi adormit în scaunul din sala de așteptare, după care se uită din nou spre Wren.

— Știu că nu ne cunoaștem atât de bine. Asta-i... asta-i problema. Însă noi ne *cunoaștem* unul pe celălalt.

Se străduise să găsească cuvintele potrivite și, eșuând, se chinui apoi să tacă de tot.

Charlie înțelegea tăcerea.

Lui îi plăcea tăcerea.

Tăcerea în fața tristeții avea noimă pentru el. Era o strategie de supraviețuire. Însă tăcerea lui Wren, care, în mod clar, n-o făcea fericită, era un lucru cu care se putea descurca.

— Orice ar fi la mijloc, mi-aș dori să-mi spui.

Wren se uită la el. Îi privi în ochi și îl *văzu* sau, cel puțin, așa avu senzația.

— E o prostie, șopti ea.

— Mă îndoiesc.

— O să consideri că mă alint.

— Ba nu.

Wren își plecă din nou capul, iar o șuviță de păr îi ieși din coada de cal. Charlie voia să i-o dea pe după ureche. Voia cu disperare să-i mângâie obrazul cu dosul palmei și să-i promită că totul avea să fie bine.

— Te rog să nu le spui părinților mei, spuse ea.

— Bine.

— Singura persoană căreia i-am spus e Tessa. Ea e prietena mea cea mai bună. Nu e foarte încântată, întrucât își face griji că n-o să mă întorc niciodată, însă e fericită că pentru prima dată în viață fac ceea ce consider că e potrivit pentru mine. Adică sper că e potrivit. Cred că e.

Charlie își uni sprâncenele. Nu îi cunoștea pe părinții lui Wren, iar pe Tessa Haviland o știa din vedere. Și ce voia Wren să spună cu „n-o să mă întorc niciodată"?

Wren inspiră adânc, apoi îi povesti totul dintr-o suflare.

— Nu vreau să mă duc direct la facultate. Știu că trebuie să fac asta, dar nu vreau — nu încă. Vreau să experimentez tot soiul de lucruri și nu doar să mă gândesc, să mă gândesc și să mă tot gândesc la ele. Are vreo noimă ce spun?

Charlie nu prea știa ce să-i răspundă.

— Ăăă, tatăl meu, continuă Wren. Îl iubesc. Chiar îl iubesc. Dar, gen, când i-am arătat eseul pentru înscrierea la facultate, mi-a luat laptopul din brațe și l-a corectat în locul meu.

Părea agitată, de parcă își făcea griji că trădează pe cineva.

— A rescris întreaga chestie. Ceea ce bănuiesc c-a fost drăguț. Dar, în același timp...

— Nu a fost frumos, concluzionă Charlie.

— Nu a fost frumos, fu ea de acord. E ca și când vrea să-și retrăiască viața prin mine.

Rămase tăcută preț de o clipă. Apoi îi aruncă un zâmbet pe care Charlie nu prea îl înghiți.

— Așa că m-am înscris într-un program numit Project Unity. Și am fost acceptată.

— Wren, e bestial! spuse Charlie.

— Știi ce e Project Unity?

— Ăăă, nu, dar eu... orice-ar fi, sunt sigur că e bestial.

La dracu', o dăduse în bară. În mod sigur Wren se gândea că el spunea orice voia ea să audă, numai că el vorbea serios.

— Ce e? se interesă el.

— E ca o versiune incipientă a programului Peace Corps, îi explică ea. E un program guvernamental pentru munca

de voluntariat, și e pentru un an, iar toate cheltuielile îmi vor fi decontate. Ba chiar voi primi și un salariu. Voluntarii sunt trimiși în Africa sau Guatemala sau Mexic, oriunde oamenii au nevoie de ajutor. Am pus Guatemala ca primă opțiune. M-am înscris să le predau engleză celor mici.

— Uau! făcu Charlie. Gen, cu manuale sau...?

— Oamenii care se ocupă de acest program au tot soiul de resurse, însă m-am gândit că poate aș putea aduce și niște cărți ilustrate. În genul celor care îmi plăceau mie când eram mică? Să le citesc acelor copilași?

Wren îl studie cu atenție.

— Într-o zi s-ar putea să mă fac doctor. Însă vreau să fac ceva acum, nu peste opt ani. Cumva simt că *trebuie* s-o fac, altminteri n-am s-o fac niciodată.

Charlie se întrebă cât de mult din dorința ei de a se arunca în Project Unity avea de-a face cu nevoia de a se îndepărta cât mai mult de părinții ei.

— Ai avut vreodată dorința de a te duce la Emory? întrebă el.

Ea șovăi.

— Dacă spun nu... ai să te superi?

Să se supere? De ce s-ar fi supărat?

— Nu contează, spuse ea. Ha! *Eu* sunt cea care ar trebui să fie calmată cu o săgeată tranchilizantă.

— Ba nu, spuse Charlie.

— M-am înscris la Emory, întrucât acolo lucrează mama mea, și are o reputație bună, iar ea și tata au fost deosebit de mândri când am fost acceptată, îi povesti Wren. Însă *presiunea e prea mare*. M-am săturat de toată această presiune. M-am săturat să mă simt de parcă le-aș distruge toată fericirea dacă nu fac ceea ce vor ei să fac.

— Am priceput.

— Ceea ce bănuiesc că înseamnă... nu, n-am avut niciodată dorința de a merge acolo. Mă simt prost c-am spus asta.

— Nu te simți prost. E viața ta, nu a lor.

— Corect, spuse ea, după care încuviință din cap. Așa e, nu?

Hotărârea ei, combinată cu drăgălășenia ei, erau dezarmante.

— Și, pe bune, nu-i așa că Project Unity sună bestial? întrebă ea. Tessa nu înțelege de ce aș vrea să trăiesc într-o țară subdezvoltată, însă eu sunt extrem de entuziasmată. Să merg într-un loc complet nou, unde o pot lua de la zero și pot face lucruri bune și pot fi oricine-mi doresc — nu-i așa că pare minunat?

Wren părea minunată, vorbind despre proiect. Wren *era* minunată.

Gândurile lui Charlie zburară către Starrla Pettit, care era cealaltă fată din viața lui, singura fată care servea drept punct de referință. Doar că Charlie nu voia ca Starrla să fie punctul lui de referință, iar ea nu făcea parte din viața lui, nu în acel fel. Doar că ea *era* pentru Charlie... ce anume? Mai exact, ce reprezenta Starrla pentru el?

O, rahat! Charlie habar nu avea ce anume erau el și Starrla.

Însă Starrla lucra cu jumătate de normă la Rite Aid și, începând cu săptămâna următoare, avea să primească o normă întreagă, cu bonusuri și cu program fix. Charlie era bucuros pentru ea. Spera să-i meargă bine. Spera că ea nu avea s-o dea în bară.

Să lucrezi la Rite Aid — la naiba, nu era nimic în neregulă cu asta. Charlie admira acest lucru. Îi părea rău că Starrla nu-și permitea luxul de a se gândi și la altceva, chiar dacă el n-o credea în stare de așa ceva.

Totuși, Wren voia să facă mai multe. Wren voia să salveze lumea.

— Las-o baltă. Nu trebuie să zici nimic, adaugă ea, înainte ca el să aibă șansa de a răspunde. Probabil te gândești că a renunța la facultate e un lucru nepotrivit și că mersul în Guatemala e...

Wren oftă.

— Crezi că sunt nebună, hm?

— Nu, spuse Charlie. Cred că...

Vocea îi era răgușită. Clătină din cap, știind că se străduia prea tare, însă nu se putu abține.

— Cred că ești minunată.

Capitolul trei

Vineri dimineață, Tessa o invită pe Wren să meargă la poligonul de tir. Să împuște diverse chestii cu pistoalele. Cu Tessa și cu noua ei pasiune, P.G. Barbee.

La început se gândise să refuze invitația Tessei, întrucât ura pistoalele. Le ura hidoșenia și ceea ce făceau ele. Și nici nu-l plăcea pe P.G.

Și totuși, de-a lungul anilor refuzase multe lucruri, adesea bazându-se pe opiniile altora. Nu era vorba că de-acum înainte trebuia să experimenteze lucruri noi și să tragă singură concluziile? Nu de asta se înscrisese ea la Project Unity?

— Haide, o linguși Tessa la telefon. Cine știe? Poate c-ai să-ntâlnești un băiat drăguț.

— La poligonul de tir?

— De ce nu?

Wren se îndoia că avea să întâlnească un băiat chipeș la poligonul de tir. În plus, era deja interesată de un alt băiat, cu toate că încă nu era pregătită să-i povestească Tessei.

Se gândi la Charlie Parker, care apăruse întâmplător — sau poate că nu atât de întâmplător? — ieri la

spital. Nu credea că își tăiase degetul dinadins sau că știa că avea s-o întâlnească pe Wren la Grady. Însă mâna lui fusese caldă într-a ei când îl cusese, și el mirosea a pini, iar faptul că fusese acolo cu el nu păruse deloc întâmplător.

Ochii lui aveau aceeași nuanță de auriu ca părul său ciufulit. Se pierduse în ei, deoarece... cine avea ochi aurii?

— Deci? insistă Tessa.

— Ha?

— Poligonul de tir. Ce zici, mergi?

— A, ăăă, sigur!

— Dar va fi atât de... Stai! Ce-ai zis?

— Ceva nou de încercat. Doar dacă nu cumva crezi că e vreo prostie?

— Nu! spuse Tessa iute. Wren! Daaaa! O să ne distrăm de minune!

Wren nu era sigură, însă era dispusă să încerce.

— Doamnelor, după dumneavoastră, spuse P.G., folosindu-și trupul pentru a ține deschisă ușa de la Poligonul de tir „Sure Shot".

Avea mâinile ocupate cu două carcase. Una conținea mai multe pistoale de mici dimensiuni. În cealaltă se afla o pușcă imensă, care necesita gloanțe mai mari decât degetul mare al lui Wren. Mai mari decât degetul oricărei alte persoane.

Armele o dezgustau pe Wren, însă trebuia să recunoască faptul că, înainte să le aducă aici, P.G. fusese amabil și își petrecuse câteva ore învățându-le pe Wren și Tessa cum să folosească în siguranță un pistol. Luase sarcina în serios, căci se dovedise că, atunci când venea vorba de arme, P.G. era foarte serios.

— Mă cam bagi în sperieți, spusese Tessa, după ce P.G. îi explicase de-a fir a păr diferențele dintre un pistol

simplu, un semiautomat și un revolver. O să zâmbești și tu vreodată?

— Zâmbesc, spusese el, fără să-și schimbe expresia.

Acea replică fusese singura glumă pe care o făcuse toată ziua.

Înainte ca dimineața să se sfârșească, Wren învățase cum se numeau părțile componente ale pistolului și cum funcționau. Învățase unde să plaseze degetul pentru trăgaci atunci când ținea o armă și unde să îndrepte țeava, și mai învățase și că principalul scop al unui deținător de arme, excepție făcând vânătorii, era să prevină pierderea de vieți.

— Dacă alegeți să purtați arme la voi, ar trebui s-o faceți doar ca să vă apărați pe voi înșevă și pe cei din jurul vostru, le explicase P.G. Desigur, există maniaci înarmați care nu fac decât să bea bere și să-l împuște pe Bambi, însă acela e doar un stereotip. Cei mai mulți oameni care dețin arme de foc le tratează cu respect deosebit.

Mai târziu, Tessa fluturase aiurea unul dintre pistoalele neîncărcate, prefăcându-se că jefuia o bancă, iar P.G. o apucase de încheietură și blând, dar ferm, îi împinsese mâna în jos.

— Ai grijă! o avertizase el.

— Scuze, îi răspunsese Tessa, încrețindu-și nasul.

— Bine, spusese P.G. Când aveți de-a face cu arme, nu există loc pentru greșeli.

Tessa își descrețise nasul.

— Bine, spusese ea, pe o voce mult mai firavă.

Pe de altă parte, Wren fusese impresionată. Își dăduse seama că P.G. nu încercase s-o facă pe Tessa să se simtă prost. Pur și simplu voia ca ea să știe că n-avea voie să se prostească atunci când avea un pistol în mână. A, doar

că P.G. nu folosise cuvântul pistol. El prefera termeni ca *armă* sau *armă de foc*.

În orice caz, Wren se simți surprinzător de bine pregătită în timp ce o urma pe Tessa în poligonul de tir. Apoi făcu greșeala de a arunca o privire prin jur.

— Ooo, asta e o nebunie! exclamă Tessa.

— Exact, răspunse Wren.

Remarcă șirurile și etajerele, și tejghelele, și rafturile de arme, arme și mai multe arme din fața ei. De asemenea, muniția. De asemenea, rastelurile de arme, care arătau ca niște frigidere. Rastelurile aveau niște prețuri mari pe ele, așa că de asta Wren știa ce erau.

Întoarse una dintre etichete: AICI E RASTELUL DE ARME REZISTENT LA FOC PE CARE ȚI L-AI DORIT DINTOTDEAUNA, LA UN PREȚ NEMAIÎNTÂLNIT, DE NEREFUZAT! scria cu litere groase și negre. ȚINE PÂNĂ LA 24 DE ARME LUNGI ȘI LE PROTEJEAZĂ DE FOC APROXIMATIV 30 DE MINUTE!

— Hei, credeam că e un poligon de tir, spuse Tessa, trăgându-l de mânecă pe P.G.

Nu își încrețea nasul, însă începuse din nou să flirteze.

— E și magazin? Vând și pantofi?

Rânji când văzu expresia consternată a lui P.G.

— Glumeam!

Wren i se alătură Tessei, care stătea lângă o tejghea de sticlă.

— Ooo! făcu Tessa, lovind cu degetul în sticlă. Uite, Wren, e roz! E un pistol roz de camuflaj! Adică, o *armă*! Adică, o *armă de foc*!

— E un Glock, o lămuri P.G.

— E atât de drăguț! gânguri Tessa, iar Wren îl zări pe P.G. aruncându-i bărbatului din spatele tejghelei o privire care spunea: „Scuze, frate!"

Bărbatul purta o vestă portocalie, o pălărie portocalie de vânătoare și avea o expresie extrem de indiferentă.

— E roz, spuse Wren.

— Îhî, făcu Tessa.

— Cum e posibil ca rozul să fie de camuflaj? întrebă Wren.

— Ei bine, uită-te la el, o îndemnă Tessa. E roz!

— Bine, da. Dar unde ar putea fi rozul camuflat? La o petrecere pentru bebeluși?

Tessa râse. La fel și P.G. Bărbatul cu barbă rămase indiferent.

— Pe-aici, spuse P.G., conducându-le pe Tessa și pe Wren spre o altă tejghea.

Aparent, aici era locul în care închiriai o pistă la poligonul de tir. Lui Wren îi aducea aminte de bowling. La fel și sunetele înăbușite, dar totuși zgomotoase care se auzeau din spatele unei perechi de uși masive.

— O pistă, o oră, îi spuse P.G. tipului de la casa de marcat.

Asemenea bărbatului cu barbă, și el purta o vestă și pălărie portocalie.

— Fetele au optsprezece ani? întrebă tipul în ținută de vânătoare.

— Dap, răspunse P.G.

— Au fost la cursul de siguranță?

— Dap, răspunse din nou P.G, după care îi întinse tipului două bancnote de zece dolari. Mersi, amice! Să ai o zi bună!

Se întoarse spre Tessa și Wren și le spuse:

— Luați-vă câte o pereche de ochelari de siguranță și de căști. Să trecem la treabă!

Trebuiră să treacă printr-un sistem de două uși pentru a ajunge la pistele de trageri. În momentul în care

păşiră pragul celei de-a doua, sunetele împuşcăturilor o loviră pe Wren din plin. Se înfioră şi îşi puse căştile de protecţie.

P.G. mai spuse ceva, însă Wren nu-l mai auzi din cauza *zbang*-urilor şi *poc*-urilor explozive.

— Ha? strigă Wren.

P.G. lovi cu degetul în ochelarii lui de siguranţă, pe care şi-i pusese deja şi care erau mult mai şmecheri decât cei de tocilar pe care îi nimerise Wren.

— Aaa! strigă Wren. Ai dreptate!

— Nu mai zbiera! strigă Tessa.

— Ce-ai zis?

— Zbieri întruna!

— Ha? Vorbeşte mai tare!

— Iisuse Hristoase! se prea poate să fi spus P.G., iar Tessa afişă un zâmbet care îi era adresat doar lui Wren.

Wren îşi puse ochelarii de siguranţă. Ramele o strângeau la tâmple. P.G. îi oferi unul dintre pistoale şi îi arătă unde să se aşeze pe pistă. Încă nu era sigură ce părere avea despre această experienţă, dar era aici, aşa că se aşeză în faţa ţintei care se afla la cinci metri depărtare şi apăsă pe trăgaci. De vreme ce ea era cea care îl controla, *zbang*-ul pe care îl scoase pistolul nu o făcu să tresară. Şi o lovi! Lovi ţinta! Departe de cercul din mijloc, dar o lovi!

— Am nimerit-o! strigă ea. Ai văzut? Uite!

— Foarte tare! strigă P.G. Mai ales pentru o începătoare!

— Bravo! strigă Tessa, bătând palma cu ea.

Wren trase cele cinci gloanţe care mai erau în camera pistolului, *bum, bum, bum, bum, bum*. Reacţia ei o puse în încurcătură. Era un anumit fior să tragi cu pistolul — trebuia să recunoască. Dacă ar mai fi avut muniţie în cameră, ar fi folosit-o pe toată, până la ultimul

glonț. Dar nu ăsta era motivul pentru care armele erau înfricoșătoare? Faptul că folosirea lor era distractivă?

Îi dădu înapoi pistolul lui P.G., care puse gloanțe noi în încărcător și îl băgă la loc cu podul palmei. *Da, tipul e sexy*, îi spuse Tessei din priviri. De data asta, P.G. îi întinse pistolul Tessei. Se așeză în spatele ei, punându-i palma pe spate.

— Desfă-ți picioarele, îi ordonă el. O bază mai lată îți asigură o împușcătură mai sigură!

Tessa își desfăcu picioarele. Purta o fustă scurtă, evazată, și arăta sexy.

Wren se gândi la Charlie. Cum îi ținuse mâna. Cum îi atinsese pielea. Cum stătuseră atât de aproape unul de celălalt și picioarele aproape că li se atinseseră. Un val de căldură năvăli prin trupul ei, zăpăcind-o de tot.

Concentrează-te, își spuse în gând. *Concentrează-te asupra prietenei tale, că de asta ai venit aici, și mai are și un pistol în mână. Privește-o cum trage!*

Tessa apăsă pe trăgaci. Glonțul trecu pe lângă țintă, rătând-o complet.

— Ai anticipat reculul! strigă P.G. Asta te-a făcut să ratezi!

— A, da? strigă Tessa, întinzându-i pistolul. Trage tu!

P.G. luă arma, iar limbajul trupului său îi dădu de înțeles lui Wren că mai făcuse asta de nenumărate ori. Închise ochiul stâng și întinse brațul drept pentru a trage. Aproape că rupse de tot colțul din dreapta sus al țintei. Dădea impresia că era foarte ușor.

— Frate! exclamă Tessa. Te-ai descurcat mai prost decât Wren!

Wren clătină din cap. Găurile împușcăturilor ei erau împrăștiate, iar unul dintre gloanțe ratase complet ținta.

Gloanțele lui P.G. aterizaseră aproape în același loc, toate unul peste altul pentru a crea o gaură mare.

— El nu a țintit spre centru, o lămuri Wren.

— Ce? strigă Tessa.

Wren ridică glasul.

— Direcția lui a fost foarte precisă!

— Ce?!

P.G. luă cea de a doua carcasă — aceea cu arma cea mare — și o puse pe raftul din fața lui.

Băieții de la celelalte piste se întoarseră spre ei. Dar nu ca să se uite la Tessa sau la Wren. Atenția lor era îndreptată asupra armei.

— Smith and Wesson 500? strigă un tip care purta un tricou Halo cam jerpelit.

P.G. încuviință, iar tipul strigă:

— Ei bine, *ăsta* e un afurisit de pistol!

— Mecla ta e un afurisit de pistol! strigă prietenul Tipului cu Halo.

Tipul cu Halo îl ignoră, la fel și P.G. Încărcă arma de foc și i-o întinse Tessei.

— Încearc-o pe asta, îi spuse el. Ține-o bine și îți garantez c-ai să distrugi centrul.

— O să distrugi afurisita de țintă! strigă Tipul cu Halo.

— Mecla ta o să distrugă afurisita de țintă! îl imită prietenul lui.

Tessa șovăi, lovind podeaua cu vârful piciorului. Lui Wren nu-i venea să creadă. Oare Tessa se prefăcea a fi curajoasă? În niciun caz. Nu-i stătea în fire.

Era un pistol foarte mare. Un revolver foarte mare, ca să fim mai exacți, cu un cilindru enorm, pe care P.G. deja îl încărcase.

O, pentru numele lui Dumnezeu, gândi Wren.

— Am să trag eu! strigă ea, făcând un pas în față.

Luă revolverul, care era atât de greu, încât o făcu să-și piardă echilibrul.

— Of, Iisuse, nu! strigă Tipul cu Halo. Omule, ăsta o s-o facă să cadă-n fund!

— Mecla ta o s-o facă să se ducă-n fund! strigă prietenul lui.

— Se descurcă ea, răspunse P.G., stând cu ochii pe Wren.

El o ajută și îi plasă mâna dreapta pe mâner și mâna stângă peste cea dreaptă. După aceea îi ajustă poziția degetelor. Nu era recomandat să pună degetul pe trăgaci până ce nu era pregătită să tragă.

— Arma o să lovească asemenea unui catâr, îi spuse P.G. la ureche.

Probabil că el voise să evite inevitabilul „Mecla ta o să lovească asemenea unui catâr!", însă apropierea lui o descurajă. Wren se gândi din nou la Charlie. Putea pune pariu că Charlie ar fi fost în stare să folosească un pistol dacă era nevoit s-o facă — însă numai dacă era nevoit s-o facă. Nu i se părea a fi genul căruia să-i placă pistoalele.

P.G. o bătu pe umăr și dădu înapoi.

— Haide, fetiță! Arată-ne de ce ești în stare.

— Mecla ta o să... începu prietenul Tipului cu Halo.

Wren apăsă pe trăgaci — fu nevoită să apese *tare* — și un *bum* sonic o făcu să sară trei pași înapoi. Vârful țevii, pe care îl îndreptase spre țintă, era acum îndreptat înspre tavan, iar umărul stâng o ustura. Nu era atât de proastă încât s-o spună cu voce tare, însă ar fi putut să jure că văzuse flăcări ieșind din pistol.

— Omule! chiui Tipul cu Halo.

— Mișto! strigă amicul lui.

— Mecla ta e mișto! strigă Wren, fiind străbătută de un val de adrenalină.

Era destul de sigură că rânjea ca o tolomacă.

— Ia te uită! spuse P.G., gesticulând cu bărbia spre țintă.

Gaura din țintă era la fel de mare ca un pumn. Centrul ei dispăruse.

Mai târziu, se așezară la o masă de pe teresa restaurantului El Elegante. P.G. comandă o carafă de margarita, iar chelnerul ceru să le vadă cărțile de identitate. Când P.G. scoase doar una — falsă, desigur —, chelnerul spuse:

— Îmi cer scuze, señor. Nu putem servi o carafă pentru o singură persoană.

— Îmi distrugi reputația, îi spuse P.G. chelnerului, întinzând brațele. Știi asta, nu-i așa?

— Chipsuri și salsa? întrebă chelnerul.

— Mda, mă rog, și o Corona pentru mine, spuse P.G. Ba nu, cola la toată lumea.

Își făcu mâna pumn și îl întinse peste masă.

— Trebuie să fim solidari.

Amuzate, Wren și Tessa făcură schimb de priviri și își alăturară și ele pumnii.

— Solidari, spuse Wren, făcând-o pe Tessa să râdă.

Tessa ar fi putut să le cumpere margarita, dacă ar fi încercat. Mai făcuse asta și înainte. Odată, când Wren și Tessa erau în clasa a zecea, merseseră la un restaurant mexican, iar Tessa îi dăduse chelnerului un sărut pentru o margarita cu căpșuni și gheață pisată. Când el acceptase, ea îl sărutase și a doua oară pentru încă o margarita. „Pentru prietena mea", spusese Tessa.

Wren fusese stânjenită când chelnerul nu-i ceruse un sărut chiar ei. Pe de altă parte, ea nu l-ar fi sărut cu niciun

chip. De asemenea, nici nu își băuse margarita. Uneori bea cu Tessa la petrecerile la care mergeau, dar dacă ar fi fost prinsă bând în public sau la un restaurant, părinții ei ar fi omorât-o.

Wren se întrebă dacă Tessa nu cumva ținea la cutie „sărutul pentru margarita" din cauză că P.G. era cu ele. Wren era destul de sigură că Tessa avea să-l sărute pe P.G. până la sfârșitul zilei. Era evident că Tessa îl plăcea, iar Wren își dădu seama că și ea îl plăcea. Îl plăcea și avea și încredere în el, în pofida reținerilor ei inițiale.

Încerca să-și dea seama când își schimbase părerea despre el. Fusese impresionată de antrenamentul de siguranță, însă adevărul punct de cotitură fusese la poligonul de tir, când își pusese mâna pe spatele Tessei pentru a o liniști. În acel gest existase un ceva protector care-i întrecea șmecheria de zi cu zi.

Acum, la restaurant, P.G. revenise la atitudinea lui de macho, însă pe Wren n-o mai deranja atât de tare. Afară era cald. Cola ei, atunci când sosi, era rece. Tessa și P.G. erau amândoi amuzanți în felul lor și era ușor să te relaxezi, să vorbești și să râzi.

Mai întâi discutară despre experiența lor de la poligonul de tir. Wren spuse „Nu, mulțumesc" la ideea de a reveni acolo — dar nu din cauză că nu se distrase, căci o făcuse. Nu prea avea chef să explice — bănuia că P.G. nu avea s-o înțeleagă —, însă soluția ei cu privire la violența cu arme de foc era să facă toate pistoalele din lume să dispară.

Tessa, pe de altă parte, spuse că în mod clar mai voia la poligonul de tir, adăugând:

— Și chiar îmi doresc Glock-ul ăla roz și drăguț. Așa se cheamă? Glock?

— Nu-ți dorești un Glock, sări Wren.

— Ba îmi doresc un Glock, spuse Tessa. Chiar îmi doresc.

Însă trecu imediat la următorul subiect, înainte ca Wren să poată hotărî dacă glumea sau nu, afirmând, cu aceeași vehemență, că de-abia aștepta ceremonia de absolvire de a doua zi.

Vorbiră dacă trebuiau să apară la ceremonie îmbrăcați cu robele sau dacă trebuiau să-și pună robele la școală. Vorbiră despre petrecerea de absolvire pe care P.G. avea să o dea în următoarea seară și care avea să fie într-adevăr legendară. Bârfiră despre copiii din anul lor, întrebându-se care dintre ei aveau să devină vedete de cinema, care dependenți de droguri, care aveau să rămână pentru totdeauna în Atlanta și care aveau să se mute de îndată ce s-ar fi ivit ocazia.

Wren se gândi la Charlie. Era curioasă să știe ce avea să-i rezerve viitorul îndepărtat, însă era mult mai curioasă în legătură cu viitorul lui apropiat. Oare avea să vină la petrecerea lui P.G.?

Ea așa spera... doar dacă nu cumva avea să vină cu o fată, iar acea fată avea să se dovedească a fi prietena lui. Oare Charlie avea prietenă? Nu cumva P.G. știa?

— Hei, P.G., spuse ea. Cunoști un tip din anul nostru pe nume Charlie? Charlie Parker?

Tessa ridică din sprâncene. Tocmai luase un chips și, din cauza șocului, îl rupse în două.

— Da. De ce? întrebă P.G.

— Nu știu. Mă întreb oarecum dacă e combinat cu cineva, răspuse Wren.

— O, Doamne-Dumnezeule! exclamă Tessa. O, Doamne-*Dumnezeule*! Azi-dimineață mi-ai spus că erai dispusă să

încerci lucruri noi. Unul dintre acele lucruri noi e cumva Charlie Parker? Wren, e o veste nemaipomenită!

Wren încercă să o ignore.

— Petrece mult timp cu o tipă, dar poate că-s doar amici. O cheamă Destiny sau Star sau ceva de genul ăsta. Are părul lung și blond și, ăăă, se îmbracă precum o...

— Parașută? sugeră Tessa.

Duse mâna la gură, după care o îndepărtă și spuse:

— Scuze, scuze. A fost un lucru urât din partea mea să spun asta.

— Starrla Pettit, spuse P.G., scuturând din cap. De obicei stă cu copiii de culoare.

Tessa îl lovi peste mână.

— Rasistule!

— Ce e? Și mai și vorbește ca negrii.

— Frate, spuse Tessa. *Owen*, care se întâmplă să fie șeful nostru de promoție, e negru.

— Și? întrebă P.G.

— Și el nu „vorbește ca un negru", nu-i așa?

— Bine, Starrla vorbește ca o mahalagioaică, spuse P.G. E mai bine așa?

Tessa vorbi pe un ton elevat.

— Nu știu. Și, în plus, aș dori să profit de această oportunitate pentru a preciza că Starrla își petrece vremea și cu Charlie, care e *caucazian*.

P.G. se întinse în scaunul lui de plastic, înstăpânindu-se pe locul ăla, așa cum fac tipii ca P.G.

— Starrla își petrece vremea și cu Charlie. Da. Și aș dori să profit de această oportunitate pentru a sugera, ținând cont de înclinația ei de a sta în brațele lui Charlie, că ei doi sunt împreună, da.

— Ah, făcu Wren, fiind străbătută de un val de dezamăgire.

Starrla stătea în brațele lui Charlie? Când? Cât de des? *De ce?*

— Asta nu-nseamnă că ei formează un cuplu! exclamă Tessa.

— Am auzit că e bună la pat, spuse P.G., vârând un chips în gură. Zic și eu...

— Ei bine, nu mai zi. E neadecvat și nu are legătură cu subiectul de față, spuse Tessa.

Pe sub masă, își puse mâna peste piciorul lui Wren.

— P.G., ascultă. Ești sigur că Charlie și Starrla sunt împreună sau pur și simplu crezi că sunt?

P.G. ridică din umeri. *V-am oferit tot ce știam*, spuse gestul lui.

— Ei bine, *Charlie* a fost cel care a spus că era bună la pat? insistă Tessa.

— Te rog, zise Wren, iar vocea îi veni de undeva din depărtare.

Se autocompătimea în cel mai ridicol mod cu putință. Nici măcar nu-l cunoștea pe Charlie cu adevărat, și totuși, să și-l imagineze cu Starrla, cu Starrla în brațele lui...

P.G. medită câteva secunde, după care spuse:

— Cred că aici răspunsul e nu. E mai degrabă... ceva ce știe toată lumea.

— Vezi? exclamă Tessa. Asta înseamnă că e doar o bârfă tâmpită, de care mă fac și eu vinovată, știu. Dar, Wren, asta înseamnă — poate — că ea a avut mai mulți prieteni, dacă *prieten* e cuvântul potrivit în acest caz, ceea ce înseamnă că Starrla probabil nu e împreună cu Charlie,

cel puțin nu în mod exclusiv. Sau poate că a fost cândva, dar nu mai sunt împreună.

O apucă pe Wren de antebraț.

— Wren, e atât de tare!

Wren se descotorosi de mâna Tessei și spuse:

— Hai s-o lăsăm baltă. Pur și simplu eram curioasă.

— Ba nu, pentru că tu nu ești „curioasă", spuse Tessa. Nu când vine vorba de băieți.

Tessa se întoarse spre P.G.

— Wren n-a avut niciodată un prieten. N-au lăsat-o părinții. Ei bine, a existat un tip când eram în generală, dar asta a durat... cât, o lună? Așadar, crede-mă, faptul că a întrebat de Charlie e foarte emoționant.

— Ooo, stai puțin, spuse P.G, îndreptându-și privirea spre Wren. Părinții tăi nu te lasă să ieși cu cineva?

Wren muri în liniște.

Tessa se făcu mică, murmură un „scuze" și apoi se aruncă într-o explicație care nu făcu decât să înrăutățească lucrurile.

— Nu, nu e asta, îi spuse Tessa lui P.G. Ei bine, e, oarecum, dar, de asemenea, când era boboacă, Wren a luat decizia că nu voia ca atenția să-i fie distrasă de toate alea. Nu-i așa, Wren?

Wren își împinse degetele în tâmple. Câteva fraze din monologul Tessei își croiră drum spre conștiința ei:

— ... pentru că e isteață... chiar învață, spre deosebire de noi... și părinții ei i-au spus că, dacă nu se combină și nu face sex pe toată durata liceului, atunci ei ar...

— OK, suficient! spuse Wren, tăindu-i macaroana.

Da, părinții lui Wren făcuseră un pact cu ea când era boboacă, dar nu era atât de exagerat pe cât îl făcea

Tessa să pară. Sau poate că era. Când venea vorba de părinții ei, lui Wren îi era greu să gândească limpede. Însă ura să-și imagineze ce gândea P.G. în legătură cu toate astea.

În orice caz, le promisese părinților ei că nu avea să-și piardă mințile după băieți și că urma să se concentreze asupra notelor, însă decizia fusese luată pentru a da dovadă de înțelepciune. Nu fusese un jurământ de castitate.

P.G. vârî un chips în gură. Nu părea că-i pasă foarte tare de viața amoroasă a lui Wren.

— Așadar, n-ai găsit băiatul potrivit, concluzionă el. Nu-i mare scofală.

— Asta spuneam și eu! exclamă Tessa. Dar, când o s-o facă, va fi minunat. El va fi minunat — tipul — și ea va fi minunată cu el.

Se întoarse spre Wren.

— Wren, ești nemaipomenită. Și când o să te-ndrăgostești la un moment dat de cineva, va *însemna* ceva. Bine?

Tessa avea o picătură de guacamole în păr. Doar o picătură, pe vârful unei șuvițe lungi. Wren se încruntă.

— Wren? insistă Tessa, cu o urmă de alarmare în glas.

— Așa sper, răspunse Wren, după care se forță să-și schimbe expresia. Vreau să zic, sigur. Da. Cum spui tu.

Chelnerul veni la masă și umplu la loc paharul de cola al lui P.G.

— Mersi, frate! spuse P.G.

Tessa înșfăcă imediat paharul lui mare de plastic, puse paiul în gură și sorbi cu nesaț din el, cu toate că paharul ei era aproape plin.

— Hei! protestă P.G.

Tessa continuă să soarbă cu paiul. Zâmbi pe după pai și clipi din gene, iar P.G. își trecu o mână prin păr.

Wren cunoștea sentimentul. Tessa putea fi enervantă și simpatică în același timp. Semăna cu un personaj Muppet.

— Nu-ți face griji, îi spuse Wren lui P.G. O să te-obișnuiești.

Vârfurile urechilor lui P.G. se făcură roșii. El încercă în mod vizibil să-și revendice atitudinea de șmecher, apoi renunță și izbucni în râs.

Wren râse și ea.

— Ce e? întrebă Tessa, mutându-și privirea de la Wren la P.G. Ce-i așa amuzant?

— Of, Tessa, o să-mi fie dor de tine! spuse Wren.

— Și mie o să-mi fie dor de tine, prostuțo.

O apucă pe Wren de mână.

— Dar avem toată vara la dispoziție.

— Ai dreptate, spuse Wren.

— În fine, sigur, o s-o luăm pe drumuri diferite...

Nu spuse nimic de Guatemala de față cu P.G.

— ...dar niciuna dintre noi n-o să plece pentru *totdeauna*, spuse ea, punându-și mâinile pe masă. *Asta* e casa noastră.

— El Elegante? întrebă Wren.

— Ha ha! Atlanta e casa noastră, deoarece am crescut aici, iar acest lucru n-o să se schimbe niciodată.

— Chiar crezi asta? întrebă Wren.

Nu încerca s-o necăjească pe Tessa. Ea chiar încerca să afle ce gândea prietena ei. Ce însemna cu adevărat o *casă*, mai ales atunci când cineva alegea dinadins să o părăsească?

— Tu ești de părere că, oriunde crești, în mod implicit acolo e casa ta?

— Firește că asta e ceea ce cred, spuse Tessa. Tu nu crezi asta?

— Nu știu.

Tessa scoase limba, iar Wren avu o mică revelație. Tessa, care fusese mereu alături de Wren, avea și ea nevoie ca Wren să fie alături de ea. Poate că toată acea atitudine încrezătoare pe care o avea Tessa era doar de fațadă. Cu atât de puțin timp rămas până la absolvire, poate că Tessa își dorea ca lumea să fie suficient de mare pentru a o explora, însă nu suficient de mare pentru a te rătăci în ea. Pe de altă parte, Wren își *dorea* în secret să se rătăcească, sau era deja rătăcită, sau ceva de genul.

— Acasă e acolo unde sălășluiește inima, spuse P.G. pe un ton meditativ.

— Exact! răspunse Tessa. Fă un lucru măreț sau du-te acasă.

— Acasă e acolo unde poți face pipi cu ușa deschisă, adăugă P.G, după care ridică un deget și spuse: Stați, stați... mori ca un erou care se duce acasă.

— Casa n-a fost construită într-o zi, îl contrazise Tessa, iar P.G. bătu palma cu ea.

Wren își răscoli mintea după un citat care să conțină cuvântul *acasă*. Măcar atât putea face.

— A! făcu ea. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă?

— Exact! spuse Tessa, bătând din palme. O, Doamne, ador filmul ăla și, da, asta e *exact* ceea ce încerc să spun. Așa că haideți să ne pocnim pantofii din rubin[2] și s-o spunem împreună.

---

[2] Aluzie la *Vrăjitorul din Oz*.

Își întinse mâinile. Wren apucă una și P.G. alta, însă numai P.G., părând amuzat, rosti incantația alături de Tessa:

— Nicăieri nu-i mai bine ca acasă. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă. Nicăieri nu-i mai bine ca acasă.

Capitolul patru

Nu era un lucru ușor să bagi scaunul cu rotile al lui Dev în mașina lui Chris și a Pamelei, un Dodge Caravan adaptat. Dev suportă tot procesul fără să se plângă, însă Charlie știa că Dev ura chestia asta. Ura că acest lucru trebuia făcut cu poarta garajului deschisă și că vecinii și lumea de pe stradă puteau să vadă. Ura hotărârea de neînduplecat a lui Chris în timp ce își folosea toți mușchii pentru a împinge scaunul cu rotile pe rampă și prin portiera laterală care nu era suficient de largă. Însă, cel mai mult, Charlie știa cât de mult ura Dev grijile pe care și le făcea Pamela.

Nu. Ceea ce Dev ura era să-o pună pe jar pe Pamela, chiar dacă nu era vina lui. Nu alesese el să fie paralizat.

Charlie îl înțelegea.

— Ai grijă! exclamă ea. Scumpule, nu...

Își întinse gâtul și dădu din mâini.

— Scumpule, o să-l zgârii la mâna!

— Mamă, calmează-te! spuse Dev.

Spre deosebire de Charlie, el le spunea mamă și tată părinților lui adoptivi. Poate fiindcă era mai mic? Chris

și Pamela își doreau ca ambii copii să le spună mamă și tată. Charlie pur și simplu... nu putea.

Cu ajutorul lui Charlie, Chris sui scaunul cu rotile în dubiță și îl poziționară astfel încât Dev să privească drept înainte.

— Teafăr și nevătămat, îi spuse Dev Pamelei. Vezi?

Charlie prinse chingile care fixau scaunul lui Dev. Îl durea mâna acolo unde avea copcile, însă alungă durerea din minte și lucră iute, știind că Dev ura și partea asta. Se îndreptă, cu un genunchi pe podeaua dubiței și cu celălalt proptit lângă scaunul lui Dev.

— Bate palma! spuse el pentru a-l face pe Dev să râdă.

Dev își trecu palma peste mâna lui Charlie, o alunecare fină ca mătasea.

— Mișto, fratele meu! spuse Charlie.

— Mișto, fratele *meu*! răspunse Dev rânjind. Hei! Cum îi spui unei negrese cu nuci?

Charlie știa răspunsul, dar intră în joc.

— Bănuiesc că îi spun... negresă cu nuci.

— Cercetaș![3] exclamă Dev, lovindu-și genunchiul cu palma. Sunt foarte spiritual. Știu.

— Îhî. De asta te iubesc doamnele?

Dev întinse degetul spre Charlie și făcu din ochi.

— Ele mă iubesc, fratele meu, și eu le iubesc la rându-mi. Vrei să știi de ce? Pentru că sunt...

— Foarte spiritual?

— Să fii sigur, spuse Dev.

Charlie credea.

---

[3] Joc de cuvinte intraductibil; în original, *brownie with nuts*, care se poate traduce atât prin „negresă cu nuci", cât și prin „cercetașă cu boașe". În SUA, *brownies* sunt fetele între 7 și 10 ani care se înscriu în programele de juniori ale Guide Association.

— Dev? Charlie? E toată lumea pregătită? întrebă Pamela, băgând capul în dubiță.

Purta pantofi cu toc și cea mai frumoasă rochie a ei.

— Sunt gata, spuse Charlie, iar Pamela îl privi atât de mândră, încât lui Charlie i se strânse inima.

— Băiatul meu scump, îi spuse ea. Absolvent de liceu!

— *Aproape* absolvent de liceu, precizează Dev. La dracu', s-ar putea ca ăia să-i tragă un șut în fund în ultima secundă.

— Ei, nu o vor face, și, Dev, ai grijă cum vorbești, îl admonestă Pamela. Și, Charlie, ai *voie* să zâmbești, să știi. Ești atât de serios!

De dragul Pamelei, Charlie zâmbi, iar chipul ei se lumină. Se aplecă în mașină și îi făcu semn să se apropie de ea. Lui Charlie îi era dificil să-și arate sentimentele, însă, pentru Pamela, ar fi făcut aproape orice. O îmbrățișă stânjenit și se pregăti sufletește pentru sărutul mare și umed care știa că urma.

Absolvenții se adunau lângă clădirea principală în timp ce familiile, prietenii, părinții și tutorii lor se așezau pe scaunele aranjate pe pajiște pentru a urmări ceremonia. *A fi semnat de un părinte sau un tutore,* spuneau mereu formularele. Charlie era copilul cu tutori în loc de părinți. În fine.

Și tu ai o familie acolo, la fel ca toți ceilalți, își spuse în sinea lui, gândindu-se în special la Dev. Tu *ești cel care decide ce înseamnă familia.*

— Fra-a-ate! spuse Ammon, cel mai bun prieten al lui Charlie.

Veni spre Charlie în pas alergător, exagerând mișcările brațelor și ale picioarelor. În mintea lui Charlie,

el probabil că se credea vreun sportiv celebru, a cărui trecere triumfătoare peste linia de finiș era dată în reluare.

— Super mișcare-n reluare, frate!

Ammon ridică mâna, încă mișcându-se cu încetinitorul, pentru a bate palma. Charlie îi lovi palma, iar Ammon, din fericire, reveni la normal, sau la ceea ce însemna normal pentru el. Ammon avea un chip neted ca al bebelușilor și o siluetă zveltă. Pentru a compensa, purta cei mai mari pantofi de pe planetă. Cei de azi, care se iteau de sub roba lui neagră, erau niște bascheți roșii DC, umflați și enormi.

— O, da! spuse Ammon, rânjind și sărind de pe un picior pe altul. Am *făcut*-o, a-*hu-a*, am *făcut*-o, a-*hu-a*.

— Încă n-am făcut-o, spuse Charlie. Dacă te referi la absolvire.

— Detalii, detalii, zise Ammon. Dar, foarte curând, vom fi adevărați absolvenți de liceu, amice. Și tu știi ce înseamnă asta.

— Știu?

— Fetele adoră adevărații absolvenți de liceu.

Charlie ridică din sprânceană.

— Chiar așa?

— O, da, crede-mă, îl asigură Ammon. Și, apropo, diseară se dă o mare petrecere. Mare, mare, mare. E acasă la P.G. și, știre de ultimă oră, o să mergem amândoi. *Amândoi*. Așa că repetă după mine: „Da, Ammon. Voi fi acolo, Ammon".

— P.G. Barbee? întrebă Charlie sceptic.

Cei din familia Barbee erau bogați. Atât de bogați, încât își cumpăraseră o nouă barcă imediat ce aia veche se udase — așa spunea Chris. Domnul Barbee îl angajase de curând pe Chris să îi facă niște piese de mobilier,

iar Chris se întorsese de acolo cu povești despre podele strălucitoare din lemn masiv, candelabre mai mari decât niște triciclete și jochei de grădină[4], care se prea poate sau nu să fi fost ironici. Charlie nu întrebase, întrucât asta l-ar fi pus în încurcătură pe Chris. „Ironic?", ar fi întrebat el. „Cum adic' ironic, Chahlie? Erau, știi tu, chestiuțele alea. Pe pajiște. Niște copilași negri, jucân' polo sau ceva de genu'."

— Nu scapi de asta, spuse Ammon. E o petrecere de absolvire. Petrecerea *noastră* de absolvire. Și va fi legendară.

— Legendară.

— Da, legendară, ceea ce înseamnă că trebuie să ne îmbrăcăm elegant pentru a ieși în evidență, clar?

Charlie se minună, și nu pentru prima dată, la neverosimilitatea prieteniei lor. Ammon dansa, era plin de viață și purta pantofi de mărimea unor mici insule. Cuvintele îi curgeau șuvoi din gură. Folosea expresii ridicole și nu o făcea la mișto. Însă Ammon era un prieten loial și de treabă. Își dorea numai lucruri bune pentru Charlie, chiar și atunci când Charlie se opunea.

Ammon întinse degetul spre Charlie.

— Deci, ora opt? Tu și cu mine? Da? Da?

Charlie se gândea ce se răspundă, când expresia lui Ammon se transformă brusc într-una serioasă. Charlie știu cine se apropia fără să se uite.

— Hei, iubitule! spuse Starrla, punându-și mâna peste umerii lui.

---

[4] În engleză în original, *lawn jockeys*, asemănători cu piticii de grădină. Popular în anumite zone din Statele Unite, jocheul de grădină e o replică în miniatură a unui călăreț în jerseu, care are o mână întinsă de parcă ar ține hățurile unui cal.

Își lipi trupul de al lui și își trecu degetul cu ojă roșie strălucitoare peste maxilarul lui.

— Arăț' bine, adăugă ea.

Charlie o dezlipi pe Starrla de pe el. Ea încă era în hainele ei obișnuite, care astăzi constau într-o bustieră și o fustă — dar oare putea fi numită fustă dacă de-abia îi acoperea fundul? Charlie se ura pentru că remarcase asta. Nu știa cum să nu remarce și se ura și pentru asta.

— Ammon, nu-i așa că băiatu' meu arată bine? întrebă Starrla.

Ammon nu răspunse. El n-o plăcea pe Starrla și nici Starrla nu-l plăcea pe el.

— Starrla, nu sunt băiatul tău, precizează Charlie. Nu trebuie să te duci să-ți pui roba?

Starrla își țugui buzele.

— Prea cald pentru afurisita aia de robă. Prea cald pentru ceremonia asta afurisită. Eu spun c-ar trebui pur și simplu să plecăm. Ce zici?

— Starrla, trebuie să-ți pui roba, spuse Charlie. Trebuie să-ți pui roba și să te duci acolo.

Gesticulă spre celălalt capăt al clădirii.

— Fetele sunt acolo. Vezi?

Fără să-și dea seama, o căută pe Wren, zărind-o în cele din urmă lângă un ghiveci mare din teracotă. Stătea pe vârfuri, sprijinindu-se de ghiveci în timp ce-și întorcea capul dintr-o parte în alta.

Ochii ei îi întâlniră pe-ai lui. Se făcură mari. Ea zâmbi, iar Charlie îi întoarse zâmbetul, fericit ca un prostănac.

Starrla izbucni în râs.

Blestemându-se, Charlie își mută privirea în altă parte. Wren fu dezamăgită, dar el nu se putea gândi la asta în acel moment. În acel moment, cea mai mare grijă

a lui era Starrla, deoarece, cu toate că Starrla nu-l dorea pe Charlie (nu în felul în care Charlie voia să fie dorit), nu voia nici ca altă fată să-l dorească pentru ea.

Era prost că lăsase garda jos.

— O, scumpule, spuse Starrla.

Torcea ca o pisică, însă ochii îi erau sălbatici.

— Fata aia pe care o sorbeai din priviri? Nu, dom'le. Fata aia n-a greșit niciodată în viață și n-o să-nceapă cu tine. Ammon, am dreptate?

Ammon se foi neliniștit și îi aruncă o privire lungă lui Charlie.

— Ai avea nevoie de-o rangă ca să-i desfaci picioarele, continuă Starrla. Ea crede că-i mai bună decât noi, de-asta.

Chiar e, gândi Charlie, simțind o durere în suflet.

Dar înainte ca Starrla să fi distrus lucrurile, înainte ca *el* însuși să fi distrus lucrurile, Wren se uitase la Charlie din celălalt capăt al mulțimii. Se întâmplase. Era adevărat și, în acel moment scurt, Charlie se simțise remarcat.

— Bine, aliniați-vă! strigă directorul adjunct, după care fluieră printre degete. Băieții aici, fetele acolo, și aduceți-vă aminte că trebuie să *mergeți lent.*

— Mie-mi place lent, murmură Starrla. Da' îmi place și iute.

— Domnișoară Pettit? strigă directorul adjunct. Domnișoară Pettit, duceți-vă să vă puneți roba. *Acum!*

— Mă duc, mă duc, spuse ea, renunțând la limbajul de cartier. Nu vreți să mă și bateți?

Tocul pantofului ei se blocă într-o gaură din trotuar. Charlie o prinse de cot pentru a nu cădea, iar ea spuse:

— Vezi? Eroul meu!

*

Odată așezați în scaunele de plastic care se hâțânau pe pajiște, elevii de clasa a douăsprezecea formară un semicerc în fața scenei improvizate și a tribunei. Băieții erau în dreapta, fetele în stânga. Charlie o vedea bine pe Wren, atunci când o căută din priviri. Lumina soarelui, filtrată prin frunzele copacilor, scotea în evidență toate nuanțele imaginabile din șatenul părului ei. Spre deosebire de Charlie, se părea că ea era atentă la ceea ce spuneau vorbitorii, însă Charlie nu-și putea da seama ce anume era în capul ei. Se distra? Era pătrunsă? Melancolică din cauză că școala se sfârșea sau emoționată în legătură cu un nou început?

Putea să se uite la Wren toată ziua, însă nu voia să fie prins. De asemenea, locul în care era așezat nu avea niciun copac după care să se poată ascunde. Se sufoca în roba lui neagră. Toca lui cu ciucure era un pătrat negru pe cap, absorbind fiecare rază a soarelui strălucitor din Georgia, iar căldura îi făcea gândurile să umble aiurea.

Acest tip de căldură, înăbușitoare, sufocantă, avea asocieri negative pentru Charlie. Îi aducea aminte de mama lui biologică. Era foarte tânără când îl adusese pe lume. Tânără, speriată și disperată. Două locuri de muncă, dar niciodată suficienți bani, și în mod sigur niciun sfanț pentru îngrijirea copilului.

— Vreau să fii tăcut și cuminte, o auzise Charlie spunându-i, iar el își imaginase un copilaș costeliv — pe el însuși — fiind dezlipit de pe piciorul femeii fără chip și împins cu grijă într-un garaj ticsit.

Poate că i-o spusese încă o dată înainte să fi trântit ușa garajului, aruncându-i o privire dură fiului ei în vârstă de trei ani.

— Stai aici și fii curajos de dragul lui mami.

Ușile de garaj erau grele și puteau fi închise destul de repede, dar în mod sigur Charlie ar fi putut să se strecoare pe dedesubt și să încerce să ajungă la ea. N-o făcuse.

— *Stai*, îi spusese mama lui și, asemenea unui câine cuminte — sau, dacă nu un câine *cuminte*, atunci un câine care învățase despre cauză și efect —, el o ascultase.

Stătuse acolo vreme îndelungată, zi după zi. În Atlanta, august era o lună infernală.

Probabil că la un moment dat începuse să plângă sau să lovească cu pumnii lui mici în ușă, deoarece îl găsiseră, nu-i așa? Un vecin descoperise că personajul care făcuse atâta tărăboi în garajul din spatele blocului era un omuleț, nu un animăluț, iar după aceea Charlie fusese plasat în grija Direcției de Protecție a Copilului din Atlanta.

Vreme de câțiva ani locuise într-un orfelinat numit Sfântul Iosif, împreună cu alți copii nedoriți. Odată, un asistent social îi adusese jeleuri și îi făcuse cadou o carte groasă și frumoasă numită *Ghidul de mașini al băieților*.

Un alt asistent social, un bărbat cu ochi oblici numit Dave, se așezase cu copiii în „camera de zi". Dave nu îi punea pe copii să-și facă temele, așa cum ar fi trebuit. În schimb, îi lăsa să se uite la filme. Băga DVD-uri din colecția lui personală în playerul demodat, conectat la un televizor și mai părăginit. Se așeza în spatele încăperii, bombănind din când în când în timpul scenelor cu

bărbații care se împușcau, care urlau, care răneau femei în feluri pe care Charlie nu le înțelegea.

Charlie jurase că nu avea să se comporte așa niciodată.

Apoi urmaseră câteva familii adoptive. Unele plasamente funcționau mai bine decât altele. Dar niciuna dintre ele nu era pentru totdeauna. Iar el era retras. Încerca să nu fie. Încerca să fie puternic și independent. Dacă ar fi reușit să-și dea seama cum putea să înceteze să-și mai dorească ceva (sau pe cineva), atunci singurătatea lui s-ar fi topit — asta era speranța lui. Însă problema era că nu mergea niciodată așa.

La un moment dat se obișnuise cu asta, însă singurătatea rămăsese.

Se obișnuise să-și ascundă singurătatea sau, cel puțin, așa își imagina. Lungi perioade de timp, fusese convins că se descurca la acest capitol, că în sfârșit rezolvase problema, dar, în mod regulat, vreun puști îi arunca o privire ciudată sau se ridica și se muta la altă masă în cantină, iar el gândea: *Oare miros urât? Oare părul meu e slinos? Cu ce anume greșesc?*

Odată, o fată îi zâmbise, iar prietenele ei se strânseseră în jurul ei, alungându-l cu priviri urâte.

— Ce e? o auzise el pe fată spunând din micul lor cerc. Mi-e milă de el. Vouă nu vă e?

Aproape că murise de rușine în acel moment.

În clasa a șaptea, Charlie fusese plasat la Chris și Pamela.

În clasa a opta, Charlie o cunoscuse pe Starrla, când ei doi, alături de vreo alți șase neadaptați, erau trimiși o dată pe săptămână la un grup de sprijin obligatoriu pentru copiii din casele cu probleme. Starrla îi sesizase

nevoile și fusese atrasă de ele. Atenția ei era ca un drog. Charlie nu se mai sătura.

Într-o zi, stând într-un loc retras din spatele școlii gimnaziale, Charlie se aplecase, rupsese pumni de iarbă și se silise să-i povestească Starrlei despre trecutul său. Doar puțin. Chiar și-așa, simțise că îi venea să vomite. Însă ea îi oferise cele mai intime părți ale ei — pe-atunci, el crezuse că sexul însemna același lucru atât pentru ea, cât și pentru el —, iar dacă el ar fi avut curajul unui bărbat oarecare, ar fi procedat la fel.

— Îhh, făcuse ea când el terminase de povestit.

Speriat, ridicase privirea spre ea. Ea strâmbase din nas.

— Ce făceai când trebuia să decartezi? Mama ta lăsa o găleată acolo sau cum? Cine trebuia s-o golească? Tu?

Charlie rămăsese fără cuvinte.

Când Starrla îi văzuse reacția, își dăduse ochii peste cap.

— Să-mi bag picioarele! Trebuia să mă înec în lacrimi? Asta e ceea ce sperai? *Spune-mi care ți-e durerea, Charlie. Am să fiu chiar aici, ținându-te de mână.* Asta voiai să-ți spun? îl întrebase ea, imitându-l pe psihologul școlii.

Charlie se simțiea anesteziat.

— Bun, hai! Bagă afurisita aia de poveste lacrimogenă.

Îi împinse umărul.

— O să fie un unicorn pe partea cealaltă? Vor fi zâne și nimfe și pulbere sclipitoare și *niciodată* n-o să se mai întâmple nimic rău? Pentru că, o, frate, vreau și eu să mă duc pe tărâmul ăla! Omule, pare fantastic acolo!

Charlie dăduse să se ridice. Starrla oftase și îl trăsese la loc. Părea extrem de furioasă, și totuși se întinsese spre el, îi luase mâna și i-o vârâse sub tricou.

— Poftim! E mai bine? Doamne, Charlie!

Se apropiase și mai tare. Pielea ei era caldă, iar ea îi lipise mâna de trupul ei. Pe o voce joasă, monotonă, ea promisese:

— N-am să spun nimănui despre ce mi-ai povestit. Despre garaj și despre mama ta. Bine?

După aceea, însă numai atunci când era beată, Starrla îi șoptea povești lui Charlie. Poveștile ei erau despre bărbați violenți, despre bărbați ca cei de pe DVD-urile lui Dave, iar acestea îl făceau pe Charlie să vrea să dea cu pumnii în pereți. Însă Charlie n-o putea salva. Nimeni nu putea. Așa că Starrla migrase către alte trupuri calde.

Se întorcea mereu la el, însă când clasa a opta se transformase în a noua, și a noua în a zecea, începuse să-și dorească să n-o mai facă. Încercase să se distanțeze de ea. Ea își croia drum înapoi spre el, ca atunci când apăruse la Olimpiada de Știință a lui Dev într-un tricou mult prea strâmt, chiuind cu voce tare și făcându-l pe Dev să se îmbujoreze cu mândria unui băiat de unsprezece ani. Starrla îl făcuse pe Dev să arate bine în fața amicilor lui — deoarece Starrla era drăguță, în pofida hainelor și a machiajului sub care se ascundea — și ce dacă era acolo pentru Charlie, și nu pentru Dev? Charlie n-ar fi comentat niciodată, iar Starrla știa bine asta.

Sau Starrla îl complimenta pe Chris pentru picioarele oblice ale unui scaun la care el lucra („Pare atât de dificil, domnule DeLucco. Sunteți atât de talentat!"). Sau îi aducea Pamelei un *frappé* cu nuci și caramele (preferatul Pamelei) de la Starbucks și spunea cât de obositor trebuia să fie pentru Pamela să conducă afacerea cu grădinița de la ea de acasă și în același timp să crească și doi băieți.

— E o fată tare drăguță, îi spusese Pamela lui Charlie după ce primise o astfel de cafea.

— Îhî, îi răspunsese Charlie.

El nu spusese: „Sigur, Pamela, doar că, după ce ți-a dat ție cafeaua, mie mi-a făcut un sex oral în spatele atelierului. Și, după aia, a spus: «Of, Charlie, gândește-te cât de dezamăgită ar fi Pamela dacă ar ști. Oare ar trebui să-i spunem? Tu ce zici?»"

Charlie se foi pe scaunul de plastic. Ceremonia de absolvire continua fără probleme, plină de cuvinte de genul *speranță* și *promisiune*, iar Charlie se simți stânjenit. Relația lui cu Starrla nu se bazase pe niciunul dintre acelea două și, într-un sfârșit, anul trecut, pusese punct pe bune.

Ea începuse să râdă.

— Îmi dai papucii? întrebase ea după discursul lui bombastic, îndelung repetat.

Starrla dăduse să-i mângâie părul. El o prinsese de încheietura mâinii pentru a o opri, iar ea râsesese din nou, întrucât ea îl obligase să facă asta. Să o înșface.

— Charlie, spusese ea, privindu-l de parcă era un copil care nu avea să se maturizeze niciodată. Nu-mi poți da papucii, căci noi n-am fost niciodată împreună.

Exact, gândise Charlie.

Ea își înclinase capul într-o parte și își atinsese buza de jos.

— Mai există un motiv pentru care nu te poți despărți de mine. Vrei să știi de ce? Pentru că eu voi fi mereu aici pentru tine. *Mereu*. M-ai auzit, Charlie?

Charlie se simțea incomod. Starrla spusese un lucru alarmant de intim pentru ea, lăsând la o parte faptul că

era în contradicție cu afirmația ei anterioară. Totuși, el nu cedase și nu își retrăsese cuvintele.

— Hmm, făcuse ea.

Apoi îi trimisese două bezele, îi făcuse cu ochiul și o luase din loc cu mișcări unduioase. Cuvintele ei de despărțire fuseseră clare și crude.

— Adu-ți aminte — noi doi suntem la fel!

Totuși, nu prea erau. Charlie nu semăna cu Starrla. Se trase de gulerul cămășii de sub robă și aruncă o privire spre ceas. Ceremonia ar fi trebuit să fie pe sfârșite, nu-i așa?

În timp ce difuzorul turuia întruna, el își spunea în sinea lui să nu se uite la Wren — *n-o face, n-o face, n-o face, nu cu Starrla încă în gândurile tale* —, însă ochii lui o căutară de bunăvoie, iar prezența ei îl făcu să se liniștească. Era îmbrăcată într-o robă albă, la fel ca celelalte fete — băieții purtau negru; fetele purtau alb —, iar părul îi cădea în valuri pe umeri. Era frumoasă. Și, spre deosebire de fata lângă care stătea — care căsca, dar nu încerca s-o ascundă —, ea părea... optimistă.

Nu. Nu asta era. Ei bine, *ba da*, optimistă, dar...

Vie.

Doar că nici asta nu era. Firește că arăta a fi în viață. Cum altfel ar fi putut arăta?

Buzele îi erau ușor întredeschise. Bărbia ridicată. Mai devreme nu ar fi putut să-i citească expresia, dar acum părea interesată de ceea ce spunea vorbitorul, lucru care îl făcu pe Charlie să se întrebe dacă nu cumva, la urma urmei, vorbitorul spunea ceva interesant. Nu la fel de interesant ca Wren, dar sigur mai interesant decât rahaturile care i se plimbau prin minte.

Se hotărî să se ducă cu Ammon la petrecerea de absolvire. Avea să se ducă la petrecerea pe care o dădea P.G., iar dacă Wren urma să fie acolo, avea să se ducă la ea. Să-i spună ceva. Orice. Jură că așa avea să facă.

Avea un trecut cu Starrla. Îl regreta, însă trecutul era trecut.

Pe de altă parte, să-și imagineze un viitor alături de Wren...

Nu. *Încetează*, își spuse pe un ton ferm.

Dar putea să petreacă ceva timp în compania lui Wren. Oare a existat un alt motiv pentru care să nu poată sta în preajma ei la petrecerea lui P.G.? Să facă o glumă, să se ofere să-i aducă ceva de băut? Pulsul îi crescu brusc.

Se auziră niște foșnete când colegii lui se ridicară plini de energie și se așezară în șir. Era timpul să-și primească diplomele sau, mai degrabă, diplomele lor false. Aveau să le primească pe cele adevărate după ceremonie, vârâte în mape comemorative din piele, care costaseră douăzeci de dolari bucata.

Charlie se alătură colegilor lui, dar, atunci când traversă scena improvizată, nu se gândi la sfârșitul liceului sau la absolvire, sau la diplome, adevărate sau false. Gândurile îi erau ocupate de singurul lucru autentic pe care îl știa: Wren.

Capitolul cinci

Masa de prânz dată în cinstea absolvirii lui Wren fu un vârtej ameţitor de poze cu familia, poze cu prietenii şi îmbrăţişări peste îmbrăţişări — foarte multe îmbrăţişări. Părinţii lui Wren îşi lăudară fata în faţa altor părinţi, ceea ce o făcu pe Wren să nu se simtă în largul ei, însă cel puţin îi luă de pe umeri povara conversaţiei. Tot nu le dăduse părinţilor ei vestea legată de Project Unity. Trebuia s-o facă, şi avea s-o facă, doar că nu încă. Nu cu atât de mulţi oameni în jur.

Tatăl ei o cuprinse cu mâna pe după talie în timp ce vorbea cu Bob Hammond, tatăl prietenului ei, Delaney, despre facultăţi şi pachete de ajutor financiar. La un metru distanţă, mama ei asculta răbdătoare în timp ce o altă mamă turuia neîncetat despre scrisorile de mulţumire şi de unde să cumperi cele mai bune plicuri ştanţate. Întoarse capul, iar Wren o văzu împărtăşind un zâmbet complice cu tatăl ei.

Părinţii lui Wren nu erau perfecţi, însă îşi spuse în sinea ei că niciun părinte nu era perfect. În orice caz, îi iubea şi nu s-ar fi aflat aici fără ei, iar unul dintre lucrurile de care era mândră era legătura lor strânsă. Se gândea că

era drăguț cum se uitau mereu unul după altul la astfel de evenimente, chiar dacă era o scurtă privire sau o ușoară atingere a degetelor.

Acum câțiva ani, mulți dintre părinții prietenilor ei se despărțiseră — patru sau cinci divorțuri, unul după altul —, iar părinții lui Wren discutaseră cu ea despre câtă muncă necesitau relațiile.

— Of, Wren, nu mai bine ai aștepta până pe la vreo treizeci de ani înainte ca măcar să te gândești la căsătorie? spusese mama ei.

— Uită de căsătorie, adăugase tatăl ei. Ce-ai zice mai degrabă să aștepți până pe la vreo treizeci de ani înainte să ai un iubit?

— Tată! exclamase Wren.

Pe-atunci avea paisprezece ani, abia intrase la liceu, iar cei treizeci de ani păreau foarte departe. Să ajungi în clasa a douăsprezecea părea foarte departe.

— Vorbesc serios, spusese tatăl ei. Dacă aștepți până la terminarea liceului să ai un prieten, o să-ți cumpărăm o mașină la absolvire. Cum ți se pare propunerea?

Wren voia să creadă că glumeau, dar nu era sigură. Părinții ei aveau o abilitate extraordinară: era suficient să spună orice, să îi promită un lucru, pentru a o face să se răzgândească cu privire la propriile dorințe.

Mai târziu, mama ei venise în cameră și spusese:

— Scumpo, vrem să știi că nu încercăm să te *mituim*. Sperăm doar să dai dovadă de înțelepciune.

Așa că Wren își văzuse de școală în loc de băieți. Consimțământul părinților ei i se părea necesar și o făcea să se simtă bine. Când era mică, Wren se simțea într-un fel precum o jucărie care era plimbată prin fața prietenilor părinților ei ca la un spectacol. La prânzul dat în

cinstea absolvirii, stând sub greutatea brațului tatălui ei, Wren se întrebă cât de departe ajunsese. Brusc se simți tânără și foarte singură.

Tatăl ei o strânse de umăr.

— Nu-i așa, Wren? întrebă el.

El și Bob Hammond așteptau un răspuns. Dincolo de ei, întreaga sală de bal a Clubului Cherokee, unde Wren și prietenii ei sărbătoreau, era plină de băieți în costume și fete în rochii albe. Mama ei își ridică mâna subțire, fluturând un „nu, mulțumesc" platoului cu bucăți de curmale învelite în șuncă pe care ospătarul i-l întinsese.

— Da? spuse Wren.

Habar nu avea cu ce anume era de acord, însă anumite obiceiuri erau adânc întipărite în mințile oamenilor.

Bob Hammond râse și gesticulă spre ospătar.

— Păi, asta-i bine, spuse el, și am să iau și din astea.

Puse trei pe un șervețel.

— John? Wren? Sunt bune. Vreți?

— Da, spuse Wren pe un ton mult mai ferm. Vreau să zic, vă rog. Da, vă rog.

Își umplu gura, astfel încât să nu fie nevoită să mai vorbească.

Nu mai ești același copil inocent de paisprezece ani care erai cândva, își spuse în gând.

Cât de trist ar fi fost dacă ar rămâne așa.

Cât de trist era că nu rămăsese.

După masa de prânz, Wren și părinții ei porniră spre casă. Când mai aveau vreo câteva cvartale până să ajungă pe strada lor, părinții ei îi spuseră să închidă ochii.

— Și ține-i închiși până când îți spunem noi, o sfătui mama ei.

Of, Doamne, gândi Wren. *Acum ce mai urmează?*

Mașina încetini. Urmă o mică hurducătură, iar Wren știu că tatăl ei trăsese pe alee. Motorul fu oprit. Mama ei o ajută să coboare din mașină și, ca să fie sigură, își puse propria mână peste ochii lui Wren.

Merse alături de Wren preț de câțiva metri.

— Gata? întrebă mama ei, probabil pe tatăl ei.

— Așa cred, îi răspunse el.

Își luă mâna, iar Wren deschise ochii. În fața ei se afla o Toyota Prius albă.

— Ei bine? exclamă mama ei, practic bâzâind de fericire. Du-te și te uită! Nu vrei s-o vezi?

O, rahat! gândi Wren. *Mașina. Pentru note bune și niciun băiat. Chiar au vorbit serios și o, rahat, o, rahat, o, rahat!*

Porni spre Prius. Își lipi mâna de aripă, care era caldă din pricina soarelui. Se uită spre părinții ei.

— Are și trapă, îi spuse tatăl ei.

— Și am ales-o albă, deoarece mașinile albe sunt cel mai puțin predispuse la accidente, adaugă mama ei. Cele albe și cele argintii.

— Șoferii precauți sunt chiar și mai puțin predispuși la accidente, îi spuse tatăl ei, folosind „tonul de tată".

— Wren e deja un șofer precaut, interveni mama ei.

— Firește că e, răspunse el.

Lui Wren i se puse un nod în gât. Se simțea extrem de vinovată. Părinții ei îi ofereau o mașină, când ea urma să-i dezamăgească mai mult ca niciodată. De asemenea, se simțea confuză. Părinții ei chiar îi făcuseră cadou o mașină, drept răsplată pentru un comportament exemplar. O luă cu amețeli.

— Îmi-îmi place, spuse ea.

— Ce zici de trapă? întrebă tatăl ei.

— Ador trapa. Vă mulțumesc din tot sufletul!

— Uită-te în torpedou, o sfătui tatăl ei.

— În torpedou? întrebă Wren.

Nu voia să se uite în tropedou.

— De ce?

— Ai să vezi.

Wren se duse spre portiera șoferului, o deschise și se așeză pe scaun. Aruncă o privire spre părinții ei, care stăteau îmbrățișați. Apoi se aplecă peste bordul mașinii și deschise torpedoul. Deasupra unei cărțulii groase, care probabil era manualul proprietarului, se afla un plic. Degetele ei rămaseră suspendate deasupra lui.

— Ar trebui să fie o scrisoare acolo, îi spuse tatăl ei. Citește-o.

Era o înștiințare, tipărită cu antetul Universității Emory, care menționa că lui Wren îi fusese acordată permisiunea de a avea o mașină în campus. Un permis de parcare avea să sosească odată cu materialele de orientare, iar cei de la Biroul Rectorului și de la Colegiul Artelor Liberale erau fericiți să răspundă oricăror întrebări sau dubii pe care le-ar putea avea. Așteptau cu nerăbdare ca Wren să devină parte din familia Emory.

Părinții ei se apropiară de portieră.

— Desigur, tot o să te conducem la cămin și te vom ajuta să despachetezi, spuse tatăl ei. Vom lua două mașini.

— Am tras câteva sfori pentru tine, recunoscu mama ei. Cei mai mulți boboci nu vor avea mașini. Îmi imaginez că vei fi destul de populară — nu că n-ai fi și fără mașină.

— Uau! făcu Wren. Nu știu ce să spun.

Tatăl ei se aplecă și deschise portiera.

— Hei! Ți-ai ținut partea ta de promisiune; noi ne-am ținut-o pe-a noastră. Și nu era normal să-ți cumpărăm mașina și apoi să te obligăm să o lași aici, nu-i așa?

Mama lui Wren remarcă expresia ei și se încruntă.

— Ce Dumnezeu se întâmplă, scumpo?

Wren băgă înapoi în torpedou scrisoarea de la Emory, ieși din mașină și închise portiera cu grijă.

— Putem să mergem înăuntru? își întreabă ea părinții. Trebuie să vă spun ceva.

În camera de zi, Wren se ghemui într-un colț al canapelei. Părinții ei se așezară în fața ei. Nu țipară. Părinții ei nu erau genul de oameni care să țipe. Totuși, nu reacționaseră în felul în care o făcuse Charlie.

El spusese că era minunat.

Părinții ei nu credeau că e „minunat".

— Ți-ai luat un angajament, spuse tatăl ei. Ai trimis cererea de înscriere mai devreme. Ai fost acceptată. Când ai semnat contractul, ai luat locul care putea fi al unui alt student.

— Există o listă de așteptare, spuse Wren, simțindu-și gura ca iasca. Locul va fi redistribuit altcuiva.

— Dar cum rămâne cu locul *tău*? o întrebă mama ei. Și ce-o să le spun celorlalți? Lucrez cu acei oameni, Wren! Îi văd în fiecare zi!

— Ăăă, i-am întrebat dacă aș putea îngheța anul.

— Și?

— Și... au spus că probabil o să fie în regulă.

Mama ei clătină din cap.

— „Probabil"? Nu ai cedat locul, nu? Nu cred c-ai fi în stare să faci *vreodată* un lucru atât de prostesc, Wren!

Dar am făcut, gândi Wren.

— Doar că, ăăă, pare a fi cel mai bun lucru pentru mine.

— Pentru mine însămi, spuse tatăl ei.

Wren se uită la el și văzu că avea maxilarul încleștat.

— „Pare a fi cel mai bun lucru pentru *mine însămi.*"

— Îmi corectezi gramatica?

— Am să-ți corectez mereu gramatica, la fel cum am să te iubesc mereu, spuse el, reușind s-o facă să sune a amenințare.

Dar mine însămi, *așa cum ai spus tu, nu e o variantă corectă*, fu Wren tentată să spună. Doar că n-o făcu. Își vârî mâinile sub picioare.

— Ești foarte egoistă, Wren! continuă el. Dai dovadă de o mare nechibzuință.

Wren își scoase mâinile de dedesubt și își trase genunchii la piept.

— Te rog să stai potolită și să nu te mai bâțâi, spuse el.

Wren își coborî picioarele.

— Am dat un avans de cinci sute de dolari când ai fost acceptată, spuse mama ei, trecându-și degetele pe sub ochi. Wren, scumpo, ți-ai retras celelalte cereri de înscrieri fiindcă știai ce anume voiai, adică să mergi la Emory.

— Am să-ți dau banii înapoi.

Mama ei își întinse mâinile.

— Când am vizitat campusul — când te-am adus să faci cunoștință cu toată lumea —, ți-a plăcut la nebunie. Ce anume s-a schimbat?

Eu m-am schimbat, gândi ea. Însă acesta nu era un răspuns acceptabil.

Egoism. Prostie. Nechibzuință.

— Nu s-a schimbat nimic, spuse Wren, cu privirea în pământ. Nu știu. Nu *știu*.

— Folosește-ți propriile cuvinte, spuse tatăl ei.

Ea clătină din cap.

— Tu m-ai adus la conferința aia TED Talk, îți amintești?

— Conferința despre care ne-a spus domnul profesor Tremblay? întrebă tatăl ei. Domnul profesor Tremblay, care a scris o scrisoare de recomandare pentru tine?

Da, acel domn profesor Tremblay, pe care mama ei îl cunoștea de la locul ei de muncă la Emory, și da, Wren se simțea vinovată. El avusese multe probleme pentru asta. Toată lumea avusese multe probleme pentru asta. Ea în sine era o problemă.

Charlie, Charlie, Charlie, gândi ea, și, în mod miraculos, asta îi dădu putere.

— Ce conferință? întrebă mama ei.

— Se numea „Drumul neales", spuse Wren. Toți acei oameni au vorbit despre viețile lor și despre cum au ales cele mai neconvenționale drumuri și despre cum asta a schimbat cu totul lucrurile. Ca în poezia lui Robert Frost.[5]

— Da? Și? întrebă mama ei. Ție nici măcar nu-ți place poezia aia.

— Mamă, îmi place, o contrazise Wren.

De unde Dumnezeu știa mama ei ce poezii îi plăceau?

— Bănuiesc că m-a făcut să mă gândesc la anumite lucruri. De pildă, o femeie era avocat, dar a renunțat la serviciul ăla pentru a-i ajuta pe oamenii din țările subdezvoltate să aibă apă curată. Un alt tip a fost implicat într-un accident și a stat în comă, iar când și-a revenit, brusc putea să cânte la pian, astfel că a devenit un mare pianist.

---

[5] „The Road Not Taken", poezie publicată în 1916 în antologia *Mountain Interval* a poetului american Robert Frost (1874–1963).

— Așa că planul tău e să intri în comă și să te trezești după aia ca fiind un geniu în muzică? spuse tatăl ei. Extraordinar!

Wren strânse din buze. Își iubea tatăl, dar, în acest moment, îl ura.

Mama ei își drese vocea.

— Wren, mă întreb dacă nu cumva nu ești încă pregătită pentru a lua astfel de decizii. Poți oricând să faci... ceva de genul ăsta... după ce îți iei diploma, nu-i așa? Habar n-ai la ce dai cu șutul.

Wren își înfipse unghiile în palme.

— Îmi pare rău că sunteți supărați, spuse ea cu un glas tremurat. Și poate că n-a fost din cauza conferinței, și chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, acela n-a fost singurul lucru decisiv. Și aveți dreptate, acum nu sunt pregătită. Cred, oarecum, c-ar trebui să regândesc totul.

— Adică, să devii doctor? întrebă tatăl ei. Wren. Îți doreai să fii doctor de când aveai zece ani.

Ba nu. Când avea zece ani, Wren voia să lucreze cu animale. Avea o carte despre un spital pentru pisici, și o căra peste tot cu ea, până ce la un moment dat dispăruse în mod misterios. Când Wren începuse să pună întrebări legate de carte, tatăl ei îi spusese: „Care carte? Wren, habar n-am despre ce vorbești".

Însă Wren nu merse până acolo, ci spuse — și fu îngrozitor, deoarece era ca și când i-ar fi spus că nu-l iubea:

— Cred oarecum că trebuie să aflu dacă dorința de a deveni doctor e planul meu sau al vostru.

— Iar eu cred că trebuie să afli de ce ai luat o asemenea decizie impulsivă fără să te consulți cu noi! exclamă tatăl ei. Și nu cred *oarecum* asta. O știu!

Wren se făcu mică.

— Wren, ție nu-ți stă în fire să faci asta, continuă el. Să înțeleg din semirăspunsul pe care i l-ai dat mamei tale că Emory nu a putut să-ți garanteze o amânare?

— Au spus că sunt șanse mari să funcționeze, șopti Wren, doar că totul va depinde de numărul de înscrieri din toamna următoare.

— Carevasăzică, nu au putut să-ți garanteze o amânare, conchise el.

— Da, tată. Da! Dumnezeule!

Nu voia să plângă, dar oricum o făcea. Se smiorcăi și își trecu o mână pe sub nas.

— Și poate că a *fost* o greșeală, dar poate că am nevoie ca măcar o dată să nu fiu perfectă!

— Nu trebuia niciodată să fii perfectă! spuse tatăl ei pe un ton ridicat, în vreme ce mama ei strigă:

— Dar tu *ești* perfectă!

Rămaseră cu toții tăcuți. Wren își stăpâni lacrimile, clipind întruna pentru a le îndepărta.

— Wren, spuse mama ei. Știi că te iubim.

— Și eu vă iubesc, spuse ea, refuzând să se uite în ochii lor. Dar trebuie să știți... c-o să fac asta.

Tatăl ei se ridică brusc și ieși valvârtej din cameră.

Mama ei rămase, dar nu spuse nimic. Wren își cuprinse genunchii cu mâinile și își sprijini bărbia de ei.

— Sunt tristă, mamă, spuse Wren într-un târziu.

— Și eu, îi răspunse mama ei.

Dar, mai târziu, când Tessa claxonă pe aleea ei, Wren ieși cu pași apăsați din casă și nu se uită în urma ei. Avea nevoie să iasă, așa că ieșea. Făcuse un lucru oribil și îngrozitor, și, da, părinții ei erau dezamăgiți de ea, și, da, era

teribil. De asemenea, era teribil de eliberator, mai ales că se lăsa seara și că urma o petrecere.

Slavă Domnului că părinții ei o acceptaseră dintotdeauna pe Tessa și slavă Domnului că Wren le spusese despre petrecere — cu Tessa stând lângă ea — mai devreme în acea zi. Părinții ei, în special mama ei, gândiseră mereu că era important ca Wren să socializeze. Dacă ceilalți copii din clasa ei mergeau la o petrecere, atunci mama lui Wren voia ca și Wren să meargă.

— Ooooo! făcu Tessa când văzu ținuta lui Wren, după care scoase un urlet ca de lup.

— Să n-aud vreun cuvânt, o imploră Wren, suindu-se pe locul din dreapta. Sunt deja stânjenită.

— Dar...

— Nu.

— Dar, Wren, arăți...

— Nu! Șșșș!

Wren își acoperi urechile și începu să lălăie.

Preț de vreo câteva minute bune, Tessa ținu gura închisă, însă continuă să arunce priviri apreciative spre Wren. Era absurd, de vreme ce Tessa, cu fusta ei neagră și cu maioul argintiu, era cea care arăta bine. Wren alesese opusul, combinând un tricou cu o pereche de jeanși cu talie joasă, extrem de moi. Jeanșii veniră din partea Tessei; ea i-i făcuse cadou lui Wren în urmă cu o lună sau ceva de genul, pretinzând că îi găsise la reducere.

— Doar probează-i, o implorase Tessa, unindu-și palmele de parcă s-ar fi rugat.

Însă Wren n-o făcuse niciodată, deoarece Wren era o „fată elegantă cu haine de la J. Crew[6]", conform celor

---

6 Brand american de haine.

spuse de Tessa. Wren nu era sigură cât de elegantă era, însă nu fusese niciodată o fată care să poarte jeanși. Poate pentru că mamei ei nu-i plăceau jeanșii? În școala primară și până prin clasa a șaptea, mama ei alesese în fiecare dimineață ținutele lui Wren. În clasa a opta, Wren o convinsese deja pe mama ei că putea să-și aleagă și singură hainele, iar mama ei capitulase, spre surpriza lui Wren, fără să opună prea multă rezistență. Privind în urmă, poate c-o făcuse din cauză că alegerile vestimentare ale lui Wren semănau foarte tare cu cele ale sale.

În seara asta se hotărâse să *nu* se gândească. La părinții ei sau la Guatemala, sau la noua ei mașină, și nici la ce fel de fată era, purtătoare de jeanși sau nu.

— Hei, Wren! spuse Tessa, bătând-o pe umăr. Pot să spun un lucru micuț de tot?

O bătu din nou pe umăr.

— Te rog? Te rog frumos? Un lucru mic, mic, mic?

— Ce e? întrebă Wren.

— Arăți foarte sexy.

— Pe bune?

— Pe bune.

Wren nu era convinsă, însă spera să fie adevărat.

— Ei bine... mersi! Și *tu* arăți mișto.

— Ei bine, mulțumesc! spuse Tessa cu un rânjet vesel.

— Și, Tessa?

— Da, Wren?

Dădu să-i spună Tessei despre după-amiaza ei, și cum plânsese în camera ei după marea discuție cu părinții ei, și cum era convinsă că părinții ei nu aveau s-o mai iubească vreodată.

Doar că nu era adevărat. În mod sigur o *iubeau*. Nu-i așa?

Oare de ce Wren încerca mereu să se convingă în legătură cu anumite lucruri? Creierul ei era ca un hamster pe rotiță, învârtindu-se fără încetare. Preț de o clipă, totul se blocă, iar ea se simți paralizată. Apoi se gândi: *La dracu'! La dracu' cu toate!*

— Hai să ne facem de cap în seara asta! îi spuse ea Tessei. Ce zici?

— Categoric! răspunse Tessa.

Dădu muzica la maximum și începu să cânte, iar Wren, prinzându-și părul cu mâna, se întoarse spre geamul deschis și închise ochii. Se lăsă dusă de val.

Capitolul șase

— Frate, oare o să fiu bogat într-o zi? întrebă Ammon, găsindu-l pe Charlie în fața ușii deschise de la vila lui P.G.

Niciunul dintre ei nu intrase deocamdată. Înăuntru arăta ca într-un studio de film — ușa principală în formă de arcadă dând spre un vestibul bine luminat, musafirii mișcându-se de colo-colo, zâmbete și râsete și clinchetul gheții lovindu-se de pahare. Dincolo de vestibul, Charlie zări ospătari servind cupe cu ceea ce părea a fi șampanie sau cidru de mere efervescent. Charlie ar fi pariat pe șampanie.

— Spune-mi doar unde să semnez și-o voi face, continuă Ammon.

— Nu cred că funcționează așa, spuse Charlie.

— Ba s-ar putea. Familia Barbee m-ar putea adopta.

Charlie schiță un zâmbet.

— Vrei să fii frățiorul lui P.G.?

Ammon, în cămașa lui cu câteva numere mai mari, își flutură brațele.

— Fratele geamăn, mă! Și s-ar putea întâmpla. Știi de ce? Fiindcă trăim niște vremuri în care nu mai există reguli.

Toate se schimbă și nimănui nu-i mai pasă de ierarhia socială sau de cine e mișto și cine nu.

Se propti drept în fața lui Charlie.

— Acum toți sunt egali. Înțelegi ce spun?

— Da, sigur, spuse Charlie, dându-se la o parte.

Continuă să se uite la invitați și — *uau*! Iat-o acolo, imediat după vestibul, râzând împreună cu prietena ei Tessa. Era superbă. Când o văzuse pe Wren la școală, se gândise că arată minunat în bluzele și fustele ei care nu se boțeau niciodată. Se gândise că stilul ei vestimentar era mult mai bun decât jeanșii și tricourile celorlalte fete.

Acum, Charlie își dădu seama că ratase un factor esențial. O fată în jeanși și tricou arăta minunat, dacă fata era Wren Gray. *Mai ales* dacă pe tricou scria *Vitezomană!* și înfățișa o fată pe o motocicletă.

Formele ei îl făcură să aibă o erecție.

Charlie, nu e momentul pentru așa ceva!

— ... asculți ce spun, Charlie? întrebă Ammon, lovindu-l ușor peste obraz. Frate, mai ești cu mine?

— Ha?

— Amice, se întâmplă ceva cu tine. Am observat asta și la ceremonia de absolvire.

Își petrecu brațul peste umerii lui Charlie, ridicându-se ușor în bascheții lui pentru a putea face asta.

— Povestește-i bunului tău prieten. Hai, toarnă tot.

Charlie încetă să se mai uite la Wren. Se mișcă într-o parte, astfel încât brațul lui Ammon să cadă de pe el, însă se uită la prietenul lui, clipi și spuse:

— Am s-o invit pe Wren Gray.

— Pardon?

— În oraș. Am s-o întreb dacă vrea să facem ceva împreună.

— Să faceți ceva, repetă Ammon. Cum ar fi? O partidă de bowling?

— Orice, atâta timp cât e cu mine.

— Cu tine.

— Cu mine. Da.

Ammon deschise gura să spună ceva, după care o închise.

— Ce e? întrebă Charlie.

— Am spus că toate lucrurile se schimbă. Recunosc asta și susțin în continuare că e în mare parte adevărată. *În mare parte.*

Își umflă obrajii cu aer, după care expiră.

— Dar, Charlie, unele legi rămân legi chiar și atunci când toate celelalte lucruri dispar. Precum... gravitația. Precum mișcările planetelor. Vreau să zic, soarele încă se învârtește în jurul pământului, nu-i așa?

Charlie ridică din sprâncene.

— Așa face?

— Așa face. Da.

Charlie începu să râdă.

— Ammon, pământul se învârtește în jurul soarelui.

— Mă rog. Înțelegi ce vreau să spun.

— Că Wren nu e de nasul meu. La asta te referi?

— Nu. Sub nicio formă. Vreau să spun că nu e de nasul nimănui. Wren trăiește pe o planetă doar a ei.

Charlie încuviință. Era de acord cu asta.

Ammon părea posomorât.

— Eu pur și simplu îți arăt care e realitatea, frățioare.

— Nu-i nicio problemă, spuse Charlie, înclinând capul într-o parte în fața casei lui P.G. Eu am de gând să intru.

— Acolo? Unde sunt toți oamenii ăia? întrebă Ammon cu un glas pițigăiat.

— Dap. Mă duc s-o invit pe Wren în oraș, spuse el, bătându-l pe spate pe Ammon. Eu transform visele în realitate, frățioare.

Charlie o zărise prima dată pe Wren într-una dintre încăperile din față, stând lângă o servantă antică. După ce reușise să-și croiască drum prin mulțimea de absolvenți agitați și veseli și de elevi din alte clase — ba chiar și de la alte școli, din câte se părea —, ea dispăruse.

Intră în sufragerie, aruncă o privire prin jur și se scărpină la ceafă. Verifică sala TV, camera de zi și o încăpere despre care presupuse că era biblioteca, ținând cont de nenumăratele rafturi de cărți. Casa lui P.G. era imensă. Petrecerea era imensă. Wren putea fi oriunde.

Intră într-o încăpere pe care nu știu cum s-o numească sau la ce anume folosea. Nu avea rafturi, mese și nici prea multe piese de mobilier. Doar o podea cu gresie, un ventilator în tavan și două fotolii pline de obiecte. Ha! Nici în camera asta ciudată nu era țipenie de om, așa că Charlie dădu să plece.

— Hei, stai puțin, poți, te rog, să mă ajuți? strigă un tip.

Charlie se întoarse speriat. P.G. Barbee, tipul care locuia în această casă imensă și nebună, stătea în genunchi în fața unui dulap-bar din lemn de stejar. În jurul lui străluceau bucăți de sticlă spartă. Aruncă un ciob mare într-un făraș plin cu alte cioburi mari, apoi gesticulă spre o mătură sprijinită între bar și perete. Băiatul flutură nerăbdător din degete.

— Crezi c-ai putea să...?

— A, da, scuze.

Charlie păși cu grijă peste sticla spartă, înșfăcă mătura și i-o întinse lui P.G.

— Un cretin a scăpat una dintre sticlele cu burbon ale lui taică-miu, îi explică P.G.

Nu luă mătura, însă se ridică pe călcâie.

— Vrei, te rog, să mături cioburile? Există o mulțime de bucăți mici, zici că e praf de sticlă. Rahat. Dar, hei, fii cu ochii-n patru după dop. Are pe el, gen, un tip care călărește. Cum li se spune ălora? Știi tu, tipii ăia care călăresc cai de curse.

— Jochei? răspunse Charlie, păstrând un ton netru.

Oare P.G. își bătea joc de el într-o manieră mai puțin inteligibilă? Familia Barbee avea jochei de grădină în curtea din față. Adică P.G. tocmai îi numise pe jocheii de grădină „tipi care călăresc"?

— Da. Așa.

P.G. rânji.

— Omule, mi-am dorit jocheul ăla de când aveam... rahat. Zece ani? Doișpe? Atât de mult timp i-a luat tatălui meu să termine afurisita aia de sticlă și să fiu al naibii dacă am de gând să renunț la el acum.

Tatăl lui P.G. nu terminase sticla, mai ales dacă cineva o spărsese. Charlie se întrebă dacă tatăl lui P.G. avea să fie furios pe asta. Se întrebă dacă tatăl lui P.G., sau mama lui, că tot veni vorbi, erau aici. Charlie văzuse suficienți ospătari, însă niciun adult.

Nu puse întrebări. Mătură cioburile în făraș. Odată cu a treia mișcare de mătură, scoase un dop cu o bază metalică pe care se afla o mică statuie cu un cal de curse și un jocheu fixat pe el. Îl ridică și i-l întinse lui P.G.

— Poftim, spuse el.

— Bestial! exclamă P.G.

Îi zâmbi lui Charlie, iar Charlie îi întoarse zâmbetul fără ca măcar să-și dea seama.

— Vezi cum stă aplecat peste cal? îi arătă P.G. Asta înseamnă că e aproape de finalul cursei.

— Mișto, spuse Charlie.

P.G. se sprijini într-un genunchi.

— Mersi, omule! Tu ești Charlie, nu-i așa? Charlie Parker?

Charlie încuviință surprins.

— Eu sunt P.G. Asta-i casa mea.

— Dap, spuse Charlie. Ăăă, frumoasă petrecere.

— Mersi! Hei, tipa aia cu care ești mai tot timpul, Starrla. E prietena ta?

Charlie fu mai mult decât surprins.

— Dacă e...?

Își ridică sprâncenele, apoi la uni. Nu își găsea cuvintele.

— E sexy, trebuie să recunosc, spuse P.G.

— Nu e prietena mea, nu, răspunse Charlie într-un târziu.

Deveni suspicios. Oare P.G. era interesat de ea? N-ar fi trebuit. Dacă era, era din motive complet greșite.

— De ce întrebi?

— Omule, relaxează-te. Întreb pentru o cunoștință. Pentru o cunoștință de-a iubitei mele.

P.G. rămase pe gânduri preț de câteva secunde, după care spuse:

— *Posibil* iubita mea. Cel puțin sper că lucrurile se îndreaptă într-acolo.

Charlie era uluit. P.G. îl întreba de Starrla în numele cunoștinței posibilei lui iubite? Cine era posibila iubită a lui P.G. și cine era cunoștința ei?

— Cine e tipul ăsta? întrebă el, fiindcă Starrla nu era prietena lui, însă tot ar fi avut grijă de ea dacă ar fi fost nevoit.

— Ha? Care tip?

— Tipul care e... după Starrla. Care e interesat de ea. În fine.

— Ha? Omule, m-ai pierdut. Despre ce vorbești?

— Despre ce vorbești *tu*?

P.G. se uită lung la el.

— Tessa Haviland. Despre ea vorbesc, nu despre vreun tip. Tessa e extraordinară. Prietena ei cea mai bună e Wren Gray. Și ea e extraordinară. A întrebat de tine.

Charlie nu putea procesa asta.

— Ea... Wren Gray... în tricoul cu motocicletă...

P.G. chicoti.

— Atunci înseamnă că știi cine e. Și, da, are un corp fain. Sunt de acord.

Poftim? Charlie nu spusese nimic despre trupul lui Wren. Și nici nu îi făcea plăcere că P.G. discuta despre el, oricât de fain ar fi fost.

— Omule, tipa e interesată de tine. Dacă și tu ești interesat de ea — și senzația mea e că ești —, ei bine, o găsești cu Tessa în solariu.

Charlie se frecă la tâmplă, degetele lui îndreptându-se spre cicatricea de lângă sprânceana dreaptă. Lăsă mâna jos când își dădu seama ce făcea.

— Treci prin camera de zi și fă dreapta, îi explică P.G, ridicând fărașul. Vin și eu imediat.

Charlie sprijini mătura de perete. Ametit, ieși din camera barului. Încercă să-și aducă aminte unde se afla sufrageria.

— Omule, mersi pentru ajutor! strigă P.G. Și mersi că l-ai găsit pe tipul care călărește!

*

Wren nu se afla în solariu. Nici Tessa. Poate din cauză că, deși primise indicații din partea lui P.G., lui Charlie îi luă mult timp să-l găsească — și, nici când îl găsi, nu era sigur că acela era solariul. Încăperile din această casă trebuiau etichetate.

Într-un târziu le găsi pe Wren și Tessa lângă ușile franțuzești care dădeau spre o piscină exterioară. Wren îl zări pe Charlie și făcu ochii mari. Îi zâmbi.

Își croi drum prin mulțime pentru a ajunge la ea.

— ... sigur că da, spunea Tessa. Oricum, ești prea sensibilă. Oricum... Charlie!

Privirea ei fixă îl făcu pe Charlie să se oprească în loc.

— Wren! E Charlie!

Îl apucă de braț și îl trase spre ele, clătinându-se puțin.

— Charlie Parker în carne și oase, de la El Elegante! Îți aduci aminte?

Wren se înroși brusc.

— O, Doamne-Dumnezeule. Tessa?

— El Elegante? întrebă Charlie. Ăăă, ce e El Elegante?

Tessa se trase de fustă.

— În pana mea. Mi-e. Atât. De cald. Iisuse Hristoase! Arde ceva pe-aici sau mi se pare mie?

— Ți se pare, spuse Wren, după care se întoarse spre Charlie și adăugă: Te rog să n-o bagi în seamă. A băut prea multă șampanie.

— Așa e, fu Tessa de acord, făcându-și vânt cu mâna. El Elegante e un restaurant cu specific mexican. Eu și Wren am luat prânzul acolo ieri, împreună cu P.G.

Tessa aruncă o privire prin încăpere, după care adăugă:

— Un' s-a dus băiatul ăla? P.G.! Unde ești, P.G.?

— Vine și el, spuse Charlie. Cineva a spart ceva. El — noi — am curățat.

— Oooo, l-ai ajutat! Ce drăguț! spuse Tessa, după care șopti pe un glas tare: Sfinte Sisoe, Wren, e *foarte* frumușel. Nu la fel de frumușel ca P.G., dar da. Foarte frumușel.

Ridică degetul mare în semn de OK, iar Wren îi trase una peste mână.

— Aaaau! făcu Tessa, împleticindu-se puțin, dar rânjind. Și, Charlie, ia ghici?

— *Tessa...*

— Când eram la El Elegante, ghici despre cine a turuit întruna Wren? Vrei să-ți spun?

— Nu, răspunse Wren. Of, Doamne!

Îl luă pe Charlie de mână.

— Vrei să vii cu mine? Te rog?

Charlie o lăsă pe Wren să-l tragă după ea, însă o auzi pe Tessa ridicând glasul și spunând:

— Cât de minunat crede că ești! Și frumușel! Și minunat! Nu-i așa, Wren?

Wren iuți pasul. Charlie voia s-o liniștească, să-i spună că totul era OK. Nu era mare scofală. Însă *frumușel* și *minunat* se învârteau ca elicele unui elicopter în mintea lui, iar inima mai avea puțin și îi ieșea din piept. Își dădu seama că rânjea, astfel încât începu să calce apăsat pentru a alunga zâmbetul.

Însă acesta reveni.

Când ieșiră pe ușile franțuzești, dădură de P.G.

— Hei, hei, îi spuse P.G. lui Charlie. Nu irosești deloc vremea, nu-i așa?

— Să *nu* o lași pe Tessa să conducă, îi spuse Wren. Am s-o duc eu acasă, bine? Dar e beată și...

Clătină din cap.

— Poți să te duci la ea? Și să ai grijă de ea?

— Imediat, spuse P.G., trecând pe lângă ei.

Wren îl conduse pe Charlie puțin mai departe, nu spre piscină, ci spre un soi de curte. Din copaci atârnau felinare japoneze, iar instalațiile de Crăciun făceau ca iedera luxuriantă să lucească în întuneric de parcă ar fi fost luminată de o mie de licurici. Îi dădea grădinii un aspect magic.

Sau poate că era doar în închipuirea lui Wren.

O adunătură de copii drogați se aflau la vreo patru metri de ei, împrăștiați unul peste altul și râzând în hohote.

— Tricoul tău! Respiră! bolborosi unul dintre ei, făcându-i pe ceilalți să râdă și mai tare.

Lui Charlie nu-i păsa de ei. Lui îi păsa de Wren.

Ea îi dădu drumul, iar lui îi era dor de atingerea ei. Se întoarse cu spatele la el și își ridică privirile înspre cer. Se lăsase noaptea, iar primele stele își făcuseră apariția, sclipind pe o paletă de purpuriu, stacojiu și o ultimă felie de bleu perlat. Era un albastru care îi amintea lui Charlie de oceane sau mai degrabă de pozele cu oceanul. El nu fusese niciodată la mare. Se întreba ce vedea Wren.

Făcu un pas în față. Umerii lor aproape că se atingeau.

— Tessa... începu Wren, stând în continuare cu ochii ațintiți spre cer. E absolut minunată. O iubesc. E prietena mea cea mai bună.

— OK, spuse Charlie.

— Dar e copleșitoare. Pur și simplu e copleșitoare.

Wren se cuprinse cu brațele.

— La personalitatea ei mă refer, îl lămuri ea.

Charlie nu o cunoștea prea bine pe Tessa, însă putea să creadă asta.

— Și El Elegante. Da, e un restaurant. Dar Tessa... of, nu știu. Îmi cer mii de scuze. Oare nu și-a dat seama cât de tare m-a făcut de rușine?

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze, spuse Charlie, adugând în gând: *Și n-ai absolut niciun motiv să te simți stânjenită.*

Wren își coborî privirea și începu să-și miște vârful pantofului prin iarbă. Drogații erau gălăgioși, iar conversația lor umplea tăcerea. Lilieci. Trecură de la cămășile care respirau la ceva legat de lilieci.

— ... nu asta e metoda, omule. Clar n-o să meargă, spuse un tip cu părul slinos.

— Nu, comentă o fată cu vocea pițigăiată. Dacă lași liliacul să stea suficient de mult...

— Dar nu poți vindeca ceva pur și simplu lăsându-l să stea acolo, spuse o a doua fată. Nici măcar un liliac.

— Pentru a vindeca un liliac ca la carte, primul lucru pe care trebuie să faci este să-l eviscerezi, interveni un băiat palid, înalt și slab, care purta un tricou cu Bob Marley și, dintr-un motiv sau altul, o cunună de flori.

— Îhh, șopti Wren.

Ochii ei, mari și alarmați, îi întâlniră pe-ai lui Charlie.

Băiatul înalt și slab continuă cu prelegerea lui, iar Wren începu să se îndepărteze încet, cu spatele, de acel grup. Din clipă în clipă avea să se răsucească pe călcâie și să se întoarcă în casă. Lumini puternice și camere aglomerate. Tessa. Alte conversații, niciuna care să îl intereseze pe Charlie.

— Știu un parc în apropiere, spuse el repede, gesticulând spre stradă. Am venit cu mașina. Dacă vrei, putem să mergem acolo să vorbim.

Wren își mușcă buza. Era speriată, își dădu seama Charlie, și se admonestă în gând că fusese atât de repezit.

Știu un parc în apropiere. De ce ar vrea Wren să meargă cu el în parc?

Wren aruncă o privire peste umăr spre vila lui P.G. Voci și râsete gălăgioase se revărsau de acolo, concurând cu dezbaterea despre animale moarte în care erau angajați atât de vehement drogații.

Charlie dădu să spună „Las-o baltă, e o idee proastă", însă Wren fu prima care vorbi.

— Sigur, spuse ea, după care înclină capul într-o parte și îi oferi un zâmbet extrem de frumos. Sună bine!

Capitolul șapte

Când ajunseră, parcul era ocupat de niște studenți beți — Wren bănuia că erau studenți, fiindcă aveau tricouri cu Georgia Tech și fiindcă arătau cu mult mai mari decât puteau părea vreodată Tessa și P.G. — și erau la fel de gălăgioși ca ucigașii de lilieci de la petrecerea de absolvire, dacă nu chiar și mai rău.

Nu puteau vorbi aici. Băiatul ăsta amabil n-o putea înveseli. Își simțea inima grea, iar după ce un frisbee zbură spre ea prin întuneric, făcând-o să se aplece, expiră profund și spuse:

— Ar trebui să mergem.

— Deja? întrebă Charlie. Abia am ajuns.

— Da, dar...

Gesticulă spre petrecărețiide lângă leagăne. Unul dintre ei își făcu mâinile pâlnie la gură și strigă:

— Hei! Frisbee! Îmi cer scuze pentru asta!

Charlie îngenunche, înșfăcă frisbee-ul și îl azvârli cu dexteritate spre grup, după care se întoarse spre Wren și spuse:

— O secundă.

Porni spre mașină, apoi se opri. Veni înapoi după Wren și o luă de mână.

— De fapt, hai cu mine.

Wren simți un gol un stomac. Charlie o... de ce o ținea Charlie de mână? Și ea îl luase de braț mai devreme, însă pentru a-l îndepărta de Tessa, și nu se gândise înainte să acționeze. Pur și simplu o făcuse. Însă, dacă nu cumva ea se înșela, el o ținea de mână cu bună știință.

Se uita la mâinile lor împreunate, de parcă răspunsul se afla acolo. Observă copcile de pe mâna lui, pe care i le cususe în urmă cu două zile la Spitalul Grady. Remarcă, din nou, cât de puternice și de pricepute erau degetele lui. Cu mâna lui încolăcită în mod protector peste a ei, Wren se simțea în siguranță — numai că, de îndată ce recunoscu sentimentul, își trase mâna. Sau măcar încercă. El își înăspri strânsoarea, călcând cu pași mari pe iarbă.

— Cum rămâne cu Starrla? întrebă ea.

Charlie se opri brusc. Wren se izbi de el.

— Au! făcu ea, frecându-și nasul cu mâna liberă.

— De ce mă întrebi de Starrla? se interesă el, ținând-o și mai strâns de mână.

— Ăăă, pentru că voi doi sunteți împreună? spuse Wren.

Nu era în regulă ca un băiat să țină o altă fată de mână când avea o iubită. Chiar dacă el era chipeș. Chiar dacă mirosea a ace de pin. Chiar dacă părea îngrozit cu privire la... în fine, cu privire la ce-i trecea ei prin cap.

— Nu sunt împreună cu Starrla, o lămuri el. Mă gândeam... ei bine, nu, bănuiesc că el n-ar fi putut.

— Ha?

Umerii lui Charlie se relaxară.

— Nimic.

— Aha, bine, spuse Wren. Vreau să zic...

Taci, își spuse în gând. Era bucuroasă, foarte bucuroasă, că Charlie nu o voia pe Starrla, chiar dacă ea era destul de sigură că Starrla încă îl voia pe Charlie. Azi-dimineață, înainte de ceremonia de absolvire, Starrla o surprinsese pe Wren uitându-se la Charlie și mijise ochii. *Stai la locul tău*, spusese expresia Starrlei. Buzele ei, transformându-se într-un zâmbet, adăugaseră: *Nici să nu-ți treacă prin cap. Tu ești slabă, eu sunt puternică.*

Însă Charlie o ținea pe ea de mână, iar Wren redescoperi o putere ascunsă înlăuntrul ei, adusă la suprafață de lumina slabă a stâlpului de iluminat și de șoapta aerului nopții pe pielea ei. Era ceva nou pentru ea. Inima ei mai avea puțin și-i sărea din piept.

— Eu și Starrla am fost... împreună, îi explică Charlie. Cândva. Acum mult timp. Însă am rămas prieteni.

— Aha, spuse Wren. Ăăă, mersi. Pentru explicație.

Luna plină lumina chipul lui Charlie. El parcă mai voia să adauge ceva, poate să se asigure că ea înțelegea pe deplin că ei doi nu mai erau împreună. Apoi își încreți fruntea în mod adorabil — chiar *era* adorabil — și alungă acel gând. Băgă mână în buzunar, scoase cheile de la mașină și deschise portbagajul, fără să-i dea drumul lui Wren.

Ce fac? se întrebă ea. *Ce se întâmplă?*

Lasă-te în voia sorții, își spuse în gând. *Pentru numele lui Dumnezeu, încetează măcar o dată să te* gândești *fără oprire.*

Cu o pătură aspră, de culoare verde, vârâtă la subraț, Charlie închise și încuie portbagajul.

— Pe-aici, spus el, iar Wren îl lăsa să o conducă spre cealaltă parte a parcului și în pădurea adiacentă.

Se gândi la precauțiile pe care le discutase cu mama ei — *să nu te duci niciodată cu un necunoscut într-un loc*

izolat, să nu faci asta, Wren —, însă Charlie nu era un necunoscut. Și nici Wren nu era mama ei.

— Ai mereu o pătură în mașină? se interesă ea.

Încercase să-l necăjească, ceva de genul: *Câte fete duci în pădure după ce soarele apune?*

El păru încurcat, iar Wren se simți prost. Ea nu era mama ei, dar nici Tessa sau vreo altă fată căreia îi plăcea să flirteze. Ea trebuia pur și simplu să fie Wren.

— Una dintre... ăăă, la una dintre casele în care am fost, tatăl era conducătorul unui detașament de cercetași, îi explică el. „Fii întotdeauna pregătit." Asta era lozinca lui.

— Aha. Ce mișto!

Pentru a încerca să reechilibreze situația, Wren adăugă:

— Era un tip de treabă? Acel tată?

— Nu, răspunse Charlie.

— De ce nu?

El rămase tăcut, iar ea își dori să nu-l fi întrebat așa ceva.

— Nu contează, spuse el.

Erau deja în inima pădurii din spatele parcului, iar ea trebuia să fie atentă pe unde pășea. Apoi terenul devenea abrupt, iar copacii se răreau. Ajunseră lângă un mic șanț — poate un defileu care fusese erodat de apă? În spatele lor erau copaci, iar de cealaltă parte a lor erau copaci, însă șanțul era gol și uscat. Existau câteva frunze și câteva rămurele și un pat de ciulini, dar de îndată ce Charlie îi dădu drumul lui Wren și întinse pătura, toate aceste probleme dispărură.

El coborî singur la baza șanțului, iar apoi întinse mâna. Wren o acceptă, strângându-l tare când coborî în

viteză panta abruptă. Urmând indicațiile lui Charlie, se așeză pe pătură. Cu grijă, se lăsa pe spate.

— Ooo! făcu ea, fermecată de privelişte.

Prin gaura dintre copaci putea vedea cerul. Luna, strălucitoare și imensă, trăgea cu ochiul printre crengile stufoase.

— Frumos!

Se întinseră unul lângă celălalt, fără să-și vorbească. Wren simțea căldura emanată de trupul lui Charlie. Părul ei de pe ceafă și de pe antebrațe păru să se trezească la viață. Wren se gândea că, de vreme ce el o adusese aici, în acest loc secret, era de datoria ei să mențină vie conversația. Însă nu să vorbească despre familiile adoptive. La început se gândi la Guatemala, dar apoi își dădu seama că nici despre Guatemala nu voia să vorbească.

Guatemala avea să se rezolve de la sine. Își cumpărase biletul de avion în aceeași zi în care primise scrisoarea de acceptare de la Project Unity — și, da, probabil că ar fi trebuit să-și folosească economiile pentru a le da înapoi părinților banii cheltuiți pe taxele de la facultate, însă n-o făcuse —, iar părinții ei trebuiau să se obișnuiască cu ideea plecării ei. Wren așa spera.

Însă acum nu voia să se gândească la Guatemala sau le plecarea către Guatemala. Acum, în mod surprinzător, se afla exact unde voia să fie.

— Se pare că degetul tău mare e mai bine, spuse ea.

Charlie ridică mâna, examinându-l în lumina palidă a lunii. Degetele lui, răsfirate pe fundalul stelelor, păreau... mai mult decât... mai mult decât niște simple degete. Mai mult decât partea, sau părțile, unui întreg.

La fel cum unu plus unu fac mai mult decât doi, gândi ea, neștiind de unde îi veni ideea sau de ce.

— La fel de bine ca întotdeauna, spuse el.

Își întoarse capul spre Wren, suficient cât ea să-i poată vedea zâmbetul.

— Mai bine chiar.

Ea îi întoarse zâmbetul. Își simțea inima bătându-i în gât, la fel și aerul nopții. Nu se gândi că avea să aibă vreodată acea senzație.

— Trupurile sunt amuzante, nu-i așa? spuse ea.

— Cum adică? întrebă Charlie.

Wren privi lung spre cer. Era agitată. Nu voia ca el să râdă de ea.

— Noi... le controlăm pe ele? Sau ele ne controlează pe noi?

Charlie tăcu suficient de mult cât Wren să-și regrete cuvintele. Apoi spuse:

— Dacă avem suflete, la asta te referi?

Ușurarea o făcu să se așeze mai bine pe pătura aspră de lână.

— Da. Bănuiesc. Sau noi suntem pur și simplu, știi tu, chimicale? Celule neuronale care vorbesc cu alte celule neuronale, care vorbesc cu celulele din plămâni și cu cele din măduva spinării și cu cele din degetul mare?

— Ca atunci când domnișoara Atkinson ne-a comparat cu niște computere care aveau componente organice? întrebă Charlie. Că o lovitură la cap poate produce o eroare de sistem? Că o boală precum Alzheimerul e un virus informatic?

Wren încuviință. Nu îi plăcea acel concept, deoarece, dacă ar fi fost adevărat, dacă ființa umană era

un computer — extrem de avansat, desigur, dar tot un computer —, unde rămânea partea „umană" în această ecuație?

— Tatăl meu e ateu, spuse ea.

El voia ca Wren să gândească asemenea lui, însă ea nu voia.

— Mama mea adoptivă predă la școala duminicală, îi spuse Charlie. Și, în timpul slujbei, când e timpul pentru „Un moment cu copiii", ea joacă „Iisus mă iubește".

— „Un moment cu copiii"?

— Când preotul cheamă copiii și le spune o poveste care are de-a face cu predica zilei.

— Nu știam, spuse Wren.

Se întoarse pe-o parte pentru a-l privi în ochi.

— Carevasăzică, mergi la biserică?

Wren își îndoi puțin genunchii pentru a sta mai comod, iar coapsa ei o atinse pe-a lui Charlie. Inspiră adânc. Charlie nu-și mișcă piciorul. Nici ea.

Ceea ce se petrecu între ei, chiar și prin materialul jeanșilor semăna destul de mult cu ansamblul de circuite al unui computer.

— Uneori, spuse Charlie. Pamelei îi place când mergem eu și frate-meu. Însă, de obicei, Chris stă acasă și muncește. Când pot, îmi place să rămân ca să-l ajut.

— La atelier?

— Da, la atelier.

El își ridică brațele și își prinse mâinile sub cap, iar ea văzu rotunjimea fermă a bicepșilor lui. Întinderea de piele de la bicepși până la umeri, mai palidă și mai vulnerabilă decât antebrațul, dispărea în umbra mânecii. Nu era neapărat un loc intim, însă nici nu era o zonă

din trupul acestui băiat — *Charlie* — pe care s-o fi văzut toată lumea.

Și, din nou, nu doar o zonă. Era mai mult decât atât.

— Cred că sufletele sunt lucruri adevărate, spuse Wren deodată. Poate că nu sunt lucruri pe care le poți măsura sau ține în mână sau simți...

— Le poți simți, spuse Charlie pe un ton coborât.

Își întoarse capul, iar ea văzu obrazul lui lipindu-se de pielea brațului.

Mi-aș dori să simt brațul ăla, gândi Wren. *Mi-aș dori să ating obrazul ăla.*

Wren înghiți, după care spuse:

— Ce zici de copaci?

Charlie schiță un zâmbet.

— De copaci?

— Oare ei au suflete? întrebă ea, căci în acel moment chiar păreau să aibă.

Frunzele foșniră, făcând *șșșșșșș, șșșșș*. Crengile formară o boltă deasupra capetelor lor. Adăugați și ciulinii de sub ei, iar Wren și Charlie erau cuibăriți între... două paranteze. Se aflau într-un moment în afara timpului. Numai ei doi. Cu privirile întrepătrunse. Trupurile lor, atunci când Charlie se rostogoli pe-o parte, formând paranteze între paranteze, și, în cadrul parantezelor, sufletele lor se întinseră. Ca niște rădăcini. Ca niște degete. Ca niște mănunchiuri de nori și raze de lună.

Wren se înfioră.

— Probabil că nu, spuse ea. Asta e doar în basme, nu-i așa? Druizii și nimfele, și lumile paralele?

Vorbea întruna, însă inima îi fâlfâia și pur și simplu nu putea să oprească șirul de cuvinte care i se revărsa pe gură.

— În orice caz, eu sunt un om de știință. Sau voi fi, probabil, de vreme ce doctorii sunt oameni de știință. Știu că e absurd — *copaci cu suflete* — însă eu doar... bănuiesc că eu doar...

Aștepta ca Charlie să intervină și să o scoată din această situație jenantă. Nu o făcu, iar când Wren se uită să vadă ce expresie avea, când își permise cu adevărat să-i caute expresia, în loc să se ascundă de ea, își dădu seama că el aștepta ca ea să termine. Nu din cauză că se bucura să o vadă cum se face de râs, ci din cauză că îi păsa de gândurile ei și era interesat să le audă.

Ochii săi aurii nu mai erau aurii în șanțul întunecat. Erau negri și lichizi. O fântână în care să te îneci. Oceanul.

— Cred că lumea e mult mai închegată decât își dau seama oamenii, spuse ea, alegând cu grijă cuvintele.

Nu e interzis să ai și tu gânduri, își reaminti ea. *Doar pentru că alții se uită urât la tine, nu înseamnă că și Charlie o s-o facă.*

Încercă să-și potolească respirația.

— Cred... uneori... că oamenii de știință... că *unii* oameni de știință... vor să împacheteze lucrurile în cutii mici și ordonate. Explică, explică, explică, până ce nu mai există mistere.

— Cred că ai dreptate cel mai probabil, spuse Charlie.

— Ei bine... îmi plac misterele, recunoscu ea.

Pielea o gâdila. Acele fire mici de păr se ridicară din nou pe trupul ei. Nu era ca și când se dezbrăca în fața lui, și totuși, așa se simțea. Și, chiar și-așa, voia să continue. Ce îi făcuse acest băiat?

— Vreau să le înțeleg, sau să încerc să le înțeleg, spuse ea, dar nu vreau să le pun în cutii. Și dacă se pare că nu

există nicio explicație pentru ceva anume, nu vreau să mă crizez sau să ridic brațele exasperată sau să renunț. Înțelegi?

Charlie încuviință, iar teama ei de a părea absurdă se risipi în vânt. O barbă de câteva zile îi pornea de la perciuni și cobora pe maxilarul puternic. Voia să-l atingă.

Wren înghiți.

— Are vreo noimă ce spun?

Charlie uni sprâncenele în mod atrăgător, ca un băiețel care se juca de-a adultul.

— Spui că misterele sunt demne de a fi examinate, chiar dacă sunt prea mari pentru a fi înțelese. Că poate ele sunt menite a fi prea mari pentru a fi înțelese, dar asta nu le diminuează, ci din contră, le face mai interesante. Sunt pe-aproape?

— Exact la asta mă referem, spuse ea.

O pusese foarte frumos în cuvinte: minunează-te și miră-te oricât dorești. Întotdeauna vor fi mai multe. Ea râse, iar zâmbetul surprins pe care îl primi de la Charlie fu un adevărat dar.

Apoi el deveni serios. Își uni din nou sprâncenele, dar, de data asta, nu mai semăna deloc cu un băiețel.

— Hei, spuse el.

Se sprijini într-un cot. Cealaltă mână și-o întinse și o mângâie ușor pe obraz.

Pieptul lui Wren se ridică și coborî. Aproape că se simți de parcă s-ar fi proiectat în afara trupului, doar că se afla bine mersi în trupul ei, iar trupul ei știa ce voia.

Charlie se aplecă, iar ea se apropie pentru a-i ieși în întâmpinare. Gura lui o găsi pe-a lui Wren, iar gândurile începură să zboare în interiorul ei, la fel de gălăgioase și de răgușite ca niște coțofene. *Primul meu sărut. Am*

optsprezece ani, iar ăsta e primul meu sărut, dacă nu îl pun la socoteală pe cel cu Jake Care-o-fi-numele-lui din clasa a opta, ceea ce n-am să fac. Pentru că ăsta e... diferit. Atât de diferit.

Apoi gândurile i se dizolvară pe buze. Respirație. Un oftat blând, o coapsă mișcată. Se dărui lui Charlie și nopții, și lumii, plină de mistere. Își permise să existe.

Mai mult decât atât.

Capitolul opt

Charlie voia s-o vadă din nou pe Wren. Numai la ea îi stătea mintea — să o sărute, să o atingă, să fie cu ea — și voia s-o facă din nou. Chiar acum.

O sună în dimineața de după petrecerea lui P.G.

— Charlie? răspunse ea, iar lui îi sări inima din piept.

Wren îi băgase numărul în agendă.

— Salut! spuse el.

— Salut!

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Bine, spuse el.

Stătea prost la capitolul conversații. Nu putea purta o conversație normală, însă seara trecută o sărutase, iar ea îl sărutase înapoi. Așa că... da. Se simțea foarte, foarte bine.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să facem ceva, spuse el dintr-odată. Mi-ar face plăcere să te văd.

— Azi?

— Aș putea să aduc niște sendvișuri dacă vrei. Aș putea să vin să te iau. Mă gândeam c-am putea merge la un picnic, dacă îți surâde ideea. Ți-ar plăcea?

— Ăăă, sigur, spuse ea.

— Perfect. Minunat. *Perfect.*

Wren chicoti.

— La ce oră?

— Acum, spuse el, iar ea chicoti din nou.

Era prea încântat ca să se simtă stânjenit.

— Ajung la tine în cincisprezece minute. Hei... ți-e frică de înălțimi?

— De înălțimi? De ce?

— Eram curios. Ne vedem curând.

O duse într-un loc lângă râul Chattahoochee, unde cerul era albastru și infinit. Copacii străjuiau malul, iar păsările cântau și zburau de pe o creangă pe alta. Apa era maronie, însă strălucea și se făcea aurie când se lovea de pietrele acoperite cu mușchi.

Charlie se ducea acolo când voia să-și limpezească gândurile. Până azi, venise întotdeauna singur.

— E frumos, spuse Wren, după ce coborî din mașină.

Purta o rochie de vară, ceva de genul ăsta, care îi biciuia coapsele. Avea cizme de cowboy, iar părul îi era strâns într-o coadă de cal. Era frumoasă de-a binelea.

— Haide, spuse el, aproape întinzându-se s-o ia de mână.

N-o făcu, iar apoi se blestemă în gând. Porni spre potecă, iar ea îl urmă.

— Faci des plimbări? întrebă ea.

— Ăăă, la ce te referi? La plimbări de plăcere, cum facem noi acum?

— Bănuiesc că da, spuse ea. Să fii în natură — e ceva ce-ți place mult?

— Aaa! făcu el. Da. Când eram mic, stăteam mult în casă, așa că, da, prefer să fiu afară, dacă se poate.

Aruncă o privire spre ea. Pielea ei era moale și catifelată. Când păși peste un buștean, zări pielea și mai palidă de pe interiorul coapsei ei. O secundă, după care dispăru.

Ia-o de mână! își spuse în gând, iar de data asta o făcu. Degetele ei se curbară peste ale lui, mici și subțiri.

— Și ție? întrebă el, continuând să meargă. Îți place să fii în natură?

— Îhî, spuse ea. În special oceanul. O, Doamne, *ador* oceanul! Îmi place să prind valuri și să devin sărată și să mi se facă foame — mi se face atât de foame după ce înot în ocean — și apoi să mă trântesc udă toată pe prosop și să las soarele să mă usuce.

Scoase un mic sunet care aproape că semănă cu un geamăt, iar mădularul lui Charlie se agită. Udă și caldă și sărată? La dracu'! Spunea totul pe un ton extrem de inocent, care îl înnebunea. Îl înnebunea fiindcă era atât de inocentă.

Discret, își aranja jeanșii.

— Nu l-am văzut niciodată.

— Oceanul? N-ai văzut niciodată oceanul?

Charlie clătină din cap.

— Într-o bună zi...

— Of, Charlie, trebuie să mergi, îi spuse ea. Dacă-ți place în natură... uau! O să-ți placă oceanul. Te face să te simți atât de... nu știu. Mic, dar nu într-un sens negativ. Mic în genul „A, da, corect!", deoarece îți dai seama că faci parte din ceva mult mai mare. Te face să-ți depășești limitele, dacă ceea ce spun are vreo noimă.

Wren aproape că se împiedică de o rădăcină. Charlie o prinse la țanc.

— Ești bine? întrebă el.

— Da, mersi, spuse ea, părând stânjenită.

Wren îi dădu drumul. El își dorea să n-o fi făcut. Apoi, după un moment de șovăire, îl luă de braț, iar Charlie fu în culmea fericirii. Sânul ei se frecă de el. Wren își ridică mâna și o puse peste bicepsul lui, deasupra brațelor lor împreunate.

Îi zâmbi timidă.

— E în regulă? Nu îți stau în cale sau ceva de genul ăsta?

Ba da, dar nu în felul în care se gândea ea. Da, era în regulă.

— Tu crezi că viața are... tipare în ea? întrebă Wren.

— Tipare? Cum ar fi?

Wren expiră într-o manieră drăguță.

— Gen, într-un mod non-aleatoriu. Gen, oare lucrurile se întâmplă dintr-un motiv anume?

— Hmm, făcu Charlie.

Se descurca bine la științe și matematică și, de obicei, prefera idei care puteau fi exprimate în formule, nu idei care nu puteau fi exprimate întru totul. Și totuși, teoriile științifice începeau cu sâmburele unei idei neexplicate. Formulele matematice adesea descriau fenomene care nu puteau fi verificate fizic.

— Nu sunt sigur, spuse el. Însă, în mod cert, nu am de gând să le exclud.

— Nici eu, spuse ea. Și, bine, o să sune aiurea, dar azi-dimineață, când ai sunat...

— Da?

— Ei bine, când ți-am auzit vocea, am simțit...

Charlie așteptă.

Wren se înroși și îl strânse de mână, iar el își dădu seama că ea n-avea de gând să continue. Însă Charlie se gândi că dacă lumea ar fi avut vreo însemnătate, atunci

ea era dovada, chiar acolo. Ea era atât misterul, cât și explicația.

Ajunseră în locul de pe potecă pe care Charlie de-abia îl așteptase, după care el gesticulă cu bărbia spre ceea ce sălășluia acolo.

— Hei, spuse el. Aruncă o privire.

Wren își prinse buza de jos între dinți.

— Uau!

— Da, fu de acord Charlie.

— Cum de n-am știut de asta? întrebă Wren. Cum de n-am mai fost niciodată aici?

El îi adora entuziasmul.

— Hai să mergem sus, spuse Charlie, conducând-o spre rambleu.

Deasupra lor se afla un pod de cale ferată în ruine, construit probabil în urmă cu vreun secol. Grinzile de susținere din lemn se întindeau ca un șir de *A*-uri înspre nori. Șinele de oțel pe care trenurile mergeau cândva dispăruseră de mult, însă traversele de dedesubt rămăseseră.

La început, Wren îl ținu pe Charlie de braț în timp ce urcară. Apoi pământul începu să fugă de sub picioare, astfel că fu nevoită să-și folosească ambele mâini pentru a-și ține echilibrul și pentru a se prinde de crengi. Charlie, în urma ei, îi zări forma fundului și o parte din chiloți.

Făcu câțiva pași mari pentru a o depăși. Când ajunse pe culmea dealului, îi întinse mâna.

— O, uau! făcu ea, respirând cu dificultate. Am ajuns la vârfurile copacilor.

— Hai să mergem, spuse el, strângând-o de mână. Vrei să mergem?

— La mijlocul podului?

— Da, haide!

Două traverse putrede din lemn, de aproape un metru lățime fiecare, se întindeau peste râpa de dedesubt. Erau suficient de zdravene pentru a putea călca pe ele — Charlie n-ar fi pus-o niciodată pe Wren în pericol —, însă pământul cobora abrupt câțiva metri față de vârful rambleului. Să mergi pe acele traverse era ca și când ai fi mers pe o bară lată de echilibru, doar că situată mult mai sus față de nivelul pământului. Charlie porni primul, ținând-o în continuare de mână pe Wren.

— Rahat, spuse Wren, când ajunseră în mijloc.

Poteca pe care se plimbaseră era acum la vreo cincisprezece sau optsprezece metri sub ei.

— Bi-i-ine, suficient de departe pentru mine, adăugă ea.

— Hai să ne-așezăm, spuse Charlie. Stai, așteaptă!

Îi dădu drumul și se lăsă într-un genunchi. Dădu la o parte praful și frunzele uscate de pe traversă, stârnind un miros de pământ reavăn. O luă din nou de mână, apoi de antebraț, ținând-o bine până ce ea se lăsă pe traversă. Apoi se așeză lângă ea și își lăsă picioarele să atârne peste marginea podului. După ce Wren urmări expresia lui Charlie, își trecu cu grijă picioarele peste margine și procedă la fel. Cizmele ei de cowboy atârnau în aer. Era atât de drăguță. Și seara trecută — buzele ei, lumina lunii și felul în care se lipise de el. Nu-și imaginase asta, nu-i așa?

Nu. Firește că nu.

Ea se foi pentru a-și aranja fusta, iar piciorul ei îl atinse pe-al lui.

— Suntem în vârful lumii, spuse ea.

— Chiar așa, răspunse el.

O briză îi ridică părul, iar el îi mirosi șamponul cu aromă de citrice. Îi dădu la o parte firele de păr de pe față.

— Ești atât de frumoasă, spuse el. Și acum o să te sărut, bine?

Wren căscă ochii. Deschise gura, probabil pentru a răspunde, dar el, de fapt, nu-i ceruse permisiunea.

Își apăsă buzele peste ale ei.

Mai târziu, se aflau pe capota Volvoului lui Charlie și mâncau sendvișurile pe care el le pregătise. Adusese o sticlă de doi litri de Dr. Pepper, pe care, dintr-un motiv sau altul, ea o găsea amuzantă, și o treceau de la unul la altul. Picioarele lor se atinseră, pielea dezgolită a lui Wren peste jeanșii lui Charlie.

Wren zâmbea și stătea rezemată de el în timp ce vorbeau. O dată ridicase mâna și îi dăduse părul pe după ureche, aproape făcându-l să-și piardă mințile. De asemenea, Wren terminase tot sendvișul, o pungă de chipsuri și cel puțin trei dintre biscuiții făcuți de Pamela.

— Sunt hămesită, se minună ea. Nu știu de ce, dar sunt extrem de *hămesită*.

— Am mers pe jos destul de mult, spuse el. Și dealul ăla, pentru a ajunge la pod, e destul de abrupt.

— Bănuiesc că da, fu ea de acord.

Wren părea fericită, ceea ce îl făcea și pe el fericit. Fericit și mândru.

— Charlie?

— Hm?

— Mai devreme, voiam să spun... ei bine, mă bucur că m-ai sunat.

— Firește că te-am sunat. De ce nu te-aș fi sunat?

Ea își lăsă capul în jos.

— Nu știu. Mă bucur c-ai făcut-o, asta-i tot.

El îi ridică bărbia cu degetul și o privi lung în ochi, care erau căprui cu pete verzi. Se apropie de ea și o sărută, pentru că acum, știind că putea, plănuia s-o sărute de fiecare dată când avea ocazia.

Capitolul nouă

Era aproape șapte seara când Charlie o duse pe Wren acasă. Wren știa că părinții ei o așteptau să ia cina împreună. Probabil că trăgeau cu ochiul pe fereastra din camera de zi și verificau ce făcea, cu toate că urmau să pretindă că n-o urmăriseră când ea avea să intre în casă. Se purtau foarte bățoși în jurul ei. Asta o mâhnea profund, însă tot se alesese cu un lucru bun din toate astea; de vreme ce ei se prefăceau că nu le păsa ce făcea, Wren putea să facă orice dorea.

De pildă, să meargă la un picnic cu Charlie, iar când picnicul se termina, să stea cu el în mașină pe aleea ei. Să-l țină de mână. Să vorbească. Și, spera ea, să-l sărute din nou — și să fie sărutată din nou și din nou — înainte ca într-un târziu să-și ia rămas-bun.

Wren îi ceru să numească cinci locuri din lume în care el și-ar dori să trăiască. Repede, fără să se gândească.

— Hmm, făcu el. Ei bine, Italia. Brazilia...

— Brazilia?

— Au o cascadă foarte tare. O cascadă *mare*, foarte tare. Cascada Iguazu? A doua cea mai mare din lume după Niagara.

— Nu știam că ești genul de băiat căruia îi plac cascadele.

— Ha! făcu el. Se pare că sunt.

Charlie își împreună brațele, care erau ferme și puternice. Ea nu voia să se holbeze sau, mai degrabă, nu voia să fie prinsă că se holba, așa că înregistrează mental priveliștea la care avea să se întoarcă mai târziu.

— Și Italia? întrebă ea.

— Pastele.

— Ha. OK, încă trei.

Îi luă câteva clipe să gândească, așa că ea spuse:

— Ce zici de Paris? Nu ai de gând să spui Paris?

— Paris, spuse el.

Ea râse din nou.

— Odoamnedumnezeule. Bine, de ce Paris?

— Poate fiindcă tu ai să mergi acolo cu mine?

Ea îi dădu un brânci. El rânji și își puse mâna peste umerii ei, iar ea se trase mai aproape de el.

— Încă două, spuse ea.

— Lasă-mă o secundă. Știi, n-am călătorit prea mult.

— Nici eu, spuse ea.

Mersese împreună cu părinții ei în câteva excursii în timp unor vacanțe de primăvară și vară — Florida, pentru Disney World; Colorado, pentru ski; și Carolina de Sud, locul în care ea și părinții ei mergeau la plajă —, dar asta fusese tot. Totuși, la începutul lunii își făcuse programare la pașapoarte. Părea a fi o mișcare bună, chiar dacă înspăimântătoare.

— Bine, ce zici de Santa Barbara, fiindcă e pe coastă, spuse el.

Se jucă cu firele de păr de pe ceafa ei.

— Am auzit că oceanul e destul de mișto.

— A, da, și eu am auzit asta. Nu am înotat decât în Atlantic, dar sunt sigură că Oceanul Pacific e drăguț.

— Și pentru ultimul meu loc... Singapore.

Asta o surprinse și îi plăcea. O făcea să se simtă vie. De fapt, pur și simplu să fie lângă Charlie o făcea să se simtă vie.

— De ce Singapore?

— Pentru că e în Asia. E un continent cu totul diferit, o cultură cu totul diferită. Singapore e răscrucea estului, nu?

— E?

— Cred c-ar fi mișto.

Se aplecă spre ea și își trecu buzele peste ale ei.

— Și tu? Unde ți-ai dori să mergi?

Înapoi în brațele tale, gândi ea. Încercă să se concentreze.

— Ăăă... Paris?

— De ce?

— Bănuiesc că din cauza filmului *Un american la Paris*.

Se simți tristă pentru o clipă, gândindu-se că vizionase acel film împreună cu părinții ei. Văzuse o mulțime de filme cu părinții ei. De obicei, în serile de sâmbătă, când Tessa ieșea la vreo întâlnire, Wren mânca popcorn cu mama și tatăl ei, iar ei făceau cu rândul când trebuiau să aleagă filmele clasice pe care voiau să i le prezinte.

Acum nu era cu părinții ei. Se întoarse spre Charlie.

— E foarte bun. L-ai văzut?

— Nu l-am văzut. Mi-ar plăcea să-l văd.

— OK, spuse ea.

— Alt loc?

— Ăăă... Guatemala.

— Corect. OK, de ce Guatemala?

Se gândi cu foarte mare atenție la întrebare și fu surprinsă când își dădu seama ce gânduri îi trecea prin minte.

— Sarah Shields.

— Cine-i Sarah Shields?

— Uau! Nu m-am mai gândit la ea de mult timp. A fost vecină cu noi când eram mică. Purta mereu fuste lungi, până la gleznă, și își făcea părul coc. Cred că era super religioasă!

Își schimbă poziția.

— Însă soțul ei — era un tip imens, cu o față de bebeluș — el mereu, gen, lătra la ea. „De ce n-a fost spălată mașina?" „De ce nu ai spălat rufele?" Chestii de genul ăsta.

— Pare a fi un măgar.

— Da, nu mi-a plăcut de el. Mă gândeam că Sarah era minunată. Vorbea cu mine ori de câte ori mă vedea, și zâmbea mereu, și îmi dădea biscuiți de fiecare dată când făcea, deși nu erau foarte buni, pentru că punea semințe de in în ei.

Charlie o mângâie cu degetul pe gât.

— Semințe de in?

Wren râse.

— E ciudat ce reține creierul tău.

— Ce are ea de-a face cu Guatemala?

Râsetele ei se risipiră.

— Ăăă... într-o zi am venit acasă de la școală, iar mama mi-a spus că Sarah a plecat. Se mutase în Guatemala pentru a face muncă de voluntariat.

Bănuiesc c-a scăpat, spusese mama lui Wren, și probabil că însemnase ceva pentru Wren, de vreme ce își amintea asta după atâția ani de zile.

— Deci ai de gând s-o vizitezi când ajungi acolo? întrebă Charlie.

— Pe cine să vizitez?

— Pe Sarah. În Guatemala.

— Aaa, mă îndoiesc.

Charlie se frecă în cot. Wren se întreba ce alte lucruri uitase.

— OK, spuse Charlie. Ei bine, Paris și Guatemala — două locuri. Mai ai de numit trei.

— Deocamdată, asta-i tot, spuse Wren. Există o mulțime de locuri în care aș vrea să merg, dar, pentru moment, e suficient.

Își mușcă buza.

— Ai de gând să mă săruți?

Charlie o apucă de bărbie și îi trase gura spre a lui.

***

Luni seară, la 23:58, Charlie îi trimise lui Wren un mesaj care spunea Mi-e dor de tine. E cumva un lucru ciudat?

Vorbiseră și își trimiseseră mesaje în timpul zilei, însă nu apucaseră să se vadă. Și lui Wren îi era dor de el.

Nu e ciudat! îi scrise Wren înapoi. Nu mai sta toată ziua închis în atelierul lui Chris!

De acord, scrise Charlie. Pot să te sun mne?

mne? scrise Wren, zâmbind la greșeala lui.

*Mâine. Scuze, telefon de doi bani. Pot?

Categoric, răspunse Wren.

Bine. Părinții tăi dorm?

??? scrise ea.

Cred c-ai vrea să-ți închizi soneria, asta-i tot, scrise el.

Telefonul ei sună. Oh. Ha. Era deja mâine.

Apăsă pe RĂSPUNDE și duse telefonul la ureche.

— Salut, spuse ea.

— Saut, spuse el. Te-am trezit?

— Da, fiindcă dormeam. Nu eu eram cea care îți scria mesaje. Era dublura mea.

— Dublura ta e destul de drăguță.

Își ridică genunchii la piept și își lipi telefonul de ureche. Purta un tricou subțire și o pereche de pantaloni scurți din bumbac moale. Stătea pe pat, cu pătura pe jumătate dată la o parte și cu perna proptită sub ea. O maimuță făcută din șosete stătea lângă ea, o maimuțică drăguță, cu urechi de iepuraș. Uneori încă o îmbrățișa când dormea.

Maimuța ei cu urechi de iepuraș stătea lângă ea, iar părinții ei erau în camera lor, iar Charlie Parker vorbea cu ea de la el de acasă. Îl întrebă cum își petrecuse ziua și, în timp ce asculta răspunsul lui, se gândi cât de mult îi plăcea vocea lui. Era groasă și blândă, iar Charlie articula cuvintele în mod intenționat. De pildă, spuse *At-lan-ta* pronunțând ambele *t*-uri. Cei mai mulți oameni, inclusiv Wren, pronunțau mai degrabă *Atlana*.

Se întreba cum era camera lui. Se întreba cu ce era îmbrăcat. Se întreba dacă el se gândea la ea, la toate aspectele existenței ei, la fel de mult cât se gândea ea la el.

— Așa că da, a fost bine c-am reușit să termin totul, spuse el, punând punct poveștii despre o comandă la care lucrase. Tu ce-ai făcut? Ai avut chestia aia cu Tessa, nu?

Se referea la masa de prânz pentru mame și fiice la care luase și ea parte.

— A fost OK, dar neinteresant, spuse ea. Au servit salată de pui. Avea prea multă maioneză.

— Îmi pare rău s-aud asta.

— Da. Asta este. Ah, și tatăl meu...

Tăcu brusc, nefiind sigură dacă voia să dea glas gândului.

— Nici tatălui tău nu-i place salata de pui?

— Ba nu, lui îi place. Cred. Voiam să-ți spun cu totul altceva... dar mai bine o lăsăm baltă.

— De ce s-o lăsăm baltă? Are de-a face cu părinții tăi și cu Guatemala?

Wren îi spusese despre conversația lor de după absolvire, când le dăduse vestea despre Project Unity. Era de-a dreptul impresionată că înțelegea cât de important era.

— Ei bine, da, cred, spuse ea.

Își sprijini bărbia de genunchi.

— Tatăl meu m-a făcut să mă simt vinovată în legătură cu mașina pe care el și mama mi-au făcut-o cadou, asta-i tot. Nu știu. A avut de-a face cu Guatemala, dar n-a avut de-a face cu Guatemala. Bănuiesc că m-a întristat oarecum. Dar nu e mare scofală.

— Ba *e* mare scofală dacă te-a întristat. Ce s-a întâmplat?

Wren începu să lăcrimeze. El pur și simplu era drăguț, dar ce frumos că el era drăguț!

Of, Charlie, gândi ea. Trupul i se moleși. Își întoarse capul și își lipi obrazul de genunchi.

— În primul rând, mi-au dăruit o *mașină*, spuse Wren. Nu am de ce să mă plâng, nu-i așa? Sunt foarte, foarte, foarte, foarte, foarte recunoscătoare... în mare parte. Și spun „în mare parte" doar pentru că eu, de fapt, nu am nevoie de-o mașină. Dar, mă rog. Poate că pur și simplu mă simt vinovată?

— Ce s-a întâmplat?

— Ăăă, azi după-amiază am mers la supermarket să fac niște cumpărături pentru mama, și am condus mașina mea, pe care o iubesc, cu toate că nu mă dau în vânt după mașini. În fine, tata a făcut un comentariu despre faptul că e bucuros că am la ce s-o folosesc cât de cât, de vreme ce la toamnă n-o voi folosi, și când a spus „cât de cât", se referea că nu o voi folosi suficient. Adică, de ce a mai cumpărat-o?

Wren oftă.

— Însă asta e tot ce s-a întâmplat, doar acea remarcă pasiv-agresivă pentru a se asigura că știu ce fiică rea sunt. Așa că, pe bune, nu-i mare scofală.

— Îmi pare rău, spuse Charlie. Se pare că te-a dezamăgit.

Wren fu surprinsă. Se așteptase ca el să accepte anularea acelui discurs.

— La ce te referi?

— Sub nicio formă nu ești o fiică rea. Eu te cunosc, iar acest lucru e imposibil.

Wren strânse telefonul. *Chiar* o cunoștea? Așa spera. Și nici ea nu se considera a fi o fiică rea. Nu chiar.

— Cât despre tatăl tău, se pare că încă se luptă cu gândul plecării tale, continuă Charlie. Mie mi se pare că...

Făcu o pauză.

— Ăăă, nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala.

— Dar nu te bagi, spuse Wren.

— O să mă atenționezi dacă o fac?

— Da, categoric, dar vreau să aud ce gândești.

— Mi se pare că tu vrei ca el să-ți susțină alegerile.

— Așa e.

— Și te simți prost că nu alegi drumul care l-ar face fericit pe el, însă tu vrei ca el să-și dorească fericirea *ta*.

— Da. Vreau!

— În schimb, el spune că nu ți-ar mai fi cumpărat o mașină dacă ar fi știut că nu aveai de gând să mergi la facultate în toamnă.

— Nu a spus-o folosind chiar aceste cuvinte, dar da. Și nu doar o simplă facultate. E vorba de Emory. Și bănuiesc că mai degrabă e *confuz*, întrebându-se de ce mi-a mai luat mașina, de vreme ce eu nu am respectat târgul.

— Aveați un târg?

— N-n-nuuu, nu despre ce avea să se întâmple după terminarea liceului. Credea că știa ce avea să se întâmple. Toți credeam că știm. Doar că eu m-am răzgândit.

— Lucru care îți este permis, spuse Charlie.

— Ha...

— E tatăl tău, spuse Charlie pe un ton precaut. Ar fi super dacă ar putea spune „Fie, asta e ceea ce-ți dorești, așa că sunt alături de tine. Vreau să te susțin în orice faci".

— Chiar ar fi super, nu-i așa? întrebă Wren.

Se întoarse pe-o parte și se sprijini pe antebraț. Își trecu degetul peste cusătura cearșafului.

— Acum eu sunt cea care nu vreau să se bage unde nu-i fierbe oale, dar... ai o relație sau ceva asemănător cu tatăl tău? Cu tatăl tău adevărat?

— Cu tatăl meu biologic? Nu.

— Biologic. Scuze.

— A dat bir cu fugiții înainte ca eu să mă fi născut.

— Am înțeles.

Nu se simțea în largul ei. Charlie îi spusese adineauri *Hei, ești un om bun. Îmi pasă de problemele prin care treci.* Nu folosise exact aceste cuvinte, însă voia să știe că și ea simțea același lucru.

— Și mama ta? întrebă ea într-o doară. Mama ta biologică. Te-ai mai văzut cu ea?

— E dependentă de droguri. A renunțat acum mult timp la dreptul de vizită.

— Of, îmi pare rău.

— Mersi, dar nu trebuie să-ți pare rău.

Tonul său nu era aspru, nu chiar, însă există o oarecare urmă de duritate în el.

Wren își răsuci o șuviță de păr. La celălalt capăt al firului, Charlie expiră profund.

— Aveam șase ani când am văzut-o ultima oară, spuse el. Familia la care eram — nu Chris sau Pamela — mă ducea des s-o văd. Îmi spuneau să mă sui în mașină și mergeam la McDonald's sau într-un parc, sau uneori în tot soiul de încăperi bizare de la subsolul unor biserici. Îmi spuneau „O să te vezi cu mama ta", iar eu mă bucuram, pentru că eram mic.

— Și pentru că era mama ta, completă Wren.

— Îhî, spuse el, fără prea multă tragere de inimă. Uneori venea, alteori nu. Bănuiesc că probabil plângeam, pentru că acel cuplu... știu că se supărau.

Wren nu știa ce să spună.

— Rahat, spuse Charlie. N-ar fi trebuit să-ți spun asta, hm? Wren, rahat. Îmi cer scuze.

— Charlie, te rog, spuse ea. Tocmai m-am plâns de tatăl meu, care mi-a cumpărat o mașină. Tu tocmai mi-ai povestit despre...

Își lipi buzele strâns.

— Te rog. Charlie.

— Nu voiam s-o dau în bară, spuse el, repede și pe un ton coborât. Nici măcar nu știu de ce...

— Pentru că eu te-am întrebat, iar tu mi-ai povestit, și... îți mulțumesc.

— Pentru ce?

Wren simți un nod în gât.

— Pentru că ai încredere în mine.

El rămase tăcut. Wren se întoarse pe burtă, îndoindu-și genunchii și lipindu-și degetele unui picior de talpa celuilalt.

— Ăăă, cu plăcere, spuse el într-un târziu.

Părea stânjenit, iar Wren voia să-l cuprindă cu mâinile și să-l strângă bine.

Vorbiră în același timp.

Wren spuse:

— Vrei să...?

Charlie spuse:

— E în regulă dacă schimbăm subiectul?

— Orice dorești, spuse Wren, cu toate că întrebarea pe care începuse s-o pună era: *Vrei să vorbești despre asta?*

Se părea că nu, iar aceea era alegerea lui. Totuși, vorbise sincer când îi mulțumise. Se simțea diferit acum, față de cum se simțise în urmă cu vreo douăzeci de minute. Se simțea onorată că Charlie îi împărtășise povestea cu mama lui, chiar dacă era una tristă.

— Așadar, spuse el. Salată cu pui. Nu ești mare fană, nu?

Wren încercă să chicotească.

— Nu sunt.

— Maioneza e de vină?

— Dap! Urăsc maioneza. Mama nu înțelege asta, dar eu înțeleg. Îmi place muștarul, însă numai muștarul cu miere sau muștarul iute. Nicidecum muștarul clasic.

— Deci nu ai o părere prea clară despre maioneză, spuse Charlie. Asta cred că vrei să spui.

— Exact. Și tu?

— Glumești? Maioneza e preferata mea. *Trăiesc* pentru maioneză. Pâinea e doar un accesoriu.

— Deci nici tu nu ai o părere prea clară despre maioneză.

— Clar!

De data asta, Wren râse cu mai multă ușurință.

Mai vorbiră preț de câteva minute despre tot felul de lucruri: câini versus pisici (lui Charlie îi plăceau ambele, Wren prefera pisicile), dimineţile versus serile (Charlie era nocturn, lui Wren îi plăcea să se trezească devreme) și amânarea alarmei versus neamânarea alarmei (ambii aleseră neamânarea, fiind de acord că, în felul acela, aveau parte de mai mult somn adevărat).

— Ar fi cazul să te las, zise Charlie șovăind. Probabil că trebuie să te bagi în pat, hm? Având în vedere că ești o persoană căreia îi place să se trezească dimineața și să mănânce muștar?

— Bănuiesc că da, spuse Wren.

— OK. Dar mi-e dor de tine.

— Și mie, recunoscu Wren.

Și imediat gândul de a *nu* îi simți lipsa — și de a nu-l cunoaște, de vreme ce trebuia să-l cunoască pentru a-i fi dor de el — părea imposibil.

Respirară împreună preț de câteva momente.

— Mi-aș dori să te pot săruta de noapte bună, spuse Charlie.

— Și eu mi-aș dori asta.

— Îmi imaginez c-o fac, spuse el.

Lui Wren i se întretăie respirația.

— OK.

— Îți trimit sărutări, iubito.

Simți fluturi în stomac. Îi spusese iubito și îi trimisese sărutări, și toate lucrurile dificile deveniseră frumoase.

Toate lucrurile frumoase erau noi-nouțe.

Capitolul zece

Iunie zbură și Charlie se îndrăgosti din ce în ce mai tare. Mergea de mână cu Wren pe potecile de lângă râul parcului natural Chattahoochee. Uneori se întorceau la podul de cale ferată, însă explorau și alte poteci. Sau pe jos acasă la Chris și Pamela în timp ce se uitau la filme pe iPadul lui Wren. Odată, Charlie luase cina cu Wren și cu părinții ei, care fuseseră amabili și puțin aroganți. Tatăl lui Wren îi spunea lui Wren să coboare vocea când vorbea — volumul, nu tonul —, deoarece, aparent, el era de părere că femeile nu trebuiau să fie gălăgioase.

Wren nu era gălăgioasă. Wren era perfectă. Charlie își pusese mâna pe coapsa ei pe sub masă. Wren își strecurase și ea mâna pe sub masă și îi strânsese degetele.

Uneori, Wren împacheta câteva lucruri pentru prânz și le ducea la atelierul lui Chris, pentru a putea mânca, vorbi și râde cu Charlie înainte ca el să-și poată vedea în continuare de treabă. În unele zile pregătea biscuiți și îi lăsa mereu o pungă plină pentru mai târziu. El o conducea mereu la mașină. O săruta înainte de plecare, strecurându-și mâna pe spatele ei și trăgând-o mai aproape.

Când Charlie nu putea fi cu ea, murea de dorul ei. Când era cu ea, simțea că totul era bine în lume. Zâmbea fără să vrea. Îi mângâia părul. Vorbea cu ea despre prieteni și filme și cărți și despre cât de norocoși se simțeau că se găsiseră unul pe celălalt.

Îi spusese, când ea întrebase, că da, el simțise că se petrecea ceva între ei în ultima zi de școală. Wren deschisese subiectul timidă, de parcă își făcea griji ca el să n-o considere absurdă, însă el nu considera niciodată absurde lucrurile pe care le spunea ea.

— S-a întâmplat înainte de prima oră, spusese el. Eram afară, lângă clădirea principală. Tu erai îmbrăcată cu un tricou albastru și erai foarte frumoasă, ca întotdeauna.

Ea se înroșise și își frecase nasul de umărul lui. El o sărutase pe creștet, care se încălzise de la soare.

— Erai cu Tessa, continuase el. Eu eram cu Ammon, care îmi povestea despre un nou joc pentru calculator pe care îl cumpărase, însă nu eram atent. O briză ți-a ridicat fusta — știai asta?

— Vrei să spui că ți-am arătat chiloții?

Wren își lipise obrazul de clavicula lui pentru a se ascunde.

— Minunat!

— A fost minunat. Da. Și apoi ți-am făcut cu mâna, pentru că te holbai la mine.

— O, Doamne...

— Dar tu nu mi-ai făcut cu mâna. Erai căzută pe gânduri sau ceva de genul. Într-un târziu ți-ai revenit și mi-ai făcut din mână, iar totul a devenit... nu știu... mai clar. Deoarece...

Lui Charlie i se pusese un nod în gât. Pentru că ea îl văzuse, aproape că spusese el. Îl văzuse cu adevărat.

Wren se dăduse înapoi și îi studiase chipul.

— Charlie?

— Scuze. Nu știu ce s-a întâmplat acolo.

— E în regulă, spusese ea.

El scuturase din cap.

— Așa că da, ai revenit cu picioarele pe pământ și mi-ai făcut cu mâna și toate celelalte lucruri au dispărut.

Wren îl luase de mână și i-o strânsese.

— Cred că sufletele noastre s-au atins, spusese ea.

El i-o strânsese la rându-i.

— Am simțit-o și eu.

Adora să vorbească cu Wren. De asemenea, adora s-o atingă. Pe ceafă. Pe pielea încheieturii, atât de palidă, încât i se vedeau venele. Pe buza inferioară. Odată își trecuse degetul peste umflătura buzei ei, iar ea îl surprinsese când își deschisese buzele și îi prinsese degetele între dinți. Îl supsese, încercuind vârful degetului cu limba, iar el avusese o erecție. Eu nu știuse. Cel puțin crezuse că ea nu știuse, cu toate că atunci când îi dăduse drumul la deget, Wren îi zâmbise cu subînțeles.

În astfel de momente, ea i-ar fi putut cere să facă orice — să escaladeze un munte, să doboare copaci cu mâinile goale, să îi aducă o căpșună sălbatică dintr-o grădină secretă —, iar el ar fi făcut-o.

Însă ceea ce făceau ei, și ceea ce se întâmpla între ei, era cu totul nou pentru Wren, iar Charlie trebuia să nu uite asta. Într-un fel era ceva nou și pentru Charlie. Dacă nu fizic, atunci emoțional. Într-o zi, când Charlie era epuizat după orele de muncă petrecute în atelier, Wren îi spusese să se întindă pe pătura lor. Ea se întinsese lângă el, îi ridicase tricoul și îl scărpinase pe spate, folosindu-și unghiile pentru a desena bucle și spirale

pe pielea lui. Acest lucru îi adusese lacrimi în ochi. Nu știa de ce.

Apoi își dăduse seama că era deoarece ea avusese grijă de el, deoarece ea *voise* să aibă grijă de el. Fusese un gest mai mult tandru decât sexual, și totuși el îl percepuse ca fiind mult mai intim decât orice partidă de sex.

Mult mai intim decât sexul cu Starrla, la asta se referea. Starrla era singura fată cu care el se culcase.

Voia să facă sex cu Wren. Dumnezeule, chiar voia, și spera că la un moment dat și ea avea să-și dorească asta.

Cât despre Starrla, avea și ea un nou iubit, însă asta nu însemna că Charlie avea voie să aibă și el o iubită. Starrla avea niște păreri foarte proaste despre Wren, pe care le răspândea în mod frecvent și creativ.

Într-o după-amiază, după un picnic cu Wren în ceea ce ei numeau acum „șanțul lor", vechiul telefon cu clăpiță al lui Charlie ciripi când el și Wren se întorceau spre mașinile lor. Uneori, când Wren și Charlie mergeau împreună — adică aproape în fiecare zi —, Wren îl ruga pe Charlie să o ia cu Volvoul său. De cele mai multe ori, prefera să vină cu mașina ei. Era de înțeles, spunea ea. Charlie muncea multe ore la atelierul lui Chris, iar ea lucra voluntară la Grady. De asemenea, cu toate că părinții ei continuau s-o facă să se simtă vinovată că îi cumpăraseră o mașină pe care ea n-o ceruse niciodată, Wren era de părere că acest lucru o ajuta cât de cât. Trebuia să conducă cât de des putea înainte de sosirea toamnei.

Telefonul lui Charlie ciripi. Când el nu răspunse, Wren înclină capul.

— Îți sună telefonul de golan, spuse ea.

Îl numea așa din cauză că era vechi. Nu tu aplicații, nu tu comenzi vocale, nu tu acces la internet.

Ciripi din nou.

— Nu ai de gând să răspunzi?

— Dacă e important, or să lase un mesaj, spuse el, cuprinzând-o cu mâna pe după talie.

Băgă cealaltă mână în buzunar și opri soneria telefonului.

— În acest moment sunt cu tine.

Își dădu seama că lui Wren îi plăcu acel răspuns, deoarece, când ajunseră la Prius-ul ei, ea se rezemă de portieră și își puse ambele brațe în jurul lui, trăgându-l pentru un sărut lung. Charlie îi simți silueta peste el atunci când ea se ridică pe vârfuri.

Lui nu-i venea să creadă că ea nu mai avusese niciun iubit, dar, la naiba, era fericit că nu avusese. *El* era iubitul ei acum. „Charlie al meu", șoptise ea odată, când stăteau întinși și îmbrățișați pe pătură în șanțul lor. El nu răspunsese, căci bănuia că nu ar fi trebuit să audă acel lucru. Pur și simplu o strânsese mai bine în brațe.

În parcare, continuând să stea rezemată de Priusul ei, Wren întrerupse sărutul.

— Stai puțin, spuse ea. Dacă era Dev? Dacă te suna Dev...

Dacă ar fi fost Dev cel care suna, sau Chris, sau Pamela care sunau pentru Dev, atunci Charlie s-ar fi dus la el. Wren știa asta, deoarece Charlie fusese nevoit nu o singură dată să amâne întâlnirea lor sau chiar s-o anuleze — lucru care îl omora — din cauza vreunei urgențe minore cu Dev. O infecție a tractului urinar. O escară pe picior, de care Pamela se temea să nu fie un cheag de sânge. Probleme cu articulațiile, pe care Dev nu le simțea, dar care nu puteau fi ignorate.

Totuși, de cele mai multe ori erau Dev sau Chris, sau Pamela.

— Am să verific, spuse Charlie.

Scoase telefonul, îi ridică clăpița și o închise la loc, băgându-l înapoi în buzunar.

Wren ridică din sprâncene.

— Ammon, îi explică Charlie. Am să-l sun mai târziu.

— OK, spuse Wren. Să-l saluți din partea mea.

— Tot nu-i vine să creadă că noi suntem împreună, spuse Charlie. Stai puțin, lasă-mă să reformulez. Nu-i vine să creadă că o fată ca tine și-ar dori să iasă cu un băiat ca mine.

— Ei bine, e nebun, spuse Wren.

— Ca să fiu sincer, nici mie nu-mi prea vine să cred.

Wren mârâi. Nu-i plăcea deloc când Charlie făcea astfel de comentarii.

— Ei bine, nici mie nu-mi vine să cred că-ți dorești să ieși cu mine, spuse ea, doar că, ba da, îmi vine să cred, pentru că iată-ne aici. Cred că suntem amândoi norocoși că ne-am găsit unul pe celălalt. Cred că suntem la fel de norocoși. Bine?

— Ai dreptate. Sunt de acord.

— Mulțumesc. Așa mai merge.

Wren ridică mâna și îl trase de firele de păr de la ceafă. Charlie adora cum făcea asta, răsucindu-și degetele și ținându-le acolo.

— Bănuiesc c-ar trebui să mă duc acasă, dar nu prea vreau.

Wren se încruntă ușor, iar Charlie bănui că se gândea la părinții ei. Aceștia acceptaseră ca Wren să amâne facultatea, însă atitudinea lor dezaprobatoare o împiedica

pe Wren să se împace cu acest lucru, sau cel puțin așa se părea.

— Bănuiesc că, la urma urmei, nu va trebui să cumpărăm nimic pentru dormitorul tău, spunea mama ei cu Charlie era de față. De-abia așteptam să te ajut să-l decorezi. Mă rog, la anul...

Sau, de la tatăl ei:

— Îți dai seama că asta înseamnă un an în plus până să poți practica medicina.

Apoi ofta, la fel cum proceda soția lui.

Charlie își dorea din tot sufletul să-i placă pe părinții lui Wren, însă, de asemenea, voia să intervină și să o protejeze de ei.

Săptămâna trecută, Wren conectase laptopul ei la televizor și îl folosise pe post de monitor, astfel încât să le arate lui Charlie și părinților ei un *slideshow* pe care îl crease ea. Era legat de Project Unity. Era o ofertă de pace, să încerce și să-i ajute să înțeleagă.

— De ce tocmai Guatemala? întrebaseră ei. De ce tocmai acum?

Wren nu adusese în discuție acea vecină despre care îi povestise lui Charlie, Sarah cutăricâ. În schimb, îngenunchease pe covor, lângă laptop, și începuse să deruleze imagini cu adolescenți care se pozau cu oameni de culoare din Guatemala. Ceruri albastre, păduri de un verde luxuriant, explozii de flori colorate. O grămadă de zâmbete.

— Probabil voi călători prin trei sau patru orașe mici, le spusese Wren. Îmi voi petrece diminețile lucrând la taberele de vară...

— Tabere de vară? întrebase tatăl ei.

— Nu tabere de vară. Ăăă, școli de vară. Școli de vară în limbi străine. Și, după-amiaza, toți voluntarii se vor

ocupa de alte proiecte, cum ar fi reparatul caselor și alte lucruri de genul ăsta.

— Carevasăzică, vei lucra în construcții, spusese tatăl ei.

— John, îl avertizase mama lui Wren.

— Tată, ascultă, spusese Wren pe un ton serios. Vreau să fac parte din ceva mai mare. Eu doar... eu vreau... nu trebuie *neapărat* să fie Guatemala, dar...

— Dacă nu trebuie să fie Guatemala, atunci de ce n-o faci în Atlanta? o întrerupsese tatăl ei.

— John! exclamase mama ei, după care se întorsese spre Wren și adăugase: Chiar, Wren. De ce?

Wren devenise agitată.

— Pentru că știu spaniolă. Pentru că oamenii sunt foarte de treabă și au nevoie de ajutorul nostru, și e cald, și mâncarea e bună...

— *Mâncarea* e bună? întrebase tatăl ei ironic.

— Tată, spusese Wren cu respirația întretăiată. Te rog.

Charli voise să se ducă la ea și s-o îmbrățișeze. Singurul motiv pentru care n-o făcuse era fiindcă simțise că Wren trebuia să treacă prin asta singură.

— Vreau să schimb lucrurile în lume și să schimb viețile oamenilor și... da, spusese ea.

— Poți schimba viețile oamenilor și dacă devii doctor, o contrazisese tatăl ei. Munca ta de voluntariat la Grady schimbă vieți. Dacă nu poți explica de ce acest plan măreț al tău e musai să se desfășoare într-o țară străină, atunci îmi dai senzația că nu ești suficient de convinsă.

Păi nu prea are cum să fie convinsă, atâta timp cât voi îi trageți mereu prețul de sub picioare, gândise Charlie. Ea vrea să se ducă într-o țară străină deoarece, poate, dacă se află la câteva mii de kilometri depărtare, voi nu veți mai putea face asta.

— Tată, am semnat deja scrisoarea de acceptare la Project Unity...

— La fel cum ți-ai semnat și scrisoarea de acceptare la Emory, spusese tatăl ei, după care pufnise și adăugase: Cum te aștepți să mă convingi cu asta?

Tonul ei fusese implorator:

— Am primit atât de multe — de la voi, de la profesorii mei, de la prietenii mei. Vreau să ofer ceva înapoi. Are vreo noimă ce spun?

— Nu, Wren, nu are, spusese tatăl ei. Acest plan al tău, deși cu greu îl pot numi plan, e prostesc și fantezist și îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nimic din ce ne-ai spus nu m-a făcut să mă răzgândesc.

Își răsfirase degetele și expirase profund, umflându-și nările.

— Vrei să știi de ce eu și mama ta te lăsăm să-ți vezi în continuare de el? Vrei să-ți spun?

Wren deschisese gura pentru a răspunde.

— Ne-am decis să te lăsăm să eșuezi, spusese el, articulând fiecare cuvânt. Dacă nu vrei să înțelegi de vorbă bună, atunci ce altă opțiune rămâne?

Pe obrajii lui Wren apăruseră pete roșii, iar Charlie își încleștase maxilarul. Încercase să-i acorde tatăl lui Wren prezumția de nevinovăție, dar era pur și simplu un ticălos. Nu vedea că-și rănea fiica? Făcând-o astfel să-și dorească să fugă cât mai repede și cât mai departe?

Nici Charlie nu voia ca Wren să plece în Guatemala, însă era decizia ei, iar el nu avea de gând să-i spună ce să facă. În schimb, o îmbrățișase, sărind de pe canapea și alăturându-i-se de îndată ce părinții ei ieșiseră din cameră.

— E în regulă, îi spusese el când ea îl apucase strâns. Tu ești curajoasă. N-o să eșuezi.

— Ba s-ar putea să eșuez, spusese ea abătută.

El o sărutase pe frunte.

— Niciodată.

Acum, în parcare, Charlie o sărută din nou pe frunte.

— Hei. Dacă încă nu vrei să pleci, n-o face. Hai să mai stăm o vreme.

— Credeam că trebuie să ajungi la atelier, spuse Wren.

Trebuia, însă el spuse:

— Nu încă. E în regulă. Vrei să stăm la tine în mașină?

Un zâmbet special, unul pe care Charlie îl cunoștea și adora, îi lumină chipul lui Wren.

— Da, te rog! exclamă ea.

Wren descuie mașina, se sui pe bancheta din spate și îl trase pe Charlie după ea. Bancheta din spate a Priusului ei era un alt loc preferat de-al lor, iar activitățile de pe bancheta din spate aveau un ritm propriu.

Mai întâi blocă portierele și aruncă cheile pe scaunul șoferului. Pe urmă își scoase șlapii. Apoi, folosindu-se de toată lungimea banchetei, se întinse pe cât de bine putu. Charlie își lăsă toată greutatea în coate și se întinse deasupra ei. Își susținu o parte din greutate cu un picior, pe care îl coborî pe podeaua mașinii, și îi sărută nasul.

— Mmm, făcu ea, arcuindu-și spatele.

Într-un fel sau altul, se mișcaseră destul de repede la nivel fizic, lucru care pe Charlie îl mulțumea sută la sută, cu toate că erau anumite lucruri pe care nu le făcuseră și pe care își doreau să le facă. Ea îi mai atinsese brațele, abdomenul, pieptul — aparent, adora să-și treacă mâinile peste pieptul lui, lucru care pe el îl făcea fericit —, însă, de pildă, încă nu îi atinsese scula.

Oare era timidă? Agitată? Îngrijorată că n-o să-i placă?

Lui cu siguranță i-ar fi plăcut. Iisuse!

O sărută cu pasiune, iar ea îl cuprinse cu mâinile pe după gât și cu picioarele pe după șolduri. Piele. Căldură. Sudoare și respirație și parfumul lui Wren, toate îmbătătoare.

— Dumnezeule, mă faci să-mi pierd mințile, spuse el.

O sărută pe gât. Își trecu mâna peste curbura sânului ei, iar apoi o coborî pe șold. Și mai jos, cuprinzându-i fundul și trăgând-o mai aproape. Astăzi purta fustă, iar el găsi tivul și își vârî mâna pe dedesubt. Coapsa ei, fundul ei. Chiloți de mătase, cu dantelă catifelată pe margini.

Își trecu degetul pe sub dantelă, iar Wren scoase un mic sunet. Ea încerca să nu spună nimic în astfel de momente. Spunea că se jenează că scotea astfel de sunete. Însă lui Charlie îi plăcea. Mădularul lui se zbătea să iasă din jeanși. Se dădu ușor înapoi și își folosi antebrațul pentru a-i desface picioarele. Își strecură din nou mâna pe sub chiloții ei și găsi locul pe care îl căuta — căldură și umezeală și piele mai moale decât orice mătase sau dantelă — și vârî două degete în ea.

— Oh! gemu Wren.

Respira sacadat. Charlie întrerupse sărutul, dar continuă să-și miște degetele, uitându-se la ea. Ochii ei erau închiși. Buzele întredeschise. Își ridică șoldurile, iar când el se aplecă și o sărută din nou, universul se deschise și îl înghiți cu totul, iar Charlie o trase pe Wren după el. Așa trebuiau să stea lucrurile — ei doi împreună.

La un moment dat se opriră, șovăitori. Rămaseră nemișcați pe bancheta mașinii lui Wren. Încă era o zi însorită de iunie. Auzeau copii țipând pe terenul de joacă, care era departe, dar nu suficient de departe.

Wren se ridică în capul oaselor și ieși de sub el. Charlie se ridică imediat după. La fel ca de fiecare dată, dorea ca ea să-l atingă, însă nu voia să grăbească lucrurile. Poate că nu era sigură pe sine?

Charlie își împinse mâinile în gambe. Știa că la un moment dat trebuia să se descarce cumva.

— Salut, șopti ea.

— Salut, răspunse el.

— Ai niște ochi superbi, spuse ea.

Se apropie de el, se așeză turcește și își lăsă capul pe umărul lui. Cu o mână se jucă în părul lui. Cealaltă mână coborî pe pieptul lui, oprindu-se la betelia jeanșilor. Își vârî mâna sub tricoul lui și îi găsi buricul, trasând cercuri lenețe cu degetul. O uimea că el nu se gâdila. Ba chiar îi spusese asta. O vreme, ea încercase să-i demonstreze contrariul. Acum pur și simplu îi plăcea să-și treacă degetele peste pielea lui.

Oftă fericită și îl îmbrățișă, o pisicuță cuibărită lângă el.

— Mă bucur că n-a fost Dev cel care a sunat, spuse ea.

— Și eu.

— Vreau să zic, mă bucur că e bine.

— Îhî, făcu Charlie.

— Pot să te-ntreb ceva?

Lui Charlie i se strânse stomacul.

— Sigur că da.

— Ce anume i s-a întâmplat? S-a născut cu picioarele paralizate sau...?

Charlie, din chestiuni ce țineau de principii, nu vorbea despre problemele lui Dev. Dev era cel care trebuia să-și spună povestea, nu Charlie.

Totuși, Charlie știa că ea n-avea să dea sfară-n țară. În orice caz, chiar dacă încerca, nu putea s-o refuze pe Wren.

Expiră adânc.

— Când era bebeluș, tatăl lui l-a lovit în abdomen.

— Poftim? exclamă Wren. Când era *bebeluș*?

— A avut un cheag de sânge pe șira spinării, iar o săptămână mai târziu a rămas paralizat de la brâu în jos.

— Bietul Dev, spuse Wren. Și apoi... cei de la protecția copilului...?

Charlie încuviință. Un bebeluș. Ce fel de individ lovește un bebeluș?

— Mă bucur că i-a găsit pe Chris și Pamela, spuse Wren. Sau că ei l-au găsit pe el. Oricum ar fi.

— Și eu, spuse Charlie.

Dev li se alăturase când avea opt ani, iar prezența lui fusese benefică pentru toată lumea. Într-o noapte, la scurt timp după sosirea lui, Charlie îl ajutase pe Dev să se îmbrace cu o pereche de pantaloni de pijama, deoarece Dev îl rugase. Când Charlie îi împinsese scaunul cu rotile în camera de zi, Pamela se uitase la Dev și spusese:

— Ooo, scumpule! Arăți adorabil!

— *Sunt* adorabil, spuse Dev. Nu-i așa, Charlie?

— Ăăă... desigur? spuse Charlie.

— Dap, sunt, insistă Dev.

Când Charlie se așezase, Dev găsise o modalitate de a-și pune capul pe umărul lui Charlie. Acela fusese momentul decisiv. Din acea clipă, Charlie nu putuse decât să-l iubească și să-l protejeze.

— Mă bucur că *tu* i-ai găsit pe Chris și Pamela, spuse ea. Sau că ei te-au găsit pe tine. Oricum ar fi.

— Și eu, recunoscu Charlie. Eu și Dev suntem norocoși.

— Pamela și Chris sunt la fel de norocoși, spuse Wren.

— Așa spun și ei. Asta, și lucruri gen că n-ar trebui să ne simțim ca niște musafiri și că acea casă nu e doar a lor, ci și a noastră.

Îi frecă brațul lui Wren.

— Știi ce e uimitor? Că vorbesc serios.

— Firește că vorbesc serios, spuse Wren. Voi doi sunteți cei care îi dați acelei case un aer de cămin adevărat.

Wren mârâi și adăugă:

— Îhh! Ce sentimentală sunt!

— Nu mă deranjează sentimentalismele. În niciun caz când vin de la tine.

Se ridică în capul oaselor.

— Chiar am vorbit recent cu P.G. și Tessa despre „acasă". Tessa se plângea că toată lumea se desparte și a spus ceva de genul: „Dar Atlanta va fi mereu casa noastră! O să ne întoarcem mereu în Atlanta!"

— Sper că are dreptate, spuse Charlie.

Wren îi aruncă o privire lungă.

— Poate. Doar că nu sunt sigură că simplul cămin al unei persoane e hotărât de locul în care el sau ea locuiește. Cred că un cămin e mai mult decât atât.

Charlie catalogă în gând toate locurile în care locuise.

— Bine.

— Asta-i tot? Doar „bine"?

El încuviință.

— Bine.

— Spui „bine" celor mai bizare lucruri.

— A, da?

— Da.

— Bine, spuse el, apoi aruncă o privire la ceas și își dădu seama că era timpul să plece.

Își luă la revedere de la Wren și o mai sărută o dată. I se făcu dor de ea înainte ca măcar să apuce să iasă din parcare.

La un semafor, își scoase telefonul din buzunar și îi deschise clăpița. Starrla nu îi lăsase un singur mesaj vocal, ci patru, iar el se strâmbă. Era bucuros că își oprise soneria.

Capitolul unsprezece

— Voi doi aveți o relație extraordinară! Așadar, când aveți de gând s-o *faceți*? întrebă Tessa, încărcând termenul *faceți* cu fiecare gram de intonație siropoasă de care era capabilă.

Mama Tessei ieșise în oraș, iar Tessa și Wren stăteau amândouă în hamacul din curtea din spate, capul Tessei lângă picioarele lui Wren și viceversa. Tessa voia să petreacă ceva timp ca fetele cu Wren. Ba chiar cerea să petreacă ceva timp ca fetele cu Wren, mai ales de vreme ce curând — mult prea curând — avea să plece.

Plecarea însemna să fie despărțită de Tessa, iar acest lucru urma să fie dificil. De asemenea, însemna să fie despărțită și de Charlie, iar acest lucru urma să fie îngrozitor. Wren șovăia să-i spună acest lucru Tessei, și nu avea s-o recunoască niciodată în fața părinților ei, însă îi trecuse prin minte că poate, la urma urmei, nu mai voia să plece atât de departe.

Totuși nu își dorea să se ducă în schimb la Emory. Voia doar să fie cu Charlie. I se părea a fi o dilemă fără rezolvare, deoarece, dacă rămânea în Atlanta, avea să „eșueze", pentru a-l cita pe tatăl ei. Să eșueze în a-și apăra

punctul de vedere, să eșueze să-i ajute pe copiii pe care își luase angajamentul să-i ajute, să eșueze în a scăpa de controlul părinților ei.

Însă ar fi eșuat și dacă s-ar fi dus în Guatemala, întrucât l-ar fi lăsat în urmă pe băiatul pe care îl iubea.

Tessa atinse bărbia lui Wren cu degetul mare de la picior.

— Gâdi, gâdi, gânguri ea.

— Tessa! exclamă Wren, împingându-i piciorul.

— Răspunsul la întrebarea mea. *Vrei* s-o faci?

Dacă Wren voia să facă sex cu Charlie? Categoric. Pur și simplu îi era dificil să vorbească despre acest subiect. Tessa făcuse sex pentru prima dată când avea șaisprezece ani, și de atunci făcuse sex cu alți doi iubiți înainte de P.G. Și, da, Tessa și P.G. făceau sex acum. („Și e atâââât de bine, o Doamne-Doamne", delira Tessa), ceea ce aducea numărătoarea Tessei la patru.

Foarte mult sex, gândi Wren.

— I-ai atins măcar scula? se interesă Tessa.

Wren miji ochii.

— Tessa!

— O, Doamne-Dumnezeule, Wren! Sunt sigură că, din cauza ta, bietul băiat are cel mai urât caz de testicule vinete.

— Nu mă ajuți deloc, teseractule! spuse Wren.

O privi pe Tessa prin pleoapele întredeschise.

— *Vreau* s-o fac. Vreau să fac totul. Doar că... nu știu cum.

— Băiat. Fată. Pur și simplu o *faci*! exclamă Tessa.

Îi întinse lui Wren o sticlă de apă plină cu o limonadă „specială". Suficientă limonadă pentru a-i da un gust bun, dar în mod evident mult „special".

— Poftim, spuse ea. Bea!

Wren o ascultă. Soarele sfârșitului de după-amiază era minunat pe pielea ei. Soarele, plus vodca din limonadă, plus întrebările Tessei...

Se gândi la pieptul puternic al lui Charlie. La antebrațele lui. La ochii săi aurii și binevoitori.

Simțea furnicături în corp, așa că își coborî un picior peste marginea hamacului și îl împinse în pământ.

— Wren, sexul e o nevoie umană fundamentală, spuse Tessa. Și mai știi ceva? E amuzant, mai ales când îl faci cu băiatul potrivit, iar P.G. e categoric băiatul potrivit pentru mine. Sexul cu P.G... o, frate!

Își îmblânzi tonul.

— E incredibil. Habar n-aveam.

— Mă bucur, spuse Wren, și chiar vorbea serios.

Totuși, acest lucru o și speria. Dacă — sau, mai degrabă, când — Charlie și Wren urmau să facă sex, Charlie avea să fie primul ei băiat. Oare pentru Charlie avea să fie prima fată? Se îndoia, cu toate că ura să se gândească la asta. Dacă Wren nu se pricepea la sex? Dacă Charlie era dezamăgit? Dacă nu putea să n-o compare cu...?

Nu. Uită de asta.

Înapoi la întrebarea zilei: voia Wren să facă sex cu Charlie?

Mai luă o gură de limonadă pentru a-și face curaj.

— Da, vreau să fac sex cu Charlie. Ba chiar...

Încetă să mai respire.

— ... am început să iau pilula?

— Vorbești serios? exclamă Tessa. *Tu*? Ai început să iei *pilula*?

— Da, răspunse ea, făcându-se mică. E un lucru rău?

— Glumești? Wren! Iuhuu! făcu Tessa.

Flutură degetele spre limonadă, iar Wren i-o întinse.

— Pentru tine și Charlie! exclamă ea, luând o înghițitură zdravănă. E bestial!

Lui Wren îi bubuia inima în piept. Zâmbi.

— Știi, chiar îmi place de el, recunoscu Tessa. La Charlie mă refer.

Wren nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Da?

— Și lui P.G. îi place. P.G. spune că Charlie e băiat bun.

— *E* băiat bun, precizează Wren. La fel și P.G.

Tessa se ridică în capul oaselor, un lucru deloc ușor într-un hamac.

— Wren, vorbești serios? Referitor la P.G.?

Pe Wren o surprinse brusca seriozitate a Tessei. Apoi se simți absurdă. Aprobarea Tessei era importantă pentru Wren; nu avea sens ca aprobarea lui Wren să conteze pentru Tessa?

P.G. continuase să crească în fața ochilor lui Wren de-a lungul acelei veri fierbinți și leneșe. Ea aprecia cât de dezinvolt era. Îi plăceau veselia lui și abilitatea lui de a se comporta ca un măgar arogant în același timp în care, cumva, le dădea de înțeles tuturor că era complet conștient de faptul că se comporta ca un măgar arogant, ceea ce era amuzant, nicidecum enervant.

Dar, și mai important, P.G. o vedea pe adevărata Tessa, gândi Wren. Probabil datorită faptului că ei doi semănau în multe privințe.

P.G. era „mai mult decât atât"-ul Tessei.

— P.G. e minunat, spuse Wren, iar Tessa se trânti pe spate în hamac, făcându-l să se legene.

— Da, îl iubesc, îi răspunse ea. Sau cred că-l iubesc. Tu îl iubești pe Charlie?

— *Tessa!* spuse Wren.

— Ce e? Ce e în neregulă cu întrebarea asta?

Wren își dădu capul pe spate și admiră cerul. Soarele arunca ultimele raze portocalii ale zilei. Charlie nu mai avea mult și termina lucrul.

— Nu știu, răspunse ea. De ce doar crezi că-l iubești pe P.G.?

— N-am spus *doar*. Chiar dacă cred că-l iubesc...

Tessa o își împinse piciorul gol în pieptul lui Wren.

— Dragostea e lucru mare.

— Crezi?

— Știu. Și mai știu ceva: în cazul în care n-ai observat, am o personalitate destul de puternică.

— Aha.

— Da, râzi de mine. Bine. Dar mă întreb dacă nu cumva uiți că uneori joc teatru. Aproape mereu joc teatru. Știi asta, Wren?

— Joci teatru și în acest moment?

— Nu, de aceea tot ce îți spun e important. Cred că-l iubesc pe P.G.

— Asta e fantastic, spuse Wren.

— Știu.

Piciorul Tessei stătea întins lângă șoldul lui Wren. Era același picior pe care Tessa îl avea când era mică. Avea să fie același picior și la nouăzeci și nouă de ani.

— Când sunt tristă, știi ce face P.G.? întrebă Tessa.

— De ce ești tristă?

— Wren. Toți oamenii sunt triști uneori.

Corect, gândi Wren. Acum *ea* se simțea mică.

— Ce face?

— Îmi aduce înghețată cu iaurt. Alege un film pentru noi, unul care crede c-o să-mi placă. Și mă ține în brațe.

— Ce drăguț! spuse Wren.

— Și în restul nopții, sau mă rog, el e pur și simplu... super de treabă. Gen, îmi dau seama că-i pasă. E drăguț.

— Și tu nu te prefaci.

— Nu mă prefac.

— Am înțeles, spuse Wren. Șovăi câteva clipe, după care adăugă: Ei bine, Charlie e minunat. E atât de *bun*, cum ar fi, un om tare bun.

— Spune-mi mai multe, o îndemnă Tessa, cu o voce mai destinsă.

Încă suficient de serioasă, dar mai mult haioasă și jucăușă.

— Nu mă-nțelege greșit. Îmi place de tipul ăsta. Dar nu e cel mai vorbăreț om din lume.

— Cu mine vorbește, spuse Wren. Și îi pasă de ceea ce cred, chiar și de chestiile trăsnite, ca de pildă, dacă arborii au suflete sau dacă timpul e liniar sau extensibil.

— „Extensibil"? M-ai pierdut.

Corect. Extensibilitatea timpului nu era pentru Tessa, iar acest lucru era în regulă. Extensibilitatea timpului nu era pentru majoritatea oamenilor, poate, și, de fapt, timpul *nu era* extensibil pentru Wren, excepție făcând momentele când se afla în compania lui Charlie.

Însă, cu Charlie, putea să vorbească — și o și făcea — despre orice. Charlie era super isteț și studia în secret matematica înainte să înceapă cursurile la Georgia Tech în august. Făcea asta ca să se distreze. Când îi venea vreo idee pe care se gândea că Wren avea s-o aprecieze, o împărtășea cu ea imediat.

În urmă cu câteva zile, îi povestise despre un profesor de matematică pe care îl interesau dimensiunile multiple, coexistente — altele decât cele trei tradiționale.

Profesorul încercase să explice acele dimensiune suprapuse creând un cub dintr-o bucată de hârtie, apoi aplatizând cubul într-o cruce.

— E dificil de vizualizat așa ceva, spusese Charlie, însă, în esență, el a luat un cub tridimensional și l-a reprezentat într-un spațiu bidimensional.

— Aha, încuviințase Wren.

— Apoi a spus: „Imaginează-ți acest cub, care acum pare a fi o cruce aplatizată. Și imaginează-ți că am folosit niște elastice pentru a-l menține în acea formă, astfel încât să nu se transforme înapoi în cub. Ei bine, acum imaginează-ți că un șoricel se târăște pe cruce și... poc! Elasticele pocnesc și, brusc, șoricelul se află în interiorul unui cub. Imaginează-ți doar cât de surprins ar fi acel șoricel!"

Wren își înclinase capul într-o parte.

— Era un șoricel bidimensional? Pentru că, dacă era un șoricel tridimensional, ar fi știut deja de cuburi. Și dacă era un șoricel bidimensional, n-ar fi rupt elasticele.

— Cred că matematicianul încerca doar să găsească o metodă de a-și ajuta elevii să se obișnuiască cu ideea că lumea e într-un anumit fel, apoi — *bum* — să schimbe acea ipoteză pentru totdeauna.

— Mișto! spusese Wren.

Stăteau întinși în șanțul lor, iar Wren își trecuse degetele peste nasul lui Charlie.

— Faptul că te-am întâlnit pe tine mi-a schimbat pentru totdeauna lumea.

Coapsele li se atinseseră. Sânii lui Wren mângâiaseră pieptul lui Charlie.

— Și mie, spusese Charlie pe un ton coborât.

Apoi, și mai coborât, cu buzele lui de-abia atingându-le pe ale ei, șoptise:

— *Bum*!

Vocea lui groasă. Dumnezeule. Inima lui Wren începuse să bată și mai tare.

Tessa o înghionti. Ținea limonada întinsă spre Wren, care luă încă o gură. Acum era de-a dreptul amețită, așa că puse dopul sticlei și îi dădu drumul pe iarba de sub hamac.

Of, trebuia să-i povestească Tessei despre Charlie și despre cum ea îl considera a fi cea mai grijulie persoană pe care o cunoscuse vreodată. Teoretic, Wren își dorea să ajute oamenii, însă Charlie sărise și îi ajutase pe Chris și Pamela și Dev — și pe Wren — fără să se gândească la asta prea mult sau să se considere un erou.

Uneori, Wren se gândea că lui Charlie îi păsa de oameni într-o manieră mult mai „realistă" decât îi păsa ei, cu toate că ea făcea voluntariat la spital și că se înscrisese la Project Unity. În secret, Wren îl considera pe Charlie mult mai autentic decât era ea. Totuși, nu voia să-i spună Tessei acea parte.

— Dacă ajunge primul, mereu îmi ține portiera deschisă, spuse ea.

— Ooo, făcu Tessa. E drăguț, exact ca P.G.!

— Și profită de orice ocazie să-mi spună cât sunt de frumoasă.

— Tu *ești* frumoasă. Ce altceva?

— Ei bine, mașina lui? E un Volvo vintage. A cumpărat-o pentru vreo trei mii de dolari și are peste patruzeci de ani, iar când a cumpărat-o nici nu mergea sau ceva de genul.

— Așa că el a reparat motorul și a restaurat interiorul de unul singur, conchise Tessa. Da, da, da. Mi-a povestit P.G. asta. Dar mie nu-mi pasă de mașina lui Charlie. Eu vreau chestiile suculente.

— Chestiile suculente, spuse Wren. Hmm.

Se uită lung spre creanga copacului care se întindea deasupra ei.

— Nu știu dacă chestia asta e suculentă, dar, de obicei, când mă gândesc la Charlie, eu pur și simplu...

— Vrei să sari pe el?

Wren zâmbi. Da, asta. Da, da, da. Dar era ceva diferit despre care voia să vorbească, iar acest lucru contribuia la *motivul* pentru care Wren voia să sară pe Charlie, deoarece avea de-a face cu cine era în esență Charlie.

— Când mă gândesc la Charlie, încercă ea din nou, îmi spun în sinea mea... *cum*? Cum de a ajuns acest băiat să fie inteligent, tandru, uimitor? A avut o copilărie de tot plânsul. N-am de gând să intru în detalii — și chiar dacă aș vrea, n-aș putea, pentru că nu vorbește despre astfel de lucruri, așa că să nu-ți treacă prin cap să-l întrebi. Pe bune, Tessa. Juri?

Din capătul ei de hamac, Tessa făcu un semn de pace.

— Pe cuvânt de cercetașă.

— Tessa, vorbesc serios!

— Și eu!

— Știu. Scuze. Bănuiesc că uneori simt nevoia să-l protejez prea mult.

Limonada cu vodcă îi încețoșa gândurile.

— Tessa, el a trecut prin *multe*. Uneori îmi fac griji că n-am să înțeleg niciodată prin ce-a trecut. Gen, a locuit în toate locurile alea diferite și a avut o mulțime de părinți adoptivi... și unii dintre ei erau răi.

— Dar, Wren. Faptul că tu ai trăit cu părinții tăi adevărați n-a fost tocmai floare la ureche.

— Comparativ cu lucrurile prin care a trecut el, a fost, spuse Wren.

— Pe bune? Ești sigură că nu faci chestia aia de „fată bună" tipică ție, unde spui că totul e bine din cauză că nu vrei să stârnești probleme?

Wren era speriată. Deși știa că avea tendința să facă asta, o descumpăni s-o audă pe Tessa spunând-o.

— Mă rog. Dar, chiar și-așa, a ieșit din toate astea și e cel mai drăguț, mai amabil și mai loial băiat din lume. Parcă ar fi un miracol. Vorbesc serios, exact așa îl consider.

— Ha, făcu Tessa.

Wren se simți ușor absurdă.

— Vreau să zic, nu e perfect. Nu spun că e *perfect.*

— În mod clar P.G. nu e, interveni Tessa, iar felul în care o spuse le făcu pe ambele fete să râdă.

Tessa se aplecă peste marginea hamacului și bâjbâi pe după sticlă, care încă mai avea puțină limonadă specială în ea.

— Dar să revenim la Charlie. Ce anume a făcut Charlie de nu e perfect?

— Uneori mă lasă baltă, spuse Wren tărăgănat. Doar că „mă lasă baltă" nu e cel mai potrivit termen.

— Cum? întrebă Tessa.

— Ei bine... familia lui. E devotat lor. În special fratelui său mai mic.

— Fratelui său adoptiv, lămuri Tessa.

— *Fratelui* său, spuse Wren.

— OK, fratelui său. Și acest devotament e rău deoarece...?

— Nu e rău, spuse Wren. E minunat că îl iubește pe Dev atât de mult. Și pe Chris, și Pamela. Nu a mai avut niciodată o familie adevărată, și acum are, și ăsta e un lucru *minunat.* Și i-am spus și lui asta.

— Aaa, făcu Tessa. Ești geloasă.

— Sunt? Îh, bănuiesc că sunt, însă numai când îi alege pe ei în locul meu. E o tâmpenie. Știu.

— N-am spus că e o tâmpenie, precizează Tessa. E ceea ce simți, și ia ghici? Sentimentele sunt ca niște copii de trei ani. Nu au rațiune. Pur și simplu există.

— Da, dar nu vreau ca ele să fie acolo. Asta spun.

— Iar eu spun, foarte rău.

Wren schimbă subiectul:

— Totodată, cineva mi-a pus un bilet sub ștergătorul de la parbrizul mașinii. Pe el scria *Curvo*.

— Wren! Rahat!

— Ar putea fi oricine, dar cred c-a fost Starrla.

— Starrla, fosta prietenă a lui Charlie?

— Era doar un bilet. Absurd. Copilăresc. Iar Charlie spune că Starrla n-a fost niciodată prietena lui, că ei doar... cumva au... Mârâi, după care continuă: Nu, nu i-am spus lui Charlie. De ce-aș face-o?

— Wren. Pe bune. Charlie i-ar putea spune să stea în banca ei.

Dar dacă n-o făcea? Sau, mai degrabă, dacă o *făcea*, dar în felul său amabil și grijuliu, iar acest lucru sfârșea prin a-i apropia din nou pe Charlie și Starrla? Dacă Starrla avea un soi de putere magică asupra lui?

— Dacă Charlie i-ar spune Starrlei să stea în banca ei, asta ar face-o să procedeze taman invers, spuse Wren.

— N-ai de unde ști, spuse Tessa.

— Poate. Dar, Tessa?

— Hm?

— Când vine vorba de Charlie, astea sunt singurele lui lucruri negative. Și apoi mai sunt și părinții mei, care m-ar putea susține mai tare că în sfârșit am găsit un băiat pe care îl plac cu adevărat.

Pe care îl iubești, recunoscu în sinea ei. *Îl iubești, Wren, și o știi.*

— Ce crezi că îi enervează mai mult pe ai tăi, Guatemala sau Charlie?

Guatemala, dădu Wren să spună. Seara trecută folosise computerul familiei pentru a verifica dacă rulau ceva filme bune la cinematograf, când dăduse peste istoricul de căutări a tatălui ei. Știa că era a lui, întrucât își lăsase cana de cafea în urmă, o cană albastră de lut, cu urechi de elefant și cu un mâner care ar fi trebuit să fie coada. Era un cadou de Ziua Tatălui, pe care Wren i-l oferise când avea cinci ani.

Conform istoricului, citise un articol intitulat „Avantajele și dezavantajele unui an de facultate amânat". Înainte de asta, el citise „Consecințe naturale — de ce ar trebui să-ți lași copilul să se lovească de greutățile vieții", „Cum poți ajuta un adolescent să revină pe linia de plutire" și, cel mai îngrozitor, „Părintele cel rău (dovada că unor oameni pur și simplu n-ar trebui să li se permită să se reproducă)".

În mod evident, tatăl ei era mult mai deranjat de Guatemala.

Însă, înainte să-i răspundă Tessei, se gândi la mama ei, care săptămâna trecută își făcuse de treabă pe lângă camera lui Wren, până ce Wren îi trimisese lui Charlie un mesaj cu „vorbim mai târziu" și pusese telefonul jos.

— Mamă? strigase ea.

— O, salut, spusese mama ei.

Rămăsese în cadrul ușii de la camera lui Wren.

— Pot să...?

— Mamă, da. Intră.

Intrase, se așezase pe pat lângă Wren și spusese:

— Așadar, toate merg bine cu Charlie?

— Îhî, făcuse Wren.

— E un băiat de treabă. Ann Wilson, care l-a cunoscut la acel atelier de mobilă la care lucrează, spune că are medii bune și c-o s-ajungă departe.

— Ăăă, foarte frumos, spusese Wren.

— El e cel care te-a convins să amâni facultatea și să te duci la Project Unity?

— *Poftim*? Mamă, m-am înscris la Project Unity înainte să-l fi cunoscut pe Charlie, spusese Wren încruntată. De ce ai crede una ca asta?

— Păi, asta ar însemna să petreceți mai mult timp împreună, îi explicase mama ei.

Wren se uitase lung la ea, neînțelegând. Charlie *se ducea* la facultate în toamnă. Se ducea la Georgia Tech, care era o facultate excelentă. Așadar, la ce anume făcea aluzie mama ei? La faptul că Charlie era un copil adoptat? Că Pamela și Chris nu aveau niște locuri de muncă fițoase?

— Mamă, nici măcar pe-aproape, spusese ea. Charlie mă susține. Mi-aș dori ca tu și tata să credeți în mine așa cum o face el.

Mamei îi i se umpluseră ochii de lacrimi.

— Simt că te-am pierdut deja.

Of, totul era atât de complicat.

Dar să revenim la întrebarea Tessei. Ce anume îi scotea mai mult din sărite pe părinții ei, Charlie sau Guatemala?

— Aș spune că e egalitate, spuse Wren într-un târziu. Aș spune că, în mod oficial, e o situație în care toată lumea pierde, în ambele cazuri.

— Hmm, făcu Tessa. Dar ai trecut pe pilulă pentru Charlie. Nu pentru Guatemala.

— Tessa? Asta n-are nicio logică.
— Zic și eu, spuse Tessa cu un aer de superioritate.
Wren gesticulă spre limonadă și o dădu pe gât.

Mai târziu, Tessa făcea duș, iar Wren stătea întinsă în patul Tessei, fiindu-i dor de Charlie. Din baie, vocea Tessei se auzea tare și clară. Fredona un cântec country, cu toate notele și acordurile vesele de chitară și cu un refren care spunea „Fato, tu mă faci să zâ-â-âmbesc!"

Charlie o făcea pe Wren să zâmbească, iar ea voia să-l vadă. Ea și Tessa nu se hotărâseră încă ce aveau de gând se facă în acea seară, dar, dacă ieșeau în oraș, voia ca Charlie să meargă cu ele. Și, la un moment dat, voia s-o șteargă cu el. Singuri.

Wren își răsfiră degetele de la picioare și le îndoi. Își lăsă degetele de la mâini să cutreiere în sus și-n jos pe trupul ei. Tessa încă era la duș — Wren urma să audă apa oprindu-se când Tessa avea să termine — și Wren era încă ușor amețită. Închise ochii și își atinse sânii. Trase de gulerul bluzei și aruncă o privire înăuntru. Se atinse pe sub sutien. Sfârcurile i se întăriră. Se gândi la Charlie, își încrucișă gleznele și se întoarse pe-o parte.

Dumnezeule, cât îl mai dorea.

Gemu, stânjenită și excitată, și se ridică în capul oaselor. *Of, Charlie.*

Bâjbâi după telefon, își aduse aminte că îl scosese din buzunar, însă uitase unde îl pusese după ce făcuse asta. Uau, era mai mult decât amețită. Își frecă ochii și aruncă o privire prin camera Tessei. A, da. Îl lăsase împreună cu giganticul ursuleț de pluș care locuia pe podeaua Tessei, sprijinit de perete și zâmbind prietenos. Ursulețul de pluș era aproape la fel de înalt cât Tessa și,

la un moment dat, Tessa îl numise iubitul ei. Avea un nume... care era?

Lorenzo. Da. Și Lorenzo ținea telefonul lui Wren în lăbuță.

Wren se întoarse pe burtă în pat și coborî ca un vierme pe podea. *Salut, covorule!* Se târî spre Lorenzo, își recuperă telefonul și apăsă pe numele lui Charlie din lista preferaților. Se rezemă de Lorenzo, dorindu-și cu disperare ca Charlie să răspundă.

Răspunde, răspunde, răspunde, Charlie. Char-lie. Răspunde, Charlie-Charlie.

— Iubito, salut! spuse Charlie, iar căldura glasului său îi trimise fiori pe șira spinării.

— Salut! spuse ea. Mi-e tare dor de tine.

Făcu ochii mari, căci stabilise o regulă în a nu spune astfel de lucruri. Le simțea și voia să le rostească, însă adesea cuvintele rămâneau blocate în mintea ei. Îi era tare greu să spună lucrurile pe care le simțea.

Strânse bine telefonul și adăugă:

— Scuze.

— Pentru ce-mi ceri scuze? întrebă Charlie. Pentru că ți-e dor de mine?

— Nu! Bănuiesc că pur și simplu mă simt stânjenită.

— Să nu-mi mai ceri niciodată scuze pentru că ți-e dor de mine. Și, Wren, să știi că și mie mi-e dor de tine. Mi-e dor de tine ori de câte ori nu sunt cu tine. Mi-e dor de tine tot timpul.

— Adevărat? șopti ea. Tu... te gândești la mine? Gen, că ai vrea să mă săruți? Pentru că eu aș vrea să te sărut chiar acum. E un lucru rău?

— E un lucru rău? De ce ar fi rău? Cum ar putea fi vreodată rău?

— O! Ăăă, bun?

— Wren, vreau să-mi petrec întreaga viața sărutându-te. Nu știi asta?

Știa, însă se simțea minunat s-o audă din nou. Avea senzația că zâmbea prostește.

— Unde ești? se interesă el.

— La Tessa. Tu?

— La atelier. Trebuie să finalizez comanda asta, cu toate că de dragul siguranței ar trebui să iau o pauză.

— De dragul siguranței? *Je* nu înțelege.

— Uneltele electrice. Nu e bine să le folosești când ești... distras.

Distras. De către ea. Își trase genunchii la piept.

— În acest caz, trebuie să iei o pauză, spuse ea. Nu vreau sub nicio formă să ajungi la spital.

— Spitalul nu e atât de rău, spuse Charlie. Am cunoscut niște oameni super la spital.

— A, da?

— Și sexy.

— Sexy?

— Cei mai sexy.

Wren strânse din degetele de la picioare. Nu mai trecuse niciodată prin așa ceva — absolut niciodată — așa ceva. Nu mai vorbise așa. Nu se mai simțise așa.

— Dar eu nu sunt la spital. Așa că, dacă te-ai duce acum, ai mai da peste o persoană super și sexy care să te-ajute?

— Categoric nu, de aceea am mare grijă.

— Bine. Ești un băiat foarte, *foarte* bun, Charlie Parker.

Charlie râse, și fu un lucru extrem de frumos. Era un râs care spunea: *Te iubesc, Wren! Enorm de mult. Și e minunat, nu-i așa? Asta. Noi.*

— Da, spuse Wren cu voce tare.

— Da? repetă Charlie. Da, ce?

Wren fu străbătută de o senzație care nu putea fi înfrânată.

— Da, vreau să... fac sex. Cu tine. Sau să fac dragoste cu tine.

El tăcu preț de câteva clipe, lăsând-o în aer, iar ea gândi: *O, rahat! O, rahat, o, rahat. Vreau să fac sex cu tine.* Chiar spusese aceste cuvinte? Poate că nu. Poate că pur și simplu credea că...

— Și eu vreau asta, spuse el într-un târziu.

Wren rămase nemișcată.

— Vrei?

— Glumești?

Vocea lui. Dumnezeule. Acum era mai profundă decât de obicei, iar ea făcuse asta. Dorința lui nu făcu decât să o intensifice pe a ei.

Din baie, vocea Tessei plutea peste zgomotul apei curgătoare. Însă Charlie era aproape, cu toate că se afla la kilometri distanță. Un balon privat, doar pentru ei doi, vocea lui în urechea ei și trupul ei tânjind spre el.

— Mi-aș dori să fiu cu tine, spuse ea. Mi-aș dori să fiu cu tine în acest moment.

— Iubito, și eu îmi doresc asta.

Era ametită de iubire, beată și dezlănțuită. Se gândi la ceva ce Tessa îi spusese că făcuse pentru P.G. Putea să facă asta pentru Charlie. Putea să facă orice pentru Charlie.

— Vrei... să-ți trimit o poză?

Îl auzi pe Charlie trăgând aer în piept.

— Adică... o poză... cu tine? se bâlbâi el.

— Da, șopti Wren.

Își desfăcu nasturii bluzei subțiri de vară. Albastră, ca stânjeneii.

— Telefonul de golan poate să primească poze?

— Da, spuse el fără să ezite.

Wren aruncă o privire spre ușa care ducea la baie. Era închisă, iar dușul încă mergea. Tessa iubea dușurile lungi. Totuși, inima îi bubuia în piept.

— OK, stai puțin, spuse Wren.

Charlie răspunse ceva, dar ea își îndepărtase telefonul de la ureche și nu auzi. Se înroșise din cap până-n picioare din cauza lui Charlie. Charlie îi făcuse asta.

Își vârî telefonul între genunchi, deschise aplicația foto și iat-o acolo, pe ecranul. *O, Doamne, o, Doamne.* Îl auzi pe Charlie spunând mai multe lucruri, dar nu, nu încă. Mai întâi asta, înainte să-și piardă curajul.

Își lăsă bluza să se desfacă. Sutienul ei era unul dintre cele mai drăguțe, iar ea arăta bine așa cum era. Sau credea că arăta bine. Spera că arăta bine. Materialul era transparent, iar sfârcurile ei — încă tari — erau în mod clar vizibile. Dar acest lucru era în regulă... nu-i așa?

Deși, poate că...

Dădu la o parte una dintre cupele sutienului. Își cuprinse sânul cu mâna, ridicându-l mai sus, și — *repede, fă-o acum, altminteri n-o s-o faci niciodată* — își folosi cealaltă mână pentru a apăsa pe butonul telefonului.

Iată. Gata. La celălalt capăt al firului, vocea lui Charlie era insistentă, iar ea râse. Îi plăcea insistența lui. O voia înapoi, iar ei îi plăcea asta.

— O secundă, spuse ea, și apăsă pe trimite, expediindu-i poza înainte să regrete. Ăăă, gata, spuse ea, ducând telefonul înapoi la ureche.

Radia de fericire. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare în timp ce își închidea nasturii.

— Ai primit-o?

— ... pare atât de rău, dar am să te sun de-ndată ce pot, bine?

Cuvintele lui n-aveau nicio noimă.

— Poftim?

— Pa, iubito! spuse el, repede și agitat. Te sun acuș.

— Charlie? spuse ea. Charlie?!

Scutură telefonul, după care îl întinse și se uită la el. Nu mai era niciun Charlie. Închisese. Telefonul se întorsese în meniul principal, care înfățișa o poză cu Wren și Charlie râzând.

Se simți pierdută. Apoi se simți amorțită. Apoi se simți fierbinte, dar *nu* într-un sens pozitiv. Își făcuse o poză nud (suficient de nud) și i-o trimisese lui Charlie, gândindu-se că el va fi încântat. Dorindu-și ca el să fie încântat. Iar el... îi închisese? *Pa, iubito! Te sun acuș?*

Încremenită, șterse poza. Apoi o șterse din folderul cu fotografii; o șterse din mesajele trimise lui Charlie.

Dușul se opri, însă Tessa continua să cânte. Intră alene în dormitor, cu un prosop înfășurat în jurul părului și cu unul în jurul corpului. Wren ascunse telefonul sub picior.

— Sunt înviorată și proaspătă ca o margaretă, declară Tessa. De fapt, cred c-ar trebui să mergem într-un loc mișto și să terminăm limonada aia. Te bagi?

— Da, spuse Wren. Te rog!

Își dorea orice lucru care îi putea oferi o șansă de a păși în hăul uitării.

— Dar am terminat deja limonada.

— Nu-i nicio problemă, spuse Tessa. Vom face alta.

Capitolul doisprezece

— Care-i urgența? întrebă Charlie imediat ce Starrla deschise ușa.

Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de trening și cu un tricou larg, ceea ce însemna că era cu adevărat deprimată. Starrla purta haine care o dezavantajau doar atunci când nu dădea doi bani pe viață sau când credea că viața nu făcea doi bani. Însă acum pe Charlie îl interesa cine murise sau unde ardea. Se afla acolo doar din cauză că nevoia lui de a proteja era adânc înrădăcinată. Voia să facă ce trebuia și apoi să se întoarcă la Wren.

— Mersi c-ai venit, spuse Starrla pe un ton amar. Unde erai? Cu Wren?

— Nu, eram la atelier, răspunse Charlie, aruncând o privire prin jur. Ce s-a întâmplat?

— Era și ea acolo?

— Cine?

— Știi tu cine.

Charlie dădu să-și pună mâna pe umărul ei.

— Starrla. Ai spus că...

Ea miji ochii.

— Ați făcut sex pe masă sau îi e teamă să nu se murdărească?

O, rahat! Mâna îi căzu pe lângă corp. Starrla o ura pe Wren. N-o cunoștea, dar o ura. Și, da, Charlie și Starrla făcuseră sex pe masă — sau se futuseră pe masă; cu Starrla folosea mereu cuvântul „futut" —, în atelierul lui Chris, într-o după-amiază de sâmbătă, în urmă cu mult, mult timp. Starrla stătuse deasupra. Charlie se alesese cu o așchie.

Starrla se șterse la ochi, care erau mânjiți cu rimel. Gesticulă spre apartamentul mamei ei.

— Ei bine, dacă ai de gând să intri, intră.

Intră, deoarece nu știa ce altceva putea să facă. Mama Starrlei era chelneriță și nu avea timp să facă curat, să gătească, să meargă la supermarket sau să aibă grijă de fata ei în vârstă de optsprezece ani.

— Mi-aș dori să nu te fi născut! îi spusese mama ei, de față cu Charlie.

— Amândouă ne dorim asta, târfo! îi răspunsese Starrla.

Starrla se lăsă pe canapeaua veche din camera de zi. Pernele își pierduseră moliciunea de ceva timp, așa că Starrla vârâse prosoape în interiorul căptușelii, pentru a le menține forma. Charlie se așeză lângă ea. Făcuseră sex și pe această canapea. De mai multe ori.

— Deci, ai făcut-o? întrebă Starrla posomorâtă.

— Ce să fac? voi Charlie să știe.

— Ai călărit-o? Pe prietena ta frumoasă și perfectă?

Disperarea îl lovi pe Charlie ca o lovitură de cuțit în stomac. Starrla nu avea voie să vorbească așa despre Wren, iar ea știa asta, la fel cum știa că Charlie n-avea să-i ofere vreun răspuns la această întrebare. Însă lui Charlie tot îi era milă de Starrla.

Și se afla aici, fir-ar să fie. Dacă o persoană se simțea rău și el putea să dea o mână de ajutor, nu avea de-ales. Chiar dacă acea persoană era Starrla. Chiar dacă, la nesfârșit, își spunea că nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

În același timp, faptul că era aici, cu Starrla, îl făcea să-i fie dor de Wren. Wren îl învățase pe Charlie ce era dragostea, ce era dragostea cu adevărat. Nu semăna deloc cu relația ciudată pe care o avusese cu Starrla, un du-te-vino ce se baza mai mult pe nevoi fizice.

De asemenea, Wren voia să facă sex cu el. „Să facă dragoste" cu el. Fusese extrem de adorabilă și în această privință. Avea o amintire frumoasă cu Wren stând întinsă lângă el în șanțul lor. Ea își ridicase mâinile deasupra capului și se întinsese, închizându-și ochii și scoțând un sunet drăgălaș care semănase cu un căscat. Charlie voia să fie cu ea *acum*.

— Maică-mea a fost arestată, spuse Starrla, renunțând în cele din urmă să-l mai agaseze vorbind despre Wren.

— O, rahat, spuse Charlie. Îmi pare rău. De data asta ce-a mai făcut?

Pe măsuța de cafea exista o pagină din cotidianul *Atlanta Journal-Constitution*, împreună cu peste zece mucuri de țigară, iar Starrla îl înșfăcă și i-l aruncă lui Charlie. Era secțiunea cu infracțiunile comise la nivel local în ziua respectivă.

Charlie scrută lista de plângeri comunicate la telefon, apeluri la poliție și o mărturie a unui jaf de la o benzinărie. Oare ăsta era? Nu. Mai citi puțin și ajunse unde trebuia:

O femeie solidă și complet dezbrăcată, purtând doar o pereche de pantofi, a fost oprită pe Northside

Drive marți dimineață, iar în timp ce polițiștii și personalul medical o examinau, ea a aruncat pătura cu care era învelită, s-a urcat pe capota unei mașini blocate în trafic și a tras un șut în parbriz. Proprietarul, Jamaal Farsai, ne-a împărtășit declarația pe care a dat-o companiei de asigurări. „M-au întrebat dacă mașina a fost avariată pe marginea străzii sau într-o parcare", a declarat Farsai. „Eu le-am spus: «Nu, o femeie dezbrăcată s-a suit pe capota mea și a început să tragă cu șutul.»"

Charlie împături ziarul și îl aruncă înapoi pe măsuța de cafea.

— Tipic, concluzionă el.

— Știi ce-a zis ea? Imediat ce-a fost eliberată și a citit ziarul? C-o să-l dea în judecată pe nenorocitul care a descris-o ca fiind „solidă".

Starrla se trase de marginea tricoului.

— Și-a petrecut noaptea la pârnaie. Desigur, nu s-a deranjat să mă sune.

— De ce a făcut-o? întrebă Charlie. Ai idee? Era drogată?

— Ce puii mei, Charlie? exclamă ea, trântindu-se la loc pe canapea. Ce. Puii. Mei.

— Acum unde e? Are nevoie de ajutor?

— Știi ce? Viața ei, problemele ei. Chestia e că a dispărut cu mașina, așa că eu cum mai ajung la muncă?

Starrla ridică din umeri.

— I-am povestit lui Marcus, iar el a râs — mare surpriză.

Charlie nu știa prea bine cine era Marcus. Oricum, o cunoștea pe Starrla suficient de bine cât să-și dea seama cine era Marcus. Probabil un traficant de droguri. În mod clar amator de petreceri. Și, după ce se amuzase de această

situație, fără îndoială o luase cu *o, scumpo*, îi dăduse jos hainele și îi oferise un alt soi de alinare.

— Sunt așa o idioată, spuse ea. La dracu', la dracu', la dracu'.

Începu să plângă, iar Charlie se simți neajutorat și prins în capcană. Voia s-o sune pe Wren, să-i spună cât de frumoasă și de sexy era. Poza aia pe care i-o trimisese...

Dumnezeule, o iubea pe fata aia ca pe ochii din cap. Voia să fie cu ea, nu cu Starrla.

Starrla se mută mai aproape de el pe canapea. Își rezemă capul de umărul lui. El se încordă.

— Tu ești singurul băiat care a fost mereu bun cu mine, i se confesă ea. Singurul băiat, Charlie.

— Starrla...

— *Ești*, idiotule.

Lacrimile îi înăbușiră râsetul.

— Mereu o să fii un idiot, dar, la naiba, ești idiotul meu.

Nu sunt idiotul tău, gândi Charlie.

Starrla îi luă brațul și i-l puse în jurul ei. El inspiră mirosul ei binecunoscut. O bătu stânjenit pe umăr.

— Vrei să te duc la Rite Aid? întrebă el.

— Vreau doar să fiu ținută în brațe, spuse ea, frecându-se de el. Nu de Marcus. De tine. Doar de tine.

Charlie simți că Starrla îl trăgea după ea într-un abis.

Zece minute, își spuse el, uitându-se la ceas. *Am să-i dau Starrlei doar zece minute. Apoi mă duc la Wren.*

— Lucrurile or să se îmbunătățească, o asigură el.

Starrla pufni.

— Dacă vrei să se îmbunătățească, așa o să fie, insistă el, și el chiar credea asta, deoarece se gândi la lucrurile care i se întâmplaseră lui în ultima vreme. Star, poți să-ți schimbi viața.

Starrla pufni.

— O, Iisuse, să-mi bag picioarele! Lumea în Viziunea lui Wren Gray — asta e? „O, Charlie, ia gândește-te! Într-o zi o să poți fi președinte!"

Du-te naibii, Starrla, gândi el, deoarece, fir-ar să fie, ea încă avea puterea de a-l juca pe degete. Nu era doar faptul că Starrla își bătea joc de Wren. Era faptul că, da, Wren îl *făcea* să aibă încredere în el însuși. Că nu trebuia să lucreze pe vecie în atelierul lui Chris. Că avea să se descurce de minune la Georgia Tech și că era mai inteligent decât toți ceilalți oameni pe care îi cunoștea. Wren chiar îi sugerase, într-o doară, să meargă cu ea în Guatemala.

— Ai fi acceptat în acel program cât ai clipi, spusese ea. Ai putea ajuta la construirea caselor! Sau ai putea face chestii pe computer. Sunt sigură că au nevoie de oameni care se pricep la computere. Ai putea face orice, deoarece ești uimitor, Charlie.

Nimeni nu îi mai spusese vreodată că era uimitor.

— Îmi cer scuze, spuse Starrla. Sunt o nenorocită. Mă ierți?

Starrla sărută clavicula lui Charlie, o ușoară atingere a buzelor pe pielea lui.

— Star, încetează!

— Dar tu știi că ea e prea bună pentru tine, nu?

Starrla îi luă mâna și i-o puse sub tricoul ei. Stomac, coaste, sân. Fără sutien. El opuse rezistență, însă ea continua să-i țină mâna acolo unde era. Își puse cealaltă mâna pe jeanșii lui. Pe scula lui.

— Am spus să încetezi, zise el, însă atingerea ei îl făcu să aibă o erecție.

Ea râse.

— Nu-ți spun asta ca să te rănesc. Vreau doar să nu fii rănit, spuse ea, mângâindu-l. Când ea o să-și dea seama cine ești cu adevărat — de unde vii cu adevărat —, crezi c-o să te mai vrea?

Charlie se ridică. Starrla se duse pe spate pe canapea. Râse din nou.

— Uită-te la tine, spuse ea, mișcând din bărbie spre erecția lui. Tot mă dorești. Mereu o să mă dorești.

Charlie clocotea de furie. Putea el să se împotrivească modului în care reacționa trupul lui?

— Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat mamei tale, spuse el tăios. Îmi pare rău că ți-a luat mașina. Spală-te pe față, pune-ți niște haine drăguțe și du-te la muncă. Ia afurisitul de autobuz.

— Nu mă duci tu? întrebă Starrla. Sau uită de Rite Aid. O să mergem... o să mergem oriunde, să facem orice. Ce vrei tu.

Charlie porni spre ușă.

— Charlie, *te rog*! strigă ea. N-am să te mai necăjesc. Îmi pare rău și chiar vreau să mă duci tu. Te rog!

Când toate celelalte dădeau greș, ea îl putea convinge cu un „te rog". Fir-ar să fie. Nu voia s-o ajute. Nu voia să-i pese. Își spusese că terminase cu toate astea și încercase să ia măsuri în acest sens, însă îi era greu să renunțe la vechile obiceiuri.

Se întoarse din drum.

Mai târziu, Charlie conduse către casa lui Wren, însă se opri pe o stradă lăturalnică înainte să ajungă acolo. Nu zicea ea că era la Tessa? Mai bine o suna. Pe urmă putea să o ia de acolo și să se ducă în șanțul lor sau ceva de genul ăsta. Orice își dorea Wren își dorea

și el. Orice își dorea Wren, Charlie voia să fie cel care să i-o ofere.

Își deschise telefonul cu clăpiță. Slavă Domnului că era suficient de avansat cât să primească poze, căci cea pe care Wren i-o trimisese...

Din nou, frumusețea ei îi tăie răsuflarea. Numai partea inferioară a feței ei era vizibilă: buzele, cea de jos prinsă neliniștită între dinți. Nu avea de ce să fie neliniștită. Era cea mai frumoasă fată din lume. Spera că ea știa asta. Avea să i-o spună din nou imediat ce se vedeau.

Iar apoi... bluza ei cu nasturii descheiați. Sutienul ei dat la o parte. Nu toți sânii erau egali, își spuse Charlie în sinea lui. Nu se gândi la sânul Starrlei, la mâna lui peste el, deoarece Star nu era Wren.

Privind poza pe care i-o trimisese Wren, și știind că ea i-o trimisese pentru a-l satisface, îl făcu s-o ia razna de dragoste și dorință. *Mi-e dor de tine*, spusese ea. *Vreau să fac dragoste cu tine.*

Formă numărul ei. Apelul intră direct în căsuța vocală.

— Salut, Wren aici. Ăăă... lăsați un mesaj!

— Wren. Salut! spuse el. Iubito, unde ești? Sună-mă. Vreau să te văd.

Închise, nedumerit și dezamăgit. Telefonul lui Wren rar intra direct în căsuța vocală. Dacă se gândea mai bine, telefonul lui Wren nu intrase niciodată direct în căsuța vocală când Charlie o sunase. Își secătui creierul și nu găsi nicio situație de acest gen.

Așadar, de ce acum? Care era problema? Oare i se întâmplase ceva?

Relaxează-te, își spuse în gând. *Wren e bine.*

Sună din nou.

— Salut. Dintr-un motiv sau altul, nu reușesc să dau de tine, spuse el, închizând ochii și simțindu-se ca un idiot. Bănuiesc că ți-ai închis telefonul? Iubito, vreau doar să te văd. Sună-mă, bine?

Apăsă pe ÎNCHEIERE APEL. *Nu suna din nou*, își spuse el.

Totuși, îi putea trimite un mesaj. Da. Poate că era la vreun film sau într-un loc în care nu putea să vorbească. Dar, după ce îi trimisese acea poză, și-ar fi dorit ca el să dea un semn de viață, nu-i așa? S-ar fi așteptat măcar la un mesaj, corect?

Hei, iubito. Unde ești? scrise el.

Bătu darabana cu degetele cu coapsă. Nimic.

Wren, ești bine?

Wren?

Ha. Nu era sigur ce să facă. Putea să se ducă acasă. Oare mai bine pleca acasă? Sau se putea duce pe la Tessa...

În urmă cu jumătate de oră era euforic. Acum, stomacul i se făcuse ghem. Știa că exagera, însă s-ar fi simțit mult mai bine dacă ea ar fi dat un semn de viață.

E ocupată, asta-i tot, își spuse în gând.

Doar că, de obicei, ea îi răspundea imediat la mesaje. Își setase un ton de mesaje special, doar pentru el, și, când își punea telefonul pe silențios, pornea vibrațiile. Și toată povestea asta cu direct-în-căsuța-vocală? Nu prea era de bine.

Trimise din nou un mesaj.

Am greșit cu cvan? Spune-mi măcar că ești bn.

Își dădu seama prea târziu că tastase un cuvânt greșit.

*Ceva, nu cvan. Nici măcar nu știu ce e un cvan.

Spera ca asta s-o amuze pe Wren. Spera ca asta să-l amuze pe el sau să-i ridice moralul, dar eșuă în

ambele privințe. Ecranul negru al telefonului îl lua peste picior.

Porni motorul. Pierdutul vremii pe strada lăturalnică nu-l ajuta cu nimic. Avea să se ducă acasă la Tessa, doar ca să verifice. Poate că Wren și Tessa erau în grădină sau ascultau muzica zgomotoasă preferată de Tessa sau... jucau Parcheesi[7] și țineau telefoanele într-o altă cameră? Apucă să străbată vreo două străzi, când o alertă îi lumină ecranul:

WREN GRAY

MESAJ

Inima îi sări din piept. Apăsă pe buton ca să citească mesajul.

Sunt bine nuți face griji

Se simți ușurat. Apoi, în decurs de câteva secunde, redeveni confuz. În primul rând, Wren folosea de obicei o gramatică perfectă atunci când trimitea mesaje. Propriile lui mesaje, tastate cu migală pe telefonul de golan de doi bani, erau doldora de cuvinte scrise greșit, lucru care o amuza pe Wren. Îi numise erorile „greșegete".

Însă mai îngrijorătoare decât lipsa ei de punctuație era concizia mesajului, mai ales de vreme ce ea nu adăugase nici măcar o față zâmbitoare care să-l ajute să-i înțeleagă umorul. Fără o față zâmbitoare, mesajul ei părea tăios.

Trase pe dreapta.

Wren, unde ești? scrise el. Ești sigură că totul e bine?

Răspunsul ei sosi iute.

Sunt puțin supărată, dar nu contează. Nu-ți face griji. Doar... mă rog.

---

[7] Joc de societate.

Îl citi de două ori. O alarmă îi pătrunse în minte. Închise ochii strâns, după care îi redeschise. Wren era supărată? De ce? Pe el?

Scrise repede, mesaj după mesaj, iar acum ea răspundea rapid, de cele mai multe ori. Din când în când, urma câte o pauză și, când se întâmpla asta, Charlie putea să audă cât de zgomotos respira.

Supărată? De ce ești supărată?

Chiar nu știi?

Chiar nu știu. Ești supărată pe mine?

Ei bine nu sunt supărată pe Tessa.

Și nu sunt supărată pe PG

Există o mulț d oameni pe care nu sunt supărată. Mi-aș dori să nu fi fost deloc supărată. Așa că hai să ne prefacem că nu sunt.

Ce-am făcut? Spune-mi, te rog.

nu cont.

Sunt îngrijorat că într-un fel sau altul te-am dezamăgit. îmi pare atât de rău.

Wren?

Ah, vrei să ștergi poza aia p care ți-am trimis-o? Te rog!

Wren, poza aia e bestială. Foarte sexy. Îmi cer scuze că nu ți-am spus asta imd.

Iubito, ești atât de sexy. Ar fi trbt să-ți spun asta imediat. A trbt să plec, astai tot.

Poți să mă ierți?

Ai șters poza?

Iubito...

Simt că mi-a fost sfâșiată inima. Știu că te-am dezamăgit și îmi pare enorm de rău. EȘTI CEA MAI SEXY FATĂ DIN LUME!

Aha, de asta ai dispărut. Pur și simplu... te-ai evaporat. Puf!

Ți-am spus că aveam o urgență, îți aduci aminte?

A, bine, atunci e vina mea. Îmi pare rău. Pa.

Wren, nu înțeleg.

Îmi pare rău c-a trebuit să plec. Data viitoare n-am s-o mai fac.

Wren?

Ascultă. Sunt nasoală.

Unde ești? Vin acum. O să vorbim.

Dc te-aș putea ține în brațe, m-aș simți mult mai bine — și pte că și tu?

Pe bune, te rog, nu mai da msj. O să vorbim curând. Cred.

Pot să te sun? Putem măcar să vorbim la telefon?

Ăăă, nee. Pa, pe bune. Îmi închid telefonul.

Wren? Așteaptă.

Mai ești acolo?

Simt că lumea mea se destramă. Pot te rog te rog să te sun?

Wren nu răspunse.

Charlie încercă să nu se mai panicheze, dar nu reuși.

Când vorbiseră mai devreme — când Wren se afla în vizită la Tessa, chiar înainte să-i fi trimis poza —, el îi spusese că trebuia să închidă. Lăsase să se înțeleagă că Pamela avea nevoie de el, din cauza lui Dev. Oare Wren își dăduse seama că el mințise?

N-ar fi trebuit să mintă. Era un măgar. Era un *tâmpit.*

Dar Wren...

Refuza să-i spună ce anume se întâmplase, refuza să vorbească cu el — nici acest lucru nu era frumos.

Se simțea dezamăgit. Umbrele lungi ale copacilor de pe marginea străzii cădeau peste mașina lui. Totul era greșit. Totul se făcuse fărâmițe.

N-ar fi trebuit să se ducă la Starrla.

Ar fi trebuit să-i spună imediat lui Wren cât de frumoasă și de inteligentă și de sexy era, chiar în secunda în care ea îi trimisese poza. Însă Starrla păruse atât de disperată, atât de insistentă, iar acest lucru îi stârnise vechile nevoi.

El simțea nevoie să fie dorit — dar de către Wren, nu de către Starrla. O dăduse în bară.

Dar de ce nu îl mai slăbea puțin Wren? Dacă ea se gândea că el se dusese după Dev — o minciună sfruntată, pe care urma s-o recunoască de îndată ce avea ocazia —, de ce nu-i păsa cum se simțea Dev? Dacă ar fi fost cu *adevărat* o urgență de-a lui Dev... Nu fusese, dar dacă ar fi fost...

Încerca să-i explice în mod logic comportamentul, care era greșit. Totul era greșit. Gândurile lui începură să se rotească și să se învârtejească, până ce simți că o lua razna. *Te rog, răspunde-mi la mesaj*, se rugă el. *Wren? Te rog, răspunde-mi la mesaj.*

Trecură zece secunde. Treizeci. Oare ea chiar își închisese telefonul? „Ăăă, nee", și pur și simplu dispăruse?

Un minut.

Două minute.

Zece minute.

Vreme de zece minute și jumătate, Charlie stătuse scufundat într-o amărăciune din ce în ce mai sumbră. Avea sufletul rănit. Își închise telefonul și porni spre casă.

Capitolul treisprezece

Wren se trezi simțindu-se ca o fată tridimensională într-o lume bidimensională. Capul o durea, buzele îi erau crăpate și limba îi era amorțită. Gândul că se întâmplase ceva rău — probabil ceva foarte rău — nu-i dădea pace, doar că nu-și putea aminti detaliile. Acestea se desprinseseră și alunecaseră dincolo de pragul conștiinței ei.

Ce anume se întâmplase? Care era acel lucru rău? Încercă să se ridice în capul oaselor, iar creierul îi fu străpuns de un sfredel pentru gheață. *Au! Au, au!* Cu ochii pe jumătate închiși, aruncă o privire prin jur. Oare unde se afla? Acasă la Tessa?

Da, întrucât Tessa se afla lângă ea, cu părul încâlcit pe pernă. Încă era îmbrăcată cu hainele din seara precedentă. Wren își studie veșmintele. Da, și ea era. Jeanși scurți, cu betelia strângându-i pielea de deasupra șoldului. Bluza ei de vară cu nasturi în față.

Nasturi în față. Ceva... ceva în legătură cu nasturii.

Își apăsă degetele pe tâmple. Rahat, oare cât băuse?

Trebuia să facă pipi. Avea nevoie cu disperare să facă pipi. Se ridică în capul oaselor, mijind ochii și mai tare. Găsi podeaua cu picioarele goale.

Mișcă-te! își spuse în gând.

Au, au, aaaau! Simți o durere fulgerătoare străpungându-i craniul. Brusc, era pe moarte sau undeva pe-aproape. Însă așteptă, iar durerea scăzu în intensitate. Se ținu de patul Tessei în timp ce își croi drum pe lângă el. Se apucă de scaunul biroului pentru echilibru, iar apoi se folosi de perete pentru a se stabiliza. Câțiva ani mai târziu, ajunse la baie. Nu aprinse lumina. Era posibil să nu mai aprindă lumina niciodată. Își dădu jos pantalonii scurți și se așeză pe toaletă, pe care o simți rece sub fesele ei. Închise ochii și se aplecă, sprijinindu-și brațele pe coapse și capul pe antebrațe.

Făcu pipi o veșnicie. După aceea, fu extrem de tentată să se ghemuiască pe covorașul de baie roz și pufos și să tragă acolo un pui de somn.

Însă patul avea să fie mai moale. Avea pături sub care să te cuibărești. Și pe Tessa. O putea întreba pe Tessa ce dracu' făcuseră cu o seară înainte de ajunsese acum să se simtă atât de rău.

Se târî din baie până la pat și se lăsă pe saltea. Își puse capul îndurerat pe pernă.

Oare se întâmplase ceva cu Charlie? Ceva rău?

Bluza ei, cu nasturi.

O!

O, nu!

Însă existau în continuare multe lucruri încețoșate.

— Tessa, rosti ea cu o voce răgușită.

După ce bâjbâi cu degetele de la picioare, găsi gamba Tessei și o împunse.

— Tessa. Trezește-te!

— Fără gogoși pe cafeaua mea, mormăi Tessa.

— Trezește-te, altminteri o să vomit peste tine. Pe tot părul tău lung și frumos.

Tessa gemu. Se întoarse pe-o parte, lent, și o privi pe Tessa cu un singur ochi.

— Iar mă iei cu asta? Pe bune?

— Cu ce te iau?

— Cu „părul lung și frumos". Aseară, acasă la P.G. M-am dus să înot cu P.G., iar tu ai vorbit întruna despre părul meu lung și frumos.

— Am fost să înotăm? întrebă Wren.

Părul Tessei, care de obicei *era* lung și frumos, era acum încâlcit în anumite locuri, ca și când dormise cu el ud.

— Nu și tu. Doar eu și P.G, spuse Tessa. Respirația îi era acră.

— Tu ai stat într-un șezlong. Erai posomorâtă. Erai foarte, foarte posomorâtă. Pot să mă culc la loc?

Wren se încruntă. În mintea ei văzu luna, la fel și celelalte luni mai mici care pluteau sub apă, lumina lor radiind în sus. Luminile piscinei? Da. Ele chiar *fuseseră* la o piscină — la piscina lui P.G. —, iar Tessa, cu părul ei lung și frumos, semăna cu o sirenă.

— Ai înotat goală, spuse Wren.

Tessa oftă.

— Așa-i.

— Și P.G.?

În minte îi apăru o nouă imagine, pe care ea o alungă imediat.

— Nu, uită c-am întrebat asta.

Tessa bâjbâi pe sub pătură. Apoi își scutură tricoul.

— Ha. Probabil că mi-am lăsat chiloții acolo.

— Stai puțin — acum nu ai nicio pereche de chiloți pe tine? întrebă Wren, ridicând mâna. Din nou, nu. Uită că te-am întrebat.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Cum am ajuns la P.G.? Cum ne-am întors? Și eu n-am înotat goală... nu?

— P.G. a venit și ne-a luat, iar mai târziu ne-a adus acasă cu mașina. Nu-ți amintești?

— Oarecum, minți Wren.

— Ei bine, *erai* cam mangă. Mai mangă decât te-am văzut vreodată, ca s-o spun pe aia dreaptă. Și erai supărată pe Charlie. Îți amintești că erai supărată pe Charlie?

Lui Wren i se strânse stomacul.

Tessa nu purta lenjerie intimă, iar Wren se supărase pe Charlie. Oare încă mai era supărată?

Își întrebă inima. Ceea ce (aproape) își aminti o băgă în sperieți. Își ridică privirea în sus.

— Spuneai întruna că părinții tăi aveau dreptate, că băieții nu aduc decât belele, îi povesti Tessa. Din nou și din nou. Repetai ca un papagal. Dar nu voiai să ne spui ce ți-a făcut Charlie. Ce ți-a făcut Charlie?

Asta era întrebarea de un milion de dolari! Ce făcuse Charlie? Sau, mai bine zis, ce făcuse *Wren*?

Brusc, Tessa se răsuci pe-o parte, coborî din pat și anunță:

— Trebuie să fac pipi ca un cal de curse.

Wren se întoarse pentru a-i oferi Tessei cea în fundul gol puțină intimitate. Când i se păru că Tessa ajunse la baie, spuse:

— Vrei, te rog, să-mi aduci un pahar cu apă?

Tessa își scoase brațul pe ușă și îi arată semnul de OK lui Wren. Din greșeală, își lovi mâna de clanța ușii.

— La dracu'! exclamă ea, dar râse când își duse mâna la piept.

După o vreme, se întoarse în pat, aducând un pahar cu apă rece. De asemenea, își pusese și o pereche de pantaloni de pijama.

— Hei, să nu-l bei pe tot odată, o sfătui Tessa.

Wren mai luă o gură și i-l dădu Tessei. Își trecu mâna peste față și spuse:

— Nu mă simt prea bine.

— Nu, nu, nu te simți, fu Tessa de acord. Nici nu arăți bine.

— Nici tu.

Tessa se analiză.

— Trebuie să recunosc, amândouă arătăm cam naspa.

Cu grijă, Wren se ridică în șezut. Capul încă o durea, însă nu se mai simțea de parcă fusese înjunghiată cu un sfredel pentru gheață. Își sprijini perna de tăblia patului și se rezemă pe ea.

— Ăsta e un progres, spuse ea.

Tessa o bătu pe Wren pe genunchi.

— Absolut. Și nu ai vărsat apă pe tine, spuse Tessa, întorcându-și capul într-o parte. Îți aduci aminte cum ai împrăștiat tot paharul de Manx Whore peste tine? Aseară, la piscina lui P.G.?

— Manx... Scuze, ce-ai spus?

Tessa își arcui sprâncenele.

— Pe bune? Am purtat o discuție lungă despre Manx Whore-uri. Uau! Gata cu băuturile alcoolice pentru tine, draga mea prietenă.

— Ce sunt Manx Whore-urile? Vrei, te rog, să-mi spui?

— P.G. ni le-a preparat, dar el n-a băut, de vreme ce știa c-o să ne ducă acasă la un moment dat.

Tessa cugetă preț de câteva clipe, după care adăugă:

— Totuși, cred c-a băut o bere sau două.

— Însă noi am băut Manx Whore-uri.

— Așa-i.

— Și le-am băut din borcane Mason. Și aveau gust de lemn-dulce?

— Deoarece conțin Sambuca[8]. Începi să-ți amintești!

Wren își acoperi urechile.

— Vorbea prea tare, prea tare. Sambuca? Nu-mi amintesc asta. Nici măcar nu știu ce e. Dar îmi amintesc...

Nu termină. Își mușcă buza. Și apoi se întâmplă totul, amintirile ei amestecându-se cu conținutul stomacului ei, toate fiind toxice. Coborî împleticindu-se din patul Tessei, iar sfredelul pentru gheață reveni, însă reuși s-ajungă în baie la timp. Vomită din nou și din nou, dar cel puțin o făcu în toaletă și nu peste părul lung și frumos al Tessei.

Mama Tessei preda un curs de yoga, așa încât Wren și Tessa aveau toată casa la dispoziție. După un duș, o felie de pâine prăjită și un pahar mare cu suc de portocale, Wren se simțea... binișor. Nu bine, ci binișor. Fusese în stare să pună cap la cap ceea ce se întâmplase cu o seară înainte, fără să gonească din nou până la baie. Fusese în stare să-i spună Tessei că avea nevoie de puțin timp să fie singură, dacă era în regulă, astfel încât să-și poată pună în ordine sentimentele încâlcite.

Era extrem de stânjenită de felul în care reacționase și extrem de stânjenită că trimisese acea poză sexy, sau poza în care încerca să fie sexy și care acum părea

---

[8] Marcă de lichior italian.

caraghioasă. Oare ce-i trecuse prin minte? *Ooo, uită-te la mine, sunt atât de sexy?*

Numai că Charlie, fără să știe, îi oferise lui Wren curajul de a crede că poate *era* sexy, cel puțin în ochii lui. El îi spunea tot timpul că era frumoasă și acest lucru o făcea de fiecare dată să se simtă specială — ceea ce o rănise și mai tare aseară, când el nu-i spusese nimic.

Se simțea egoistă fiindcă își dorise ca Charlie să fi fost acolo pentru a-i spune din nou asta, în loc să-l ajute pe Dev. Nici măcar nu-l întrebase dacă Dev era bine.

Dar, de asemenea, se simțea mică și vulnerabilă, deoarece, pe lângă faptul că trimisese acea poză, îi mai și spusese lui Charlie că își dorea să facă sex cu el. Știa în adâncul sufletului ei că și el își dorea asta, dar parcă era prea de tot. Replica lui de aseară fusese ceva în genul „Hei, scuze, dar trebuie să închid. Am să te sun când pot, bine?"

Când Charlie o sunase într-un târziu, nu mai era ametită, ci beată de-a binelea. Era acasă la P.G. împreună cu Tessa, beată și tristă, și văzuse apelurile lui Charlie, însă nu răspunsese. El îi lăsase o serie de mesaje vocale, pe care ea le ascultase și apoi le șterse. Era beată și tristă și *supărată*, și din cauza că se simțea ruptă de Charlie, se simțea ruptă și de ea însăși.

Părinții ei avuseseră dreptate în tot acel timp, își spusese ea. Își doriseră s-o ajute să se concentreze asupra școlii, însă, de asemenea, își doriseră s-o protejeze, chiar dacă ea nu înțelesese asta atunci. Nu era pregătită pentru asta. Nu era pregătită pentru dragoste. Tâmpitul de Charlie, cu ochii lui aurii tâmpiți și cu mușchii ăia superbi tâmpiți, cu părul lui răvășit tâmpit și zâmbetul lui dulce tâmpit.

Stând pe șezlongul lui P.G., cu genunchii la piept, beată și supărată și singură, Wren ajunsese la cea mai evidentă concluzie: nu-l putea iubi pe Charlie, deoarece dragostea durea prea tare. Dragostea putea fi retrasă. Înainte de Charlie, lumea ei mică se prea poate să fi fost mică, însă măcar era previzibilă.

Apoi Charlie se oprise din sunat și începuse să dea mesaje. Mintea ei știa că nu *el* se retrăgea. Ea era cea care făcea asta. Nu prea avea de-ales. Așa că nu mai răspunse și nu răspunsese, iar apoi, când în cele din urmă o făcuse, răspunsurile lui fuseseră non-răspunsuri. Non-replici. Cuvinte înlănțuite care spuneau: *Mi-e teamă că mă părăsești, așa că o să te părăsesc eu pe tine.*

Apoi, ultimul său mesaj...

Wren își simți inima sfâșiată când îl reciti:

Simt că lumea mea se destramă. Pot te rog te rog să te sun?

Și răspunsul ei? *Ăăă, nee.*

Asta era ceea ce îi scrisese. Pur și simplu *nee*, răspunsul pe care l-ar fi dat dacă Tessa i-ar fi oferit niște Skittles sau dacă s-ar fi dus la Starbucks și barmanul ar fi întrebat-o dacă voia bonul.

Nee. Atât de rece. Și ea se *simțise* rece, ghemuită ca o minge pe șezlongul lui P.G., în timp ce P.G. și Tessa râdeau și se stropeau cu apă și înotau goi-pușcă. Privise pierdută spre telefonul ei, dorindu-și ca Charlie să sune din nou, să dea mesaje din nou, chiar și știind că, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi fost prea rănită ca să-i răspundă. Se simțea de parcă își privea viața de departe, fiind dispusă s-o lase să se facă fărâmițe.

Seara trecută, Wren se simțise îndreptățită să-l rănească pe Charlie, deoarece el o rănise pe ea. Azi-dimineață, toate

justificările ei se prăbușiseră ca niște fluturi morți. Îl iubea pe Charlie. Îl iubea din toată inima și *de aceea* durea atât de tare.

Dă-i un mesaj, își spuse în gând, fiind mistuită de remușcări. *Îndreaptă lucrurile. Sau, și mai bine, sună-l.* Era mult mai bine să vorbească decât să scrie un mesaj; întotdeauna era mai bine.

Însă dârdâia prea tare pentru a putea purta o conversație, așa că deschise mesageria telefonului și începu să tasteze. Odată ce începu, tastă repede și inistent. Charlie trebuia să știe cât de rău îi părea, și trebuia să știe *acum*, înainte ca el să sune din nou sau să-i dea un mesaj.

Desigur, asta în cazul în care mai avea de gând s-o mai sune vreodată sau să-i mai dea vreun mesaj.

Această teamă o ameți.

Îmi pare extrem extrem EXTREM de rău, scrise ea. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat aseară. Ar fi trebuit să-ți răspund când ai sunat. Ar fi trebuit să mă port... mai frumos... când ai trimis toate mesajele alea.

Nu știu ce anume mi s-a întâmplat. Nu voiam decât să te văd. Să fiu cu tine. Și am trimis mesajul ăla, cred că știi care, și, Charlie, lucrul ăla m-a speriat tare de tot.

Și apoi te-ai făcut nevăzut. Pur și simplu ai *dispărut*.

Mi-ar face plăcere să te văd azi, dacă și tu vrei să mă vezi. Așa că sună-mă, sau dă-mi un mesaj, sau mă rog. Am să fiu aici.

Wren șovăi, după care mai scrise un mesaj.

Sper că Dev e bine.

Capitolul paisprezece

Charlie avusese parte de o noapte lungă. O noapte chinuitoare. O noapte de foieli și răsuciri, cu toate că reușise într-un târziu să adoarmă când soarele începuse să răsară. Când se trezi, era aproape după-amiază. Auzi niște zgomote. Cineva bătea la ușă.

— Mama vrea să știe dacă ești în viață, spuse Dev, croindu-și drum spre patul lui Charlie în scaunul lui cu rotile. Ești?

— Mda, spuse Charlie somnoros.

Se frecă la ochi, se uită la ceasul de pe noptieră și se ridică în capul oaselor, legănându-și picioarele peste marginea patului.

— Uau!

— Ce uau? întrebă Dev.

— E târziu.

— Rahat, chiar e târziu. De asta m-a trimis mama să văd ce faci.

— Nu spune „rahat". Pamelei îi displace asta.

— Nu-i spune Pamela. Asta-i displace și mai tare. Și tata are nevoie de tine în atelier. Ceva legat de scaunele pentru acea doamnă în vârstă cu cercel în nas.

— Agnes, spuse Charlie. Corect.

Dev își mută scaunul mai aproape și ridică o fotografie înrămată cu Charlie și Wren. Wren râdea. Brațul ei era întins în acea manieră amuzantă a pozelor de tip selfie, iar ei stăteau strânși unul într-altul pentru a încăpea în cadru. Wren se uita la cameră; Charlie se uita la Wren.

Când Wren își retrăsese telefonul și se uitaseră amândoi la poză, își aminti Charlie, Wren suspinase și pretinsese că arăta ca o bleagă. Nu era adevărat. Era strălucitoare.

— Totuși, *tu* arăți adorabil, spusese ea.

Pentru prima oară, Charlie își analizase chipul din poză. Fusese surprins să vadă blândețea capturată în ochii lui în timp ce o sorbea din priviri pe Wren. Prima oară se simțise stânjenit. Fusese prins. Era vulnerabil. Sentimentele lui pentru Wren îi erau scrise în frunte, astfel încât să le poată vedea toată lumea.

— Arăți atât de drăguț, continuase ea. Aproape ca un băiețel.

— Ca un băiețel? întrebase Charlie, înroșindu-se.

— Ei bine, nu ca un băiețel, însă pur și simplu... drăguț, asta-i tot. Pun pariu că așa arătai când erai mic și te jucai cu mașinuțele făcute din cutiile de chibrituri. Te jucai cu mașinuțe făcute din cutii de chibrituri, Charlie Parker?

Charlie nu avusese niciodată o mașinuță făcută din cutii de chibrituri. Existase o trusă de ustensile în garajul mamei lui, și pe durata interminabilului sezon petrecut acolo, el aliniase la nesfârșit ciocanul, șurubelnițele și cheile în modele diferite pe podeaua de piatră. Nu își amintea prea multe din acea perioadă de timp, însă își amintea asta.

— Ba da, spusese el. Și tu?

— Nup, la mine au fost mereu jucării de pluș.

Wren se uitase încă o dată la poza lor, după care băgase telefonul în buzunar. Își petrecuse brațele în jurul gâtului lui Charlie și îl bombardase cu mici sărutări. Apoi îl apucase de părul de la spate în felul în care o făcea de obicei și îl sărutase cu pasiune, iar rușinea lui se risipise în vânt.

Două zile mai târziu, Wren îi dăduse o copie a fotografiei. O printase la Kmart și o înrămase pentru el și tot tacâmul. Aceste lucruri mici. Nimeni nu se mai purtase așa vreodată cu el.

Dev bătu cu degetul în imaginea lui Wren, aducându-l pe Charlie cu picioarele pe pământ.

— Prietena ta e *sexy*, spuse el.

— Da. Îhî. Dev, lasă poza jos.

— De câte ori ai sărutat-o? întrebă Dev. De cinci ori? De opt? De mai bine de douăsprezece ori?

— Nu-i treaba ta! îi spuse Charlie.

Dev rânji. Până la apariția lui Wren, Dev nu prea avusese cu ce să-l necăjească pe fratele său mai mare. Însă Dev o plăcea pe Wren, iar Wren îl plăcea pe Dev. Îl mângâia pe cap și îi lăuda construcțiile elaborate din piese LEGO. O întrebase cum să o cucerească pe fata pe care el o iubea, iar ea îi spusese: „Pur și simplu zâmbește-i și vorbește cu ea ca o persoană normală. Amice, ești foarte atrăgător".

— Ba tu ești, spusese Dev, dând din sprâncene. Dacă Charlie nu se poartă cum trebuie, știi unde să mă găsești.

— Îți mulțumesc, Dev. Ești foarte galant, spusese Wren, după care se uitase cu afecțiune la Charlie și adăugase: Însă fratele tău știe cum să se poarte cu o fată. Are mare grijă de mine.

Charlie se ridică din pat și luă din mâinile lui Dev fotografia înrămată. O puse la loc.

— A mai rămas ceva de mâncare de la micul dejun? întrebă el.

— Slabe șanse, răspunse Dev. Și au fost clătite, așa că ghinion pentru tine.

Charlie își puse o pereche de jeanși și un tricou negru. Se întoarse spre Dev, care bloca drumul spre ieșirea din cameră, și spuse:

— Te dai la o parte sau te dau eu?

Dev își ridică scaunul pe roțile din spate și îl roti cu fața spre ușă.

— S-ar putea să mai fi rămas o clătită. Poate trei. Sau nu.

Charlie fu dezamăgit. Se gândise că avea să-l aștepte un teanc întreg, ținut la cald în cuptor. Chiar dacă era după-amiază. Chiar dacă micul dejun fusese în urmă cu câteva ore.

— Hei. Dev.

Dev privi peste umăr.

— Da?

— În legătură cu Pamela. De ce îi spun așa, în loc de...

— Mamă? sugeră Dev. Nu e un cuvânt greu de pronunțat. Sunt doar două silabe. Vrei să-ți mai zic un cuvânt format din două silabe? Tată.

— Mersi, Dev! Mersi pentru lecția de limbă engleză.

— Sunt mereu fericit să dau o mână de ajutor.

Charlie se încruntă. Nu mai trebuia să spună nimic. Putea să renunțe acum. Dar continuă, căci era important.

— Ascultă, Pamela și Chris sunt minunați. Știi asta și știi că eu știu asta. Și le spun Pamela și Chris deoarece...

Încercă din nou.

— Motivul pentru care nu îi strig cum îi strigi tu...

— Charlie, las-o baltă. E în regulă.

— Știu, spuse Charlie, dar voia ca Dev să înțeleagă. Problema e că, uneori, chiar și atunci când iubești pe cineva...

Rămase tăcut. Era fără speranță. Fără speranță și fără valoare.

Dev nu se simțea deloc în largul său cu această conversație. Charlie vedea asta, chiar dacă uneori nu putea să vadă cu limpezime propriile sale sentimente.

Găsi o pată întunecată pe mochetă, își concentră atenția asupra ei și spuse:

— Nu e frumos din partea mea. Ei nu au greșit cu nimic sau ceva de genul. Problema... sunt eu.

— Știu, spuse Dev.

— Dar mă bucur că tu o faci. Că îi strigi așa.

Dev încuviință din cap.

Charlie îi răspunse la fel. Bine, atunci.

Scaunele pe care Chris voia ca Charlie să le lucreze aveau picioare cu prizoane conice, iar Chris voia ca Charlie să șlefuiască asperitățile. Acest tip de muncă minuțioasă era mai bine realizată cu șmirghel, nu cu o mașină de sablat, ceea ce era bine, deoarece ustensilele electrice necesitau prea multă atenție. Gândurile lui Charlie erau cu totul în altă parte.

Telefonul său stătea pe masă lângă mașina de frezat, însă se împotrivi să-l deschidă pentru a-și verifica mesajele. Dacă Wren sunase sau trimisese mesaje, asta ar fi fost ceva, presupunând că mesajul ei nu era: *Du-te naibii, am terminat-o, adio și n-am cuvinte.* Dar, dacă nu găsea niciun mesaj, acest lucru avea să-l omoare din nou.

Charlie era un haos ambulant.

Era furios pe Wren că îi făcuse asta. Că se jucase cu mintea lui, că îl tratase de parcă ar fi fost un...

Nu voia să se gândească la asta, dar poate că trebuia să păşească în acel loc întunecat dacă voia să afle cum se simţea în legătură cu seara trecută.

Îngenunchind pe podeaua atelierului, netezi protuberanţa de la piciorul primului scaun. Chris făcuse o treabă bună. Piciorul scaunului se îngusta şi se lărgea în mod elegant, iar Charlie se gândi la Wren. Şoldurile ei subţiindu-se în interiorul taliei ei, talia ei întinzându-se în umflătura sânilor ei.

Fir-ar să fie. Închise ochii. Îşi oferi un răgaz, după care începu din nou. Munca era muncă. Trebuia făcută.

Şlefui piciorul scaunului şi încercă, pentru prima oară, să se gândească la Wren de la distanţă. Se adăugă şi pe sine în acel amestec. Adăugă trecutul, prezentul şi viitorul incert. Adăugă relaţiile pe care le retezase şi relaţiile pe care continuase să le menţină.

Chris, Pamela, Dev. O relaţie rezistentă. Avuseseră parte de obstacole în drumul lor, dar ceea ce încercase să-i spună lui Dev era adevărat: Charlie îi considera pe Dev şi pe părinţii lui adoptivi ca fiind familia lui, iar neputinţa lui de a spune asta cu voce tare era numai vina lui.

Ammon? De asemenea o relaţie rezistentă. Ammon era un prieten bun şi loial. În acelaşi timp, Charlie se îndoia că el şi Ammon aveau să mai ţină legătura când Ammon urma să se ducă în toamnă la Mercer. Prietenia lor era bună pentru ceea ce era, dar nu era mai mult decât ceea ce era.

Şi apoi urma Starrla. Un haos sexy în fuste mini şi ciorapi plasă. O fată tristă în pantaloni de trening şi tricouri cu câteva numere mai mari. În cea mai mare parte

a timpului, nonșalant de răutăcioasă, și totuși, uneori, bună la suflet, ca de pildă anul trecut, când își dăduse seama că Charlie avusese o zi de rahat. Starrla trăsese chiulul cu el și îl luase cu mașina la mall. Îi cumpărase un Orange Julius[9], în pofida protestelor lui, spunând: „Ia și bea, măgarule. Ai să te simți mai bine, îți jur."

Cât despre sex... ei bine, aveau paisprezece ani când se „futuseră" pentru prima oară, iar după aceea, Charlie încercase să-i spună cât de frumoasă era. Atunci, în mintea lui, ea chiar așa era. Din punct de vedere obiectiv, ea încă era frumoasă, pe sub tot acel dermatograf negru și ținute de vampă. Dar acea prima dată, întortocheați în patul Starrlei, Charlie ejaculase rapid și tare și apoi se prăbușise peste ea.

Ea râsese și îl împinsese.

— Mă strivești! exclamase ea. Dă-te jos!

El se rostogolise pe-o parte, ametit și epuizat și recunoscător, extrem de recunoscător. De asemenea, își făcea griji că o rănise.

— Scuze, spusese el. Ești bine?

Ea se uitase la el de parcă era nebun. Apoi, o privire pricepută îi transformase trăsăturile. Zâmbise arogantă și spusese:

— Încerci să fii tandru? În caz că n-ai observat, la mine nu prea merge cu tandrețuri.

Întinsese mâna spre ea. Poate că pe dinafară era dură, însă era o fațadă. El știa că așa stau lucrurile. Își trecuse dosul palmei peste obrazul ei.

— Starrla... asta a fost...

---

[9] Lanț de magazine cu băuturi din fructe. Băutura cu același nume e preparată din gheață, suc de portocale, îndulcitor, lapte, albuș pudră și aromă de vanilie.

Ea îi împinsese mâna la o parte și se dăduse jos din pat.

— Taci și îmbracă-te! Mama o să se întoarcă dintr-o clipă într-alta.

Uneori nu voia să facă sex cu el decât dacă băuse un shot sau poate trei din oricare sticlă de alcool ieftin aflată deasupra frigiderului. În acele ocazii, ținea morțiș să-i spună că numai așa putea s-o facă, având în vedere că Charlie era Charlie.

— Trebuie să fiu beată. Fără supărare, da?

Piciorul scaunului la care lucra Charlie era șlefuit la perfecție. Își șterse sudoarea de pe frunte, roti scaunul și trecu la următorul picior. Scrâșnetul șmirghelului frecat de lemn îl liniștea. Simțea această satisfacție în gingii, până în cerul gurii. Probabil scrâșnise din dinți fără să-și dea seama de asta.

Ultima oară când Charlie se culcase cu Starrla fusese după balul lor din clasa a unsprezecea. Cineva închiriase un apartament la hotel. Se dăduse o petrecere după bal. Starrla se îmbătase foarte, foarte tare și se plânsese că îi era prea cald, așa că bâjbâise pe după fermoar și începuse să-și dea jos rochia scurtă și strălucitoare, chiar de față cu oamenii.

— Starrla, nu, spusese Charlie.

O dusese în camera cu pat din apartament, în vreme ce colegii lor începuseră să-i huiduie și să fluiere.

— Distracție plăcută, copii! strigase o fată.

Nu fusese amuzant. Charlie o dusese în dormitor pentru binele ei, nu ca să facă sex cu ea. Însă se întâmplaseră anumite lucruri, și făcuse sex cu ea, sau ea făcuse sex cu el. Zece minute transpirate mai târziu, se terminase.

— Nici măcar nu sunt partenera ta, spusese Starrla, ridicându-se în capul oaselor.

Părul îi era răvășit, iar un pantof albastru cu toc îi atârna de picior. Rochia îi era ridicată deasupra taliei.

— Te-am întrebat dacă voiai să mergi cu mine la bal și m-ai refuzat, spusese Charlie.

Își mai revenise puțin din beție, iar ochii ei aveau un anumit licăr în ei, pe care Charlie îl recunoscuse. Furie. Disperare. Sfidare.

— Te-am refuzat pentru că știam că nu voiai să fii. M-ai întrebat din milă, normal.

— Starrla...

— Dar tot vrei să fiu târfa ta, așa că, iată-mă. Iuhuu! Fericit?

Nu, și nici ea nu era. Se făceau unul pe altul nefericiți.

— Starrla. Spune-mi ce vrei de la mine, îi ceruse Charlie.

Starrla își aranjase rochia, vârându-și brațele înapoi prin mâneci și trăgând de tiv.

— Nimic, așa că nu-ți face griji, frumușelule. Te descurci de minune.

După aceea, se terminase cu sexul. Decizia lui Charlie. Prea multe lucruri greșite și prea puține lucruri perfecte.

Și acum. Cu Wren.

Charlie știa că era perfect cu Wren, sau credea că era, însă seara trecută lucrurile se schimbaseră.

El voia să creadă că o cunoștea pe adevărata Wren, și voia cu disperare să creadă că adevărata Wren avea sentimente solide și că îi păsa de el la fel de mult cât lui îi păsa de ea.

Se legănă înapoi pe călcâie și puse jos șmirghelul.

Oare Wren s-a purtat cu mine urât? se întrebă în sinea lui.

Da, însă el încetase să-i mai trimită mesaje pentru a da fuga la Starrla, fir-ar să fie, și nu putea decât să creadă că Wren nu își *propusese* să-l rănească. Fusese un accident, nu-i așa? Poate că ea însăși nu se simțea bine?

În mod clar nu se simțise bine. Totuși...

Charlie închise ochii.

A fost odată ca niciodată când Charlie o lăsase pe Starrla să-l trateze ca pe un rahat. Seara trecută, Wren îl tratase ca pe un rahat.

Însă nici el nu era perfect. Wren îi spusese că voia să facă sex cu el — și Doamne-Dumnezeule, chiar voia asta — și totuși, din motive pe care nu le înțelegea întru totul, sau poate că fusese pur și simplu o reacție instinctivă, el fugise să se întâlnească cu o fată pe care știa că nu o putea ajuta. Dumnezeule, era un mare măgar.

Nu avea s-o mai facă niciodată, asta dacă mai avea să existe vreo ocazie.

Charlie deschise ochii. Inima lui îi spunea că Wren era în continuare Wren, că el încă o iubea și că avea s-o iubească mereu. Dacă ea voia să fie cu el, el voia să fie cu ea — pentru totdeauna.

Capitolul cincisprezece

Wren se plimba neliniștită pe lângă mașina ei. Ochii ei zburară spre intrarea în parcare. Unde era?

Ne vedem la șanțul nostru? scrisese el în mesaj, iar ea îi răspunsese imediat: Da!

Se spălase pe dinți, împrumutase un tricou curat de la Tessa și își trecuse o perie prin păr. Apoi venise aici, în parcare. Nu se dusese direct spre locul lor, deoarece ei întotdeauna mergeau acolo împreună. În plus, știa că el nu era acolo, întrucât i-ar fi văzut mașina.

Unde ești, Charlie? Am nevoie de tine!

Chiar în acel moment, Charlie trase în parcare, iar Wren simți că o ia cu leșin la vederea Volvo-ului său antic.

— Charlie! strigă ea, alergând spre mașina lui.

Se opri la vreo zece metri de el. Ce avea să-i spună expresia lui? Oare avea să fie un lucru bun sau unul rău? Nu i-ar mai fi spus să se întâlnească la șanț dacă era un lucru rău, nu-i așa?

Charlie opri motorul și coborî din mașină. Avea o privire serioasă. Nu zâmbea.

— Wren, spuse el, trecându-și o mână prin păr. Salut.

— Salut, spuse ea.

Făcu o jumătate de pas spre el. Își întinse mâna, cu inima bubuindu-i în piept, iar el o apucă. O, Slavă Domnului, o apucă de mână.

— La șanț? întrebă el.

Ea încuviință.

— La șanț.

Charlie o conduse mai întâi spre portbagajul său, de unde luă pătura. Pătura lor. Nu vorbiră în timp ce traversară câmpul, dar acest lucru nu îi deranjă. El o ținea de mână. O ghida cu încrederea lui caracteristică. El era Charlie și era aici.

Ajunseră la granița împădurită a parcului, iar Charlie coborî panta abruptă a defileului. Se echilibră și o ajută pe Wren să își dea drumul în jos pentru a-l întâlni. Întinse pătura, se așeză, iar Wren se așeză lângă el. Își puse mâna pe partea din față a tricoului său și, cu o întrebare în inimă, apăsă cu blândețe. *Vrem să ne întindem?* îl întrebă ea prin acel gest. Tu *vrei să te întinzi?*

Charlie acceptă. Wren se întinse lângă el și își puse capul pe pieptul său.

— Charlie. Îmi pare atât de rău, spuse ea.

— E în regulă, îi răspunse el, deși nu prea părea a fi el. După câteva secunde, adăugă: Și mie îmi pare rău.

Wren se mai relaxă puțin.

— Dev e bine?

— E OK.

— Bun.

Pieptul lui Charlie se ridică și căzu. Wren se afla în brațele lui, acolo unde îi era locul. Iae el era cald și puternic și perfect.

— Uneori îmi fac griji că problemele tale sunt mai mari decât ale mele, spuse ea pe un ton blând. Ca de pildă, cu Dev și cu părinții tăi adoptivi.

Șovăi, după care adăugă:

— Toate lucrurile prin care ai trecut. Jobul tău.

— Jobul meu? întrebă Charlie.

— Păi, da. Muncești din greu. Foarte multe ore.

— Și tu muncești din greu, îi spuse Charlie. M-ai cusut la Grady, îți amintești?

Da, dar aceea era muncă de voluntariat, și deși era importantă, putea să-și ia o zi de concediu medical sau o zi de concediu de odihnă, dacă voia. Însă bănuia că el nu putea, întrucât Chris se baza pe el. Charlie își ajuta familia într-un fel necopilăresc. Pe de-o parte, se gândea că nu era corect ca tatăl lui să ceară atât de multe de la el. Își dorea ca Charlie să poată pur și simplu să se bucure de var, de terminarea liceului și de libertatea care venea odată cu asta. Pe de altă parte, îi admira din toată inima atitudinea față de muncă, împreună cu loialitatea lui față de Chris, Pamela și Dev.

Wren încercă să-i explice.

— Știu. Ai dreptate. Însă există anumite lucruri în viața ta care... nu știu. Ele fac ca problemele mele să pară extrem de caraghioase. Și apoi mă simt prost fiindcă mă simt prost, și vreau să depășesc asta, dar...

— Wren. Problemele tale nu sunt caraghioase.

Cum ar fi să-mi sară mușchiul fiindcă tu nu mi-ai trimis un mesaj înapoi după ce eu ți-am trimis o poză sexy cu mine? gândi ea. A fost destul de caraghios — și, chiar și-așa, faptul că el nu îi răspunsese la mesaj încă o durea.

Avea să depășească această situație. Se cuibări și mai bine și șopti:

— Pur și simplu nu sunt sigură dacă sunt suficient de bună pentru tine.

— Hei, spuse Charlie.

Își schimbă poziția, astfel încât să o poată privi fix în ochi.

— Tu ești mereu suficient de bună pentru mine. Să nu mai spui niciodată asta, Wren!

Ea arboră un zâmbet șovăielnic. Dacă el spusese că ea era suficient de bună, trebuia să-l creadă, nu-i așa? Voia să pună punct certurilor, sau discuțiilor, sau acestui lucru pe care îl făceau în timp ce încercau să înlăture din drum obstacolul apărut cu o seară înainte. Pentru că asta fusese, nu-i așa? Doar un obstacol în drum, iar acum, că îl depășiseră, nu era timpul ca un sărut să îmbunătățească lucrurile?

— Și tu îmi ești mai mult decât suficient, îi spuse ea, înclinându-și trupul în așa fel încât mai mult din ea să atingă mai mult din el.

— Wren, așteaptă, spuse Charlie.

Wren își trecu buzele peste ale lui.

— Ești perfect. Ești bun și amabil și isteț. Și se întâmplă să fii și înnebunitor de chipeș. Știi asta, nu-i așa?

— Wren. Nu sunt...

Charlie se îndepărtă de ea.

Wren nu înțelegea. Oare încă se certau? Ea o dăduse în bară seara trecută, ceea ce fusese un lucru rău. Însă și el o dăduse puțin în bară. Amândoi o dăduseră în bară, însă tocmai își acceptaseră unul celuilalt scuzele, iar asta însemna că totul era bine. Sau nu era bine?

— Charlie?

— N-a fost Dev, spuse el. Seara trecută... urgența... n-a fost Dev. A fost Starrla.

Wren nu înțelegea.

— Starrla?

Charlie încuviință. O veveriță să cățără într-un copac din apropiere și se uită la ei, lovind din coadă.

— Starrla, repetă ea. Stai puțin. Ți-am spus că te doream. Ți-am trimis poza aia...

— Am fost încântat că mi-ai trimis-o, spuse Charlie. Încă sunt încântat. Wren, tu ești cea superbă. Ești atât de frumoasă!

— Și tu te-ai dus la Starrla? întrebă ea, cu gândurile persistente și confuze. De ce?

— Nu știu, spuse Charlie disperat. Maică-sa a fost arestată și era tristă. Speriată. Avea nevoie de mine. Avea nevoie de cineva care s-o facă să se simtă... în siguranță.

— *Eu* aveam nevoie de tine, spuse Wren.

— Știu.

Charlie se ridică în șezut. Wren se ridică și ea. Soarele încă strălucea. Păsările se strigau una pe alta. Veverița care îi spionase sări pe o altă creangă, și creanga se balansă, iar veverița chirăi indignată. În oricare altă zi, toate astea ar fi făcut-o pe Wren să zâmbească. În urmă cu cinci minute ar fi făcut-o să zâmbească.

Charlie o luă de mâini. Wren încercă să se elibereze din strânsoarea lui, însă el o ținu bine.

— Bănuiesc că e... un obicei vechi. Bănuiesc că eu am... căzut din nou în patima lui. Însă acum am terminat-o, spuse el.

Îi căută expresia, iar Wren se întreba dacă el vedea cât de dezorientată era.

— Ce e un obicei vechi? Să fugi la Starrla?

Charlie șovăi. Wren se dădu înapoi, de data asta cu succes, și își îmbrățișă genunchii.

— Da, spuse el. Să mă duc la Starrla. Însă tu ești cea la care voiam să mă duc. Începând din acest moment, tu ești cea la care mă voi duce.

Wren se gândi la toate celelalte ocazii când Charlie fusese chemat de lângă ea: pentru a-i ajuta pe Pamela sau Dev, pentru a ridica o comandă pentru Chris, pentru a face o plată direct la casieria de la Atlanta Utilities, deoarece nu fusese expediată la timp. Și mai erau și ocaziile când trimisese mesaj că întârzia sau ceva de genul, dar nu specificase de ce.

— Wren? o strigă Charlie.

Părea periculos de aproape de a izbucni în lacrimi.

Wren se simțea ca și când cădea în gol.

— Wren. Te rog!

El o implora, la fel cum o implorase seara trecută. Și, la fel ca seara trecută, o pânză se pogorî deasupra ei, izolând-o de restul lumii. Se luptă cu ea, însă era prea puternică.

Dragostea nu *merită asta*, gândi ea.

Ba da, merită, se contrazise ea. *Charlie merită.*

Înghiți și spuse:

— Au mai fost și alte ocazii?

— Alte ocazii? La ce te referi?

— Când ai dat fuga la Starrla. Când ai ales-o pe ea în locul meu.

Charlie părea îndurerat.

— Au mai fost?

Un mușchi îi zvâcnea de-a lungul maxilarului. Wren se simțea captivă într-un labirint, și, din nou, nu știa cum să iasă.

— O dată, recunoscu Charlie, după care strânse din buze. De două ori. Scuze... de două ori.

— Aha, spuse Wren.

— Dar nu am *ales-o* niciodată în locul tău. Te rog, Wren! Trebuie să crezi asta.

— Te-ai culcat cu ea?

— Când? întrebă el, ceea ce era un răspuns îngrozitor. De când suntem noi doi împreună? *Nu*, și n-am făcut-o multă vreme înainte de asta.

Wren își îmbrățișă picioarele. Își lipi obrazul de genunchi și privi lung panta defileului, apoi copacii, apoi veverița pe care o zărise sărind de pe-o creangă pe alta. El — dacă era mascul — își găsise o prietenă, așa că acum erau două veverițe. În oricare altă zi, Wren i le-ar fi arătat lui Charlie, care ar fi zâmbit și s-ar fi întrebat cu voce tare dacă nu cumva acele veverițe formau un cuplu. Charlie, când era relaxat, putea fi adorabil de nostim, iar Wren și-l putea imagina numind două veverițe bete de iubire. Ba chiar le-ar da și nume nostime. Jerome pentru băiat și... hmm. Ginger pentru fată. Jerome și Ginger, se hotărî Wren.

— Wren, Starrla nu mai înseamnă nimic pentru mine, precizează Charlie.

— Ei bine, în mod evident înseamnă ceva, spuse Wren.

El încercă să-i întâlnească ochii.

— Wren, te iubesc. Nu știi asta?

Poate, dar acum era pentru prima oară când o spusese cu voce tare.

— Nu te iubesc decât pe tine, insistă Charlie, tărăgănând fiecare cuvânt.

O privea cu atâta intensitate, încât ochii ei nu mai putură să-l ocolească.

Se simțea amețită.

Îi spusese că o iubea. Ăsta era un lucru important.

Îi spusese asta cu Starrla planând între ei. Ăsta era un lucru nasol.

O briză foșni frunzele copacilor, făcând ca umbrele să joace peste chipul lui Charlie. Umbrele se foiră, iar o rază de lumină lovi ochii aurii ai lui Charlie, făcându-i să arate uimitor și ametitor de limpezi.

— Starrla a fost o greșeală încă de la-nceput, îi povesti el. Mă trata ca pe un rahat, iar eu îi permiteam asta. Apoi, aseară, când tu... când tu...

Când *ea* îl tratase ca pe un rahat? Voia s-o taie din loc, însă Charlie o ținu acolo cu ochii săi.

— La început, când mi-ai trimis mesajul ăla în care îmi spuneai că erai supărată pe mine, eu voiam doar să repar lucrurile, spuse el. Voiam doar să vorbesc cu tine, deoarece știam că, dacă vorbeam, aveam să lămurim toate lucrurile. Pentru că noi suntem *noi*, Wren. Tu și eu.

Ochii lui rămaseră blocați într-ai ei.

— Nu credeam că iubirea există, până ce nu te-am întâlnit pe tine. Credeam că era un lucru inventat de oameni. Mă gândeam că oamenii care credeau în iubire ori mă mințeau pe mine, ori se mințeau pe ei înșiși. Dar apoi ai apărut tu...

Wren rămase nemișcată.

— Ceea ce simt când sunt cu tine e diferit de tot ceea ce am simțit până acum, spuse Charlie cu o încredere absolută.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Seara trecută de-abia mai puteam funcționa, și când m-ai ingorat...

Wren voia să apropie de el, însă îi era teamă.

— Am gândit în sinea mea: *Nu pot. Nu o pot lăsa să-mi facă asta*, spuse el, clipind întruna. Știam c-o dădusem

în bară, și asta mă ucidea, dar, de asemenea, știam că nu puteam fi prețul tău. Ar fi greșit și pentru mine, și pentru tine dacă te-aș lăsa să mă calci în picioare.

Wren rămase fără aer. Panicată, reuși să se apropie de el. Îl strânse de mâini, și era cald și puternic, iar promisiunile se luptau să iasă la suprafață. *Am să mă port cum trebuie!* gândi ea disperată. *Am să fiu mai bună, îți promit!*

Gândul de a-l pierde o făcu să-și dea seama cât de mult îl dorea, pentru că *da*. Iubire. Charlie și Wren. Sufletele lor ciocnindu-se. Iar ei erau oameni, și făceau greșeli, ambii, însă când era numai ea, Wren se simțea singură. Cu Charlie, ea era jumătatea acelui „noi" despre care el vorbea, numai că acel lucru nu transmitea decât puțin din ceea ce ea știe că era adevărat: că, împreună, ei nu deveneau pur și simplu un întreg. Ei deveneau ceva mult mai mare decât un simplu întreg.

Wren simți în gât un nod fierbinte și gros.

— Dar nu te pot lăsa să pleci, spuse el. Cum te-aș putea lăsa să pleci? Mi-am întrebat inima și...

Charlie ridică din umeri.

— ... te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse ea.

Expresia lui deveni aproape albă. Nu de tot, deoarece, pe sub toată acea albiciune, Wren zări un licăr de speranță.

— Chiar te iubesc, îi spuse ea. Te iubesc atât de mult, Charlie!

Charlie o trase spre el.

— Aseară... nu prea eram eu, reuși ea să spună.

— Știu.

— Era varianta mea beată.

— Știu.

— Era varianta mea beată, care, de asemenea, era o variantă de-a mea foarte, foarte tristă, deoarece mi-era foarte dor de tine. Și ți-am trimis poza aia, dar tu n-ai răspuns deloc, și m-am simțit aiurea. *Foarte* aiurea. Însă știu că asta n-are nicio scuză, și n-o să vreau niciodată să te dau la o parte sau să te calc în picioare, și îmi pare enorm, enorm de rău.

El o îmbrățișă strâns.

— Știu. Și mie.

— Și chiar vreau să... știi tu. Să fac sex. Să fac dragoste. Cu *tine*, Charlie.

Wren se dădu înapoi și îl privi.

— Vreau asta. OK?

— Și eu vreau asta, spuse el pe un ton coborât.

Ea surâse.

— Char vrei?

— Wren.

Ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei pentru un moment lung și încărcat.

— Mereu te-am dorit. Și acum te doresc.

Ea râse, întrucât era agitată, deși cuvintele lui o făcură să se simtă în al nouălea cer.

— Ei bine, nu poți să mă ai *acum*.

Inima îi bătea tare.

— Va mai dura o săptămână până ce voi în siguranță.

Charlie ridică din sprâncene.

— Am început să iau pilula.

— Chiar așa?

Wren râse din nou, încă agitată, dar nu *la fel* de agitată ca înainte. De asemenea, era încântată de uimirea lui.

— Și... tu o să trebuiască să îți faci analizele.

— Chiar așa?

Wren își retrase picioarele de sub ea și apoi se așeză în genunchi.

— Nu vreau ca prima dată când o fac să fie cu prezervativ, doar în cazul în care n-avem de ales, șopti ea. Doar tu și cu mine — asta e ceea ce-mi doresc.

— Noi, spuse Charlie.

— Noi, fu ea de acord.

Capitolul șaisprezece

Charlie primi rezultatul analizelor: era sănătos, așa cum spera și bănuia că va fi. Cu Starrla purtase întotdeauna prezervativ, iar Pamela avusese grijă ca el să-și facă și vaccinurile anti-HPV împreună cu celelalte vaccinuri.

Cu Wren, el era fericit că primul lor act sexual — care, pentru ea, chiar urma să fie primul din viața ei — avea să fie o premieră și pentru el, ba chiar în mai multe feluri.

Era hotărât ca seara lor să fie perfectă. Avea câteva idei, însă se hotărâse să vorbească și cu Tessa. Tessa era cea mai bună prietenă a lui Wren, iar cele mai bune prietene, mai ales când erau fete, vorbeau și despre sex. Charlie spicuise măcar atât de la televizor și din filme. Știa din proprie experiență că și băieții vorbeau despre sex, însă conținutul conversațiilor lor era diferit.

Însă ținând cont de decizia lui Wren de a începe să ia pilula (încă se minuna că făcuse asta, și de dragul lui), bănuia că Wren îi spusese Tessei că se aștepta ca prima ei experiență sexuală să aibă loc cât mai curând. Charlie nu o cunoștea pe Tessa chiar atât de bine, însă o plăcea,

iar el știa că și ea îl plăcea. Cel mai important, ambii o iubeau pe Tessa. Așa că nimeni nu era mai potrivit pentru a-i pune tot felul de întrebări despre fete.

Tessa era încântată să poată da o mână de ajutor. Era zăpăcită în timp ce-i răspundea la întrebări, bătând din palme și sărind pe vârfuri. De asemenea, îi oferi și sfaturi nesolicitate, instruindu-l pe un ton ferm să preia frâiele când lucrurile aveau să devină „fierbinți".

— Fetelor le plac băieții puternici, îl informă ea.

— OK, spuse el.

Nu plănuise să nu fie puternic, dar era în regulă.

— Vorbesc serios, insistă Tessa. Când vine vorba de sex, unei fete îi place ca băiatul să preia frâiele. Uneori, mă gândesc, băieții încearcă să fie prea sensibili. Și nu e nimic în neregulă cu sensibilitatea! Sensibilitatea e mișto. Dar ține cont de ce-ți spun, bine?

— Desigur, îi răspunse Charlie.

De asta era el acolo, chiar dacă, atunci când venea vorba de acea parte — partea fizică — avea deja o oarecare idee despre cum să o mulțumească pe Wren. O iubea pe Wren și învățase rapid misterele trupului ei. Fusese atent. Știa ce anume o făcea să geamă de plăcere.

— Ei bine, e oarecum teoria maică-mii, spuse Tessa. Mama e de părere că fetelor li se spune întruna că pot face orice, că pot fi orice, că pot avea totul. Corect?

— Da.

— Și, desigur, putem. Femeile sunt la putere și, în realitate, noi *suntem* sexul tare.

Charlie se frecă la ceafă. Își aduse aminte că, în primul rând, el alesese s-o abordeze pe Tessa, așa că ar fi fost nepoliticos să ridice din sprâncene. De asemenea, își aduse aminte că Tesa era... Tessa. „Câinele care latră

nu mușcă", spusese Tessa despre prietena ei. „Nu c-ar mușca — sau lătra! Dar ea e mult mai mult decât ceea ce se vede la suprafață. De fapt, e foarte inteligentă și foarte perspicace."

Charlie își drese vocea și spuse:

— OK.

— Dar, de asemenea, maică-mea spune că, în toată afacerea asta cu puterea fetelor, un adevăr crucial a fost tratat superficial. Vrei să-l auzi?

— Ăăă..., sigur.

Tessa miji ochii.

— Nu pari foarte convins.

Charlie era confuz.

— La ce te referi?

Tessa își apăsă degetele pe tâmple, apoi își lăsă mâinile jos.

— Îmi cer scuze. E posibil să fiu un pic prea protectoare. Cu Wren. Nu vreau decât ca totul să meargă ca pe roate!

— Și eu vreau asta.

Tessa se trase de păr.

— Ahhh! Îți țin o prelegere. Îmi cer scuze. Sunt așa de tolomacă.

Tessa deschise gura, apoi o închise, apoi îl privi cu optimism.

— Totuși, e bine. E o prelegere *bună*. Să continui?

Tessa zâmbi și strâmbă din nas. Charlie clătină din cap și spuse:

— Da. Te rog, continuă.

— Bun-bun, spuse ea. Ei bine... ceea ce vreau, de fapt, să spun e că fetele și băieții sunt diferiți.

— Pff!

Tessa îi trase una peste mână.

— Vorbesc serios! Și poate că ceea ce spun nu se potrivește cu viziunea convențională a feminismului, dar eu cred că băieții și fetele, dacă sunt heterosexuali, ar trebui să celebreze și să aprecieze diferențele dintre ei.

Charlie nu era sigur ce însemna „viziunea convențională a feminismului" sau ce legătură avea cu ceea ce discutau ei.

— E doar părerea mea, însă un băiat ar trebui să fie un băiat, iar o fată ar trebui să fie o fată, cel puțin când o fac, concluzionă Tessa.

— Când o fac?

— Când fac *sex*, precizează ea, pălind la față. O, Doamne, Dumnezeule, tocmai am spus „când fac sex"?

Charlie râse.

— OK, acum chiar am terminat! exclamă Tessa, râzând la rându-i. Uau, sunt oarecum proastă, hm?

— Nee, făcu Charlie, ești OK.

— Sunt? Ooo, mersi, Charlie. Și în seara asta, cu Wren...

Își puse palma peste gură. Când o dădu la o parte, spuse:

— O, rahat! Nu trebuia să știu! Și poate că nu e în seara asta! Wren crede oarecum c-o să fie, dar *nu* mi-a spus asta, iar eu clar nu ți-am spus ție, bine?

— Ce să-mi spui? întrebă el, lipsit de expresie.

Charlie încercă să n-o arate, însă era fericit să știe că Wren bănuia și specula și vorbea cu Tessa despre asta.

— Așa. *Așa*. Doar că, atunci când o să vină momentul, să preiei frâiele.

— S-a făcut.

— A! strigă Tessa. Încă un lucru!

— De ce nu sunt surprins?

— Ha-ha, dar vorbesc serios. Vorbim, totuși, despre fata mea aici.

Fata *mea*, o corectă Charlie în gând. Dar, desigur, și fata Tessei.

Ba nu. Prietena Tessei; fata *lui*.

— Știu că nu ești genul de băiat căruia îi fug ochii și pipăie întruna în timp ce lucrurile, știi tu, avansează, spuse Tessa. Și ăsta e un lucru bun, deoarece, când un tip face chestii din astea, fata se simte de parcă n-ar fi acolo. Că ar putea fi oricine în locul ei și asta n-ar conta.

— Wren nu va fi niciodată „oricine", preciză Charlie.

Tessa roși, ceea ce îl surprinse pe Charlie.

— Știu, spuse ea. Și știi ce? Știu că tu știi, și știu că *tu*, Charlie, ești un tip de treabă. Mă bucur că tu și Wren v-ați găsit unul pe celălalt.

Charlie dădu să spună „OK", dar schimbă asta în:

— Ăăă, mersi!

— Și acum o să tac, pe bune, însă am să-ți mai spun doar că pipăielile aiurea și ochii rătăciți nu sunt ceea ce și-ar dori o fată. Ea își dorește să se simtă frumoasă. Frumoasă și admirată și... văzută.

— Am să-mi dau toată silința, spuse Charlie.

— Fă-o pe Wren să se simtă specială, îl sfătui Tessa. Asta-i tot.

Wren e deja specială, gândi Charlie. *Sper că știe asta. Sper c-o fac să se simtă așa.*

— Acum am terminat, spuse Tessa.

— OK. Vreau să zic... mersi!

Îi oferi o îmbrățișare spontană.

— Chiar *ești* un tip de treabă, Charlie, insistă ea, făcând un pas înapoi. Ce-o să te faci când ea o să plece în Guatemala?

Lui Charlie i se făcu stomacul ghem.

— Scuze. N-ar fi trebuit să aduc asta în discuție, nu în seara asta.

Tessa oftă, după care continuă:

— Eu, una, îmi doresc să nu plece, dar cred că e destul de hotărâtă s-o facă. Și i s-a spus nu de atâtea ori, încât bănuiesc că acum e fericită că poate lupta pentru lucrurile pe care și le dorește. *Sunt* cu adevărat fericită că face asta.

— N-o să fie plecată pentru totdeauna, spuse Charlie.

— Charlie, un an e o perioadă destul de lungă.

Nu era necesar ca ea să-i spună asta.

— Charlie, pot să te întreb ceva?

— Pot să spun nu?

Ea strânse din buze.

— Nu.

El râse cu jumătate de gură.

— Cum de-am ghicit?

— De ce nu te duci cu ea? întrebă ea.

— În Guatemala?

Își frecă obrazul. I-ar fi plăcut să meargă cu Wren în Guatemala, dar nu putea lăsa totul baltă ca s-o urmeze. Nu că acel tip de logică, sau oricare altă logică, ar fi avut vreo noimă pentru Tessa — și poate că nici pentru el nu trebuia să aibă logică.

Oftă. Era complicat.

— Pentru că mă duc la Georgia Tech, spuse el.

— Și?

Și? Și ăsta era planul său, la fel cum Project Unity era planul lui Wren. Era de-a dreptul fantastic că fusese admis și că primise și o bursă. Chris și Pamela erau în al nouălea cer.

— Nu mai contează, spuse ea. Pur și simplu mi-aș dori ca unul dintre voi să-și schimbe planurile.

Charlie privi dincolo de Tessa, spre curtea din spate a casei ei. Ceea ce nu îi spuse ei, și nu îi spusese lui Wren, era că, la sfârșitul lui iunie, trimisese o cerere de înscriere către Project Unity. Încă nu primise niciun răspuns. De asemenea, se programase să-și facă pașaport.

Problema era că Charlie nu-și putea imagina să-i părăsească pe Chris, pe Pamela și pe Dev.

Și totuși, nu-și putea imagina să trăiască fără Wren.

***

După ce plecă de la Tessa, Charlie se duse acasă la P.G. La un semafor, deschise clăpița telefonului și accesă imaginea pe care Wren i-o trimisese în acea „seară proastă", așa cum o considera el. *Fusese* o seară proastă, însă poza cu Wren era minunată, iar el n-o șterse niciodată. Cum ar fi putut s-o facă?

— Omule, mă bucur să te văd, spuse P.G., bătându-l prietenește cu palma pe spate.

Îl invită pe Charlie în casa lui imensă.

— Ce s-a întâmplat?

Charlie îl întrebă pe P.G. dacă nu putea împrumuta dock-ul lui pentru iPod.

— Firește, amice, răspunse P.G., deși am ceva mai bun decât un dock. Am câteva lucruri mai bune decât un dock. Hai cu mine.

— Uau! făcu Charlie când păși în subsolul finisat al familiei Barbee.

Nu mai fusese niciodată aici, jos. Pereții camerei din fund erau plini cu dulapuri din lemn de sequoia, iar când

Charlie se apropie de ei, descoperi că unele dintre ele erau refrigerate. Nu auzi niciun bâzâit electric ca de frigider, însă simți răceala radiind de dinăuntru.

P.G. veni lângă el și răsuci o cheie ornamentală care ieșea din încuietoarea unuia dintre dulapuri. Charlie bănuia că acea cheie nu era pentru a-l ține pe P.G., sau pe altcineva, departe de acea zonă. Era pur și simplu pentru a ține ușa încuiată. Când P.G. o deschise, Charlie fluieră.

P.G. zâmbi mândru.

— Ai venit unde trebuia, crede-mă.

— Ăsta nu-i un dock pentru iPod, spuse Charlie.

— Nup. Dar e pentru Wren, nu?

Charlie nu răspunse.

— Frățioare, uiți cu cine vorbești? întrebă P.G. Sunt împreună cu Tessa. Tessa e cea mai bună prietenă a lui Wren. Crezi că nu știu?

În timp ce urcau înapoi treptele subsolului, P.G. îi puse și mai multe întrebări peste umăr.

— Cu ce te mai pot ajuta? Brânzeturi? Caramele sărate? Smochine învelite în ciocolată?

— Ce-ai zice de-un dock pentru iPod? sugeră Charlie. Și, ăăă... poate iPod-ul tău?

— Prietene, am unul vechi pe care îl poți folosi. O secundă!

Urcă în pas alergător scările și se întoarse cu un iPod, un încărcător și o boxă neagră mică, pe care i le dădu lui Charlie.

— Boxa e încărcată. iPod-ul nu e. Nu l-am mai folosit de câțiva ani și, zău, nu îl vreau înapoi. Du-te în Setări și activează conexiunea Bluetooth. Mișto?

— E bestial. Nu pot să-l păstrez, dar mersi!

— Știi cum să încarci cântece?

— Cred că mă descurc.

Băgă mâna liberă în buzunar.

— Mersi. Pe bune. Și, ăăă, cât crezi că face...

— Charles, zise P.G., punând mâna pe antebrațul lui Charlie. Mă jignești.

— Pe bune, P.G. Lasă-mă să plătesc.

— Banii tăi nu au niciun rost aici. Totuși, am să-ți spun ce poți face.

— Sigur, ascult.

P.G. renunță la șmecheria lui obilnuită și deveni serios.

— Frățioare, poartă-te frumos cu ea.

Charlie încuviință.

— Așa am să fac.

Capitolul șaptesprezece

În acea seară, Charlie avea să o ia pe Wren de la ea de acasă, ca la o întâlnire adevărată. Ei bine, chiar era o întâlnire adevărată. Cea mai adevărată întâlnire. Stomacul lui Wren conținea o mie de aripioare, iar ea nu fusese în stare să mănânce toată ziua. Reușise să-și dea unghiile de la picioare cu ojă și să aibă grijă de nevoile igienice, și acordase o atenție specială părului ei, uscându-l cu o perie rotativă pentru a-i accentua buclele care știa că-i plăceau lui Charlie.

Cumpărase și lenjerie intimă specială. De la un magazin adevărat de lenjerie intimă, nu de la Victoria's Secret. Sutienul era fabricat în Franța și era numit „semi-cupă", ceea ce de fapt însemna că îi ridica sânii și lăsa la vedere suficientă piele. Era în mare parte transparent, cu un model de frunze purpurii și roz împrăștiate în mod ingenios pentru a acoperi doar sfârcurile. Bretelele sutienului erau subțiri și elegante, iar marginile erau împodobite cu dantelă franțuzească. Alesese o pereche de chiloți care să se asorteze cu el, iar cele două obiecte nu păruseră să cântărească ceva în punga de hârtie în care le pusese vânzătoarea. Când Wren plecase din magazin cu lucrurile

cumpărate, era ca și când ar fi cărat cu ea niște șervețele și nimic mai mult.

În timp ce se îmbrăca, se opri să se admire în oglindă, nepurtând nimic altceva decât noua ei lenjerie intimă. Se întoarse pe-o parte, apoi pe cealaltă parte. Încercă să se vadă așa cum ar vedea-o Charlie, iar acest lucru o încântă. Adora când Charlie o admira. Adora felul în care ochii săi se întunecau, felul în care aprecierea — și vulnerabilitatea — lui străluceau prin ei.

Fu cuprinsă de un val de căldură. Sfârcurile i se întăriră, și răsuflarea i se tăie brusc, iar când își imagină nu doar ochii lui Charlie pe ea, ci și mâinile și gura, deveni brusc și incontestabil udă.

O stânjeni, dar nu voia să fie stânjenită. Trebuia, oare, să fie stânjenită? Nu. Trebuia să fie... trebuia să fie entuziasmată, ceea ce era deja, și încântată, și excitată. Răspunsul trupului ei față de băiatul pe care ea îl iubea era un lucru bun. Trupurile se comportau ca niște trupuri.

Dar era mai mult decât atât. Arăta cât de puternică era legătura ei cu Charlie, deoarece nu se simțise niciodată așa, nici măcar pe-aproape, când se gândise la oricare alt băiat. Asta — obrajii ei înfierbântați, durerea care pulsa în interiorul ei — asta era Wren dorindu-l pe Charlie și știind că și Charlie o dorea pe ea.

Era ametită. *Relaxează-te,* își spuse în gând. *Îmbracă-te și du-te jos. Charlie va sosi din clipă în clipă.*

Ea procedă întocmai, iar el sosi la timp. Tatăl lui Wren fu cel care îi deschise ușa — *bună, bună, intră* —, însă Wren îi aruncă un zâmbet secret, iar el îi zâmbi la rându-i. Era zâmbetul lui de om rezervat, însă pe Wren reuși s-o liniștească.

O vreme, Charlie stătu de vorbă cu părinții lui Wren. O complimentă pe mama ei pentru sărățelele pe care le făcuse și îi puse întrebări tatălui ei în legătură cu anumite piese de mobilier pe care acesta i le arătase lui Charlie cu alte ocazii.

— Ei bine, noi am plecat, spuse Wren, după ce își lăsă tatăl să turuie în legătură cu un dulap din secolul alt optsprezecelea. Mă întorc în zori. Să nu mă așteptați.

— Wren! o admonestă mama ei.

— Glumeam! Mamă, glumeam!

Charlie zâmbi stânjenit. Wren știa că Charlie avea o relație amuzantă cu Dev, însă nu și cu Chris și Pamela. Cu toate că știa că el și-ar da viața pentru oricare dintre ei — lucru care uneori o omora și asupra căruia nu voia să stăruie.

— Charlie o să mă aducă acasă până la miezul nopții, își asigură ea părinții. Nu-i așa, Charlie?

El își drese vocea.

— Da.

Se întoarse spre tatăl lui Wren, pentru a vorbi ca de la bărbat la bărbat.

— Da, domnule.

Wren se duse spre Charlie și luă de braț.

— Pa! Vă iubesc!

Apoi îl trase pe Charlie din camera de zi și îl scoase pe ușa din față, care se trânti în urma ei.

— Slavă Domnului! exclamă ea.

Charlie zâmbi cu subînțeles. O luă pe Wren de mână și porni spre mașină, însă Wren rămase pe loc, trăgându-l pe Charlie spre ea. Făcu doi pași înapoi, astfel încât să se lipească cu spatele de ușa principală. De acolo, părinții ei nu-i puteau vedea dacă se uitau pe fereastră.

Își puse mâinile pe umerii lui Charlie și se ridică pe vârfuri. Sânii ei se șterseră de pieptul lui.

— Mai întâi asta, murmură ea în urechea lui înainte să-i dea un mic sărut.

Se trase înapoi, urmărind expresia lui Charlie transformându-se din surprinsă în mulțumită și apoi în acea privire deosebită pe care ea o știa și o iubea.

Ochii lui se întunecară, iar ea se cutremură. Charlie îi dădu un sărut mai lung și mai plin, iar apoi o conduse la mașină. Ea nu s-ar fi putut opune, nici măcar dacă ar fi încercat.

Când ajunseră în parc, soarele coborâse aproape de tot. Cerul avea o nuanță albăstriu-purpurie. Wren își scoase centura de siguranță și dădu să deschidă portiera, însă Charlie își puse palma pe coapsa ei.

— Așteaptă, zise el.

Coborî, ocoli mașina și îi deschise portiera. Întinse mâna, iar ea o luă și coborî.

— Ce gentleman! exclamă ea.

Wren se aștepta să meargă cu el la portbagaj pentru a lua pătura. În schimb, el trecu de mașina lui, apoi traversă trotuarul și păși pe câmpul care dădea spre șanțul lor.

Wren merse cu el, însă spuse:

— Nu avem nevoie...?

El zâmbi și o strânse de mână. Wren deveni din nou agitată. Brusc, se simți timidă și nu mai deschise gura până ce nu ajunseră la șanț. La baza pantei îi aștepta o pătură, însă nu era cea aspră, din lână verde. Era ciocolatie, groasă și moale. Un coș de picnic ținea un colț. O găleată plină cu gheață ținea colțul opus, pe diagonală, iar în ea se afla o sticlă de șampanie.

— Charlie, rosti ea.

I se puse un nod în gât și simți că mai avea puțin și plânge. Îi dădu drumul și își petrecu brațul în jurul lui. Îl strânse bine de tot, cu obrazul lipit de pieptul său, și admiră totul: noaptea, copacii, ciripitul greierilor. Parfumul lui Charlie. Căldura pielii lui prin tricou. Mușchii lui.

O briză îi ridică părul, iar Charlie își puse brațul în jurul ei. El era important pentru ea într-un fel în care nicio altă persoană nu era. Atunci, Wren înțelese un lucru. Nu cu mintea, ci cu trupul. Era menită să fie cu Charlie — să fie cu el în toate modurile și în toate sensurile posibile —, întrucât el o făcea să se simtă vie. Poate că el o adusese la viață.

Dar gata cu așteptatul, gata cu doritul. Wren se dezlipi de Charlie și porni să coboare dealul. Întoarse capul să se uite la el, și când aproape că-și pierdu echilibrul și alunecă, Charlie făcu o mișcare rapidă și o prinse. Ea râse, năucită de splendoarea acestui băiat, acestui bărbat — dragostea ei.

Coșul de picnic conținea brânzeturi, biscuiți sărați și căpșune, despre care Wren știa că erau din grădina Pamelei. Lângă căpșune se aflau un iPod și o boxă, pe care Charlie le scoase. Apăsă pe câteva butoane, iar versiunea cântecului „Our Love Is Here to Stay" interpretată de Harry Connick Jr. umplu aerul.

— Oh, Charlie, exclamă Wren, așezându-se pe pătură și strângându-și picioarele sub ea.

Charlie se așeză lângă ea și o mângâie pe obraz. Luă două cupe de șampanie din coș.

— Șampanie? întrebă el.

— Uau! Și da, te rog.

Charlie îi dădu ei paharele și scoase sticla din găleata cu gheață. Un strop de apă ateriză pe coapsa lui Wren, sub tivul rochiei ei moi și mulate, iar Charlie se aplecă și linse picătura rece. Ceva minunat și intim flutură înlăuntrul ei.

Charlie scoase staniolul de deasupra și înlătură sârma de siguranță, toate cu o deosebită seriozitate, apoi apucă dopul și îl răsuci. Se îmbrăcase cu un tricou negru, de care Wren știa că el îl alesese fiindcă era preferatul ei, iar jocul mușchilor lui pe sub material era delicios.

Se auzi un *poc* înăbușit și Charlie deschise mâna pentru a-i arăta dopul, iar ea dădu din cap fericită. Îl găsea uimitor. Spera că el știa asta. Chiar și un lucru atât de insignifiant ca deschisul unei sticle de șampanie... Charlie făcu asta cu grație și încredere. O excită.

Fluturii ei din stomac dispărură. Se simțea puțin timidă, dar nu era nimic. Ea și Charlie sorbiră din șampanie și ciuguliră din căpșune și vorbiră despre tot soiul de nimicuri.

— Ești *atât* de superb! spuse Wren pe neașteptate.

El tocmai îi povestea că fusese înscris în echipa de șah când era mai mic, ceea ce era drăguț și adorabil, și, din senin, ea îi spuse cât de superb era.

Wren chicoti și adăugă:

— Scuze.

— Scuze? De ce? întrebă Charlie.

— Ei bine, pentru că... nu știu.

— Nu mai cere scuze.

Charlie îi luă paharul și îl umplu la loc. Wren se aștepta ca el să i-l dea înapoi, însă el îl ținu la distanță.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze pentru că-mi spui ce gândești, la fel cum eu nu trebuie să-ți cer scuze pentru

că-ți spun ce gândesc, și anume că ar trebui să-ți dai rochia jos.

Lui Wren îi crescu pulsul.

— Vrei să-mi dau rochia jos?

— Da.

Wren respiră sau încercă s-o facă. Trupul o furnica. Se ridică în genunchi, apucă marginea rochiei cu ambele mâini și o trase peste cap. Aerul nopții făcu să i se ridice părul de la ceafă. De asemenea, aerul nopții îi făcu sfârcurile să se întărească, sau poate că era din cauza felului în care o privea Charlie.

— Ești atât de frumoasă, o complimentă el.

Îi duse cupa de șampanie la gură, iar ea luă o înghițitură. Apoi mută cupa pe trupul ei, trasând un drum între sânii ei și peste abdomen.

— E rece? întrebă el.

Wren încuviință, iar Charlie duse paharul înapoi la sânul ei, apăsând cea mai rece parte de sfârcul ei. Îi urmări expresia.

— Da, rece! îngăimă ea.

Luă paharul de la el și își puse cealaltă mână peste maxilarul lui.

— Dar gata cu șampania pentru mine. E în regulă? E bună. E *delicioasă*.

Începu să vorbească aiureli. *Ahh!*

— Doar că nu vreau să fiu...

— Șșș, făcu Charlie. E în regulă.

— Nu ne vreau decât pe noi, adăugă ea.

— Și eu vreau asta, îi răspunse el, coborând tonul.

Își puse paharul pe jos, dincolo de marginea păturii, astfel încât să nu se întâmple niciun accident. Wren își puse paharul lângă al lui. Fu nevoită să se întindă pe

mâini și genunchi — în fine, o mână, doi genunchi — pentru a reuși s-o facă.

Charlie mângâie partea din spate a chiloților ei.

— Doamne, îmi place la nebunie fundul tău! murmură el.

Wren se simți încântată și înspăimântată în același timp. Ea stătea în genunchi, și el era în spatele ei, iar când se foi pentru a se așeza din nou lângă el, el nu o lăsă. În schimb, își trecu degetele pe deasupra și pe dedesubtul chiloților ei.

— Oh! făcu Wren. Ăăă...

Charlie o trase din nou spre el, iar ea se întoarse să-l privească. Stăteau amândoi în genunchi, iar el își puse o mână la baza gâtului ei și o sărută în timp ce cealaltă mână se plimbă peste latura trupului ei și peste curbura șoldului ei.

— Cred că și tricoul tău trebuie dat jos, șopti ea.

Fața îi ardea, întrucât își mai dăduse tricoul jos și înainte, însă nu ea fusese cea care îi spusese „dă-l jos".

El se lăsă pe spate, iar ea îl ajută să-și tragă tricoul peste cap. Îi atinse coastele. Abdomenul. Își puse ambele mâini pe pieptul său. Era *atât* de superb. Atât de calm și de dur, și de adevărat.

Charlie își plimbă degetele de-a lungul bretelei noului ei sutien franțuzesc. Ajunse la dantelă și o atinse ușor. Cu ambele mâini îi strânse sânii, trecându-și degetele mari peste ei și întărindu-i și mai tare sfârcurile, care se împingeau vizibil prin materialul transparent.

— Frunze? întrebă Charlie.

Wren era cu mintea în altă parte. Apoi spuse:

— Frunze. Da. Pe sutien. Îți place?

Charlie își vârî degetele pe sub dantelă, trăgând de materialul sutienului de pe sân și fixându-l dedesubt,

astfel încât îl făcu mai protuberant. Procedă la fel și cu celălalt sân.

— Îmi place mai mult așa, murmură el, plecându-și capul și sugând mai întâi un sfârc și pe urmă pe celălalt.

Wren nu putea gândi. Era toată numai senzații și atingeri și căldură și fiori. *O, Doamne-Dumnezeule*, gândi ea, și se mișcă sub atingerea lui, urmându-i mâinile cu trupul.

Charlie îi pipăi sutienul. Îi luă câteva secunde să îl desfacă, iar ea îi zâmbi, după care îl sărută.

Era udă.

Era speriată, dar și-l dorea în ea.

Degetele ei găsiră jeanșii lui. Desfăcu nasturele și trase fermoarul jos, dându-se înapoi pentru a-i vedea expresia.

— Iubito, murmură el.

— Putem să...?

Trase de betelia jeanșilor lui, nefiind sigură cum să-i dea jos. De ce nu îi mai scosese pantalonii până acum? Își dorise s-o facă, însă fusese prea timidă, dar acum — *of!* De ce nu exista un manual pentru astfel de lucruri?

El o ajută, iar în lumina lunii, Wren rămase fără suflare. Boxeri. Negri și mulați. Coapse musculoase, atât de diferite de moliciunea ei.

Și în față. Erectă și lungă în boxerii lui. Scula lui. Tessa o învățase să-i spună așa, *sculă* și nu *penis*, deoarece *penis* era un cuvânt caraghios. Și, în fața ei, lungă și umflată, scula lui Charlie, chiar a lui Charlie...

Ea își dorise de nenumărate ori să-l atingă, însă fusese speriată. Încă era speriată. Inima îi bubuia, iar ea își vârî degetele mari pe sub bata boxerilor lui — dar nu. Nu voiau să... erau blocați, agățați de vârful sculei lui. Își

mușcă buza și își folosi degetele pentru a trage mai tare de bată. Îi coborî până la genunchi și nu știu ce să facă în continuare.

Dar, în fine. Uau! Wren își arcui spatele și i-o luă în gură înainte să-și dea seama ce făcea. Iar apoi...

Foarte uau și foarte ciudat. Nu rău, dar foarte, foarte ciudat.

El gemu, iar Wren se mișcă în sus și-n jos. Părul i se legăna. Chiar făcea asta. Pe de-o parte nu-i venea să creadă, însă pe de altă parte credea, mai ales de vreme ce era evident că lui îi plăcea.

— Dumnezeule, iubito, îi spuse Charlie, cu respirația întretăiată. Dar... așteaptă...

O împinse delicat de umeri. Când gura ei îi părăsi scula, el emise un sunet ciudat. Își făcu de lucru cu boxerii, mai puțin delicat și mult mai insistent decât o făcuse cu jeanșii. Îi scoase de tot, iar Wren făcu ochii mari când îl văzu pe acest băiat frumos — băiatul ei, Charlie al ei — gol-pușcă și cu erecție în fața ei.

Charlie o întinse pe pătură. Îi scoase chiloții și îi sărută degetele de la picioare. Îi sărută gambele, genunchii, coapsele, iar când ea își ridică șoldurile, el își întinse trupul peste al ei și vârî un deget, poate două, în ea. Cu degetul mare frecă alte locuri.

Wren își ridică șoldurile și mai sus. Se lipi de el și îi găsi gura cu a ei. Scula lui era tare și lipită de ea, dar nu încă în ea. Oare cum avea el să...? Oare ea trebuia să... trebuia să facă ceva anume?

Charlie îi desfăcu picioarele folosindu-se de genunchiul său. Wren icni. Se agăță de umerii lui, iar cerul nopții era deasupra ei și în jurul ei. Stelele extrem de strălucitoare. Foșnetul frunzelor din copaci. Căldura dintre

picioarele ei. Apăsare. Alunecoasă, tare, moale — dar nu intră sau, cel puțin, nu păru s-o facă.

— Charlie? Eu nu...

El se împinse și mai tare, iar ea își desfăcu picioarele. Nu știa ce anume făcea, dar era dispusă să încerce.

Charlie făcu ceva cu degetele lui — ea nu era sigură ce anume —, iar trupul ei acționă de unul singur. Își arcui spatele și își împinse ceafa în pătură. Simți mirosul pământului și pe al lui Charlie, care se împinse în ea. Wren țipă din cauza unei dureri bruște și acute, iar Charlie rămase nemișcat.

— Ești bine? o întrebă el, sprijinindu-și greutatea pe antebrațe.

— Sunt bine, răspunse ea, dorindu-și să fie.

Dar, *au*! El era asudat, și ea era asudată, și durerea o făcu să piardă momentul, și era oare scârbos că era toată transpirată?

Îl apucă de șolduri și îl împinse înapoi în ea. OK, mai bine. Da. Nu mai durea.

Wren îl înghionti puțin cu o rotire a șoldurilor. Înăuntru, afară. Înăuntru, afară. Funcționa, avea noimă, se simțea foarte, foarte...

Își ieșiră din ritm, și șoldurile lor se loviră oarecum, și, din nou, Wren nu îl mai putu recupera. Era îngrijorată că îl dezamăgește, cu toate că era destul de sigură că nu-l dezamăgea. Era îngrijorată în legătură cu faptul că se îngrijora, ceea ce nu o ajuta, și sub ea se afla un băț. *Rahat.* Bâjbâi pe dedesubt.

— Iubito, ce s-a întâmplat? șopti Charlie.

— Nimic, doar că...

Încercă să-l ignore. Nu putu. *Rahat.* Făcu o grimasă și spuse:

— Mă deranjează un băț. Scuze.

El se propti pe un șold și alunecă aproape de tot din ea. Lui Wren îi lipsea asta. Charlie băgă mâna sub pătură, aruncă ceva înspre pădure și apoi reveni.

Ea îl apucă de șolduri, iar el se împinse mai tare. Mai repede. Wren se mișca odată cu el, și o, Doamne-Dumnezeule, da! Atât de mătăsos! Sare de pe gâtul lui. Ea îl ciuguli și linse și sărută și scoase tot soiul de sunete mici, după care își dădu seama că dacă își răsucea picioarele în jurul picioarelor lui, își putea ridica șoldurile și mai sus.

Charlie gemu.

Înăuntru și afară, împreună, iar ea îl iubea pe acest băiat. O făcea. Făcea sex cu Charlie, făcea dragoste cu Charlie și toate lucrurile dinlăuntrul ei se extinseră și se conectară. Stelele. Cerul. Frunzele. Luna. Două trupuri mișcându-se împreună.

Mai mult decât atât.

Charlie îi strigă numele și se opri din împins, dar rămase în ea, cu mușchii încordați.

Doar că, nu. Nu încă. Ea se mișcă sub el, având nevoie de mai mult — și mai mult și mai mult. Dorința țâșni în interiorul ei. Dorință și plăcere, până ce înnebuni după ea. Îl apucă de șolduri și trase, iar el se împinse din nou și o sărută cu pasiune.

Oare era ciudat? Oare ea era ciudată? Charlie își mută gura spre sânul ei, iar ei nu îi păsa dacă era, deoarece, *Iisuse*! El încercui sfârcul cu limba înainte să sugă și să tragă de el.

— Charlie! Dumnezeule, Charlie...

Charlie trecu la celălalt sân și totul...

Fiecare nerv, fiecare celulă, fiecare particulă de aer din jurul lor...

Mușchii lui Wren se contractară, iar ea își întoarse capul într-o parte când se ridică pentru ultima oară să-l întâlnească.

Apoi își dădu drumul.

Uimire, urmată de un val de rușine, urmat de tristețe, profundă și neașteptată.

Dar de ce? De ce tristețe?

Charlie ieși din ea, încetișor, și se întinse lângă ea. Se uitară unul la celălalt. Wren îi netezi părul umed.

Charlie o privi lung, iar Wren văzu în ochii lui bucuria și dragostea și importanța a ceea ce împărtășiseră. Tristețea ei se risipi, deși nu plecă de tot, însă era în regulă. Era ce era, și poate că tristețea era o parte a acestui amestec?

Bucuria și dragostea erau mai puternice, iar ea primi acele adevăruri cu toată inima și le trimise înapoi spre el. *Da.*

El îi oferi cel mai drăguț zâmbet cu putință.

— Ești uimitoare.

Și tu ești, răspunse ea în gând.

Wren se rostogoli pe spate și admiră cerul. El procedă la fel, apoi se răzgândi și rearanjă lucrurile, mutând coșul de picnic lângă pătură, împreună cu iPod-ul și cu boxa. Harry Connick Jr. nu mai cânta. Playlistul se terminase. Wren nu știa când.

Charlie se întinse pe spate, trăgând cealaltă jumătate a păturii peste ei pentru a le încălzi trupurile asudate și înfrigurate. Își împreunară mâinile și ascultară diversele sunete din jurul lor. Greierii cântau, iar broaștele de copaci se strigau una pe cealaltă cu glasurile lor haioase și răgușite.

— Nu vreau ca noaptea asta să se sfârșească, spuse Wren, rămânând concentrată asupra lunii. Tu încă ești aici, dar deja mi-e dor de tine.

— O să ne vedem mâine, zise el, strângând-o de mână. Și încă sunt aici, la fel cum și tu ești. Ești exact unde trebuie să fii.

— Știu, spuse ea, și poate că o mică parte din tristețea ei reveni, întrucât Charlie o trase spre el.

— Hei! Vino aici!

Charlie o cuprinse cu brațele și o sărută pe creștet.

— Wren, te iubesc.

— Și eu te iubesc. Pentru totdeauna.

Ea își petrecu brațele în jurul taliei lui și își lipi capul de pieptul său. Îi auzea bătăile inimii, puternice și constante.

Capitolul optsprezece

Luna iulie era înăbușitoare și lipicioasă, ca Charlie și Wren. Erau împreună ori de câte ori aveau ocazia. Făceau sex ori de câte ori aveau ocazia. Dar în vreme ce sexul era palpitant — iar el nu se mai sătura; o voia pe Wren tot timpul —, apropierea care venea odată cu el era și mai bună.

De fapt, gândi Charlie, apropierea era cea care făcea ca restul să fie posibil.

— Suntem ca niște iepurași, îi spuse Wren după ce făcuseră dragoste în casa de la piscina lui P.G. pe o saltea gonflabilă în formă de delfin în care Wren încă era întinsă.

Râse și adăugă:

— Scumpule, pot să fiu iepurașul tău?

— Firește, îi răspunse Charlie, aruncându-i sutienul costumului de baie și căutându-și perechea lui de bermude pentru înot.

O găsi și o îmbrăcă.

— Dar cred că tu mai degrabă ești un delfin: alunecos când e umed.

— Charlie! exclamă Wren.

Obrajii i se făcură roz, însă Charlie știa că nu se simțea jignită cu adevărat.

— Vino-ncoa', îi spuse ea.

Charlie se întinse lângă Wren pe salteaua-delfin, iar ea își puse capul pe pieptul lui. Piele lângă piele, suflet lângă suflet.

— E o senzație minunată, constată ea, pe un ton mai blând.

— Pentru că *e* minunată, spuse el.

Făcură din nou dragoste două zile mai târziu. Era în toiul zilei, așa că nici vorbă de șanț — prea cald, prea multă lumină, prea mulți copii în locul de joacă din apropiere —, iar Tessa și P.G. aveau propriile lor treburi de făcut, așa că nici vorbă de casa de la piscină. Însă tânjeau unul după celălalt și nu puteau să-și țină mâinile departe unul de celălalt, așa că Charlie conduse în afara orașului, până pe la jumătatea drumului spre Carolina de Sud înainte să găsească un drum de țară izolat, care dădea spre o pădure deasă. Opriră acolo, iar Wren își dădu scaunul pe spate la maximum. Se întinse peste el, îmbrățișându-i tetiera, iar Charlie o luă pe la spate.

— Doamne, mă faci să mă simt tare bine, îi spuse ea după ce terminară.

— Iubito, tu ești cea mai sexy femeie din lume, îi răspunse el. Știi asta, nu?

— Iar tu ești cel mai sexy bărbat, spuse ea chicotind.

Se opri din chicotit și îl privi cu ochii pe jumătate închiși, vlăguită și fericită, dar ciudat de solemnă. Scaunul ei încă era dat pe spate, iar ea se rostogoli pe-o parte și își puse mâinile sub cap. Cămașa ei avea jumătate din nasturi desfăcuți, scoțându-i la iveală sutienul. Astăzi era negru. La fel și chiloții.

— Știi ce? spuse ea în timp ce aerul umed al verii îi învălui în Volvo-ul lui.

— Ce? se interesă el.

Charlie se mutase înapoi pe scaunul de la volan. Schimbătorul de viteze îi împiedica oarecum să se cuibărească unul în brațele celuilalt. În plus, era extrem de cald. Însă el întinse brațul și o luă de mână. Degetele lor împletite se relaxau pe coapsa lui.

Ea își mușcă buza, apoi spuse:

— Știu că glumești în legătură cu... știi tu. Că eu sunt cea mai sexy femeie din lume.

— Nu glumesc. Despre ce vorbești?

— Aha, șovăi ea, pentru că uneori încă îi era dificil să-i accepte complimentele. Dar — să nu râzi — tu mă faci să mă simt de parcă *sunt* femeie în toată puterea cuvântului, dacă are vreo noimă ce zic.

O spuse ca pe o confesiune. Ca și când el chiar ar fi putut să râdă, ca și când ea nu prea credea că era femeie, în pofida dovezilor evidente care susțineau contrariul.

Însă el credea că înțelegea ce încerca ea să spună.

— Tu mă faci să mă simt ca un bărbat, îi spuse el, iar acele cuvinte îi semănară și lui cu o confesiune, ceea ce era înspăimântător.

Un băiat și o fată făcând sex în mașină? Asta era o călătorie palpitantă, emoția unei distracții de vară.

Însă un bărbat și o femeie făcând dragoste din nou și din nou, uneori repede și alteori lent, din față, dintr-o parte, pe la spate, uneori brutal, dar mereu tandru...

Charlie se uită la ea, și ea îi susținu privirea, iar el o cunoștea suficient de bine pentru a recunoaște amestecul de speranță și nesiguranță din ochii ei.

Degetele ei se strânseră în jurul degetelor lui, iar el răspunse cu o strângere puternică. Când îi spusese că o făcea să se simtă ca o femeie adevărată, Wren nu făcuse doar o simplă conversație; ea pusese o întrebare. Nu *Mă iubești?* — deoarece știa că o iubea. Îi spunea asta tot timpul, iar ea îi răspundea la fel.

Atunci? Ce anume întreba ea?

Charlie cântări cât de bine putu energia încărcată și trepidantă a lui Wren. Medită îndelung la acest lucru. Nu se grăbi, căci lua mereu în serios gândurile și sentimentele lui Wren. El o lua pe Wren în serios.

Trase concluzia că întrebarea lui Wren presupunea că dragostea era un dat, însă că se îndrepta timid spre ceva mai profund.

Oare e adevărat? voia ea să știe. *Cât de adevărat* e *adevărul? Cât de adevărați suntem noi?*

Wren îl aștepta pe Charlie să spună ceva, iar tensiunea pricinuită de teama de a nu o da în bară era aproape insuportabilă.

Charlie se gândi la Starrla, care cândva pretinsese că el îi spunea „Te iubesc" mult prea des. Starrla nu o spunea niciodată, iar odată exclamase: „Dumnezeule, Charlie! Oricum o să te fut!", ceea ce îl făcuse să se simtă ca un idiot.

Însă, uneori, Starrla stătuse agățată de el și îi spusese că el era singurul lucru bun din lumea ei. Alteori îi zâmbise răutăcios și îi spusese că era un idiot, că nimeni nu îl plăcea, că toate lumea râdea de el pe la spate.

Te urăsc; nu mă părăsi. Acesta fusese crezul Starrlei, și se jucase des cu mintea lui Charlie.

Cu Wren, el descoperise ce era dragostea adevărată — și, da, ceea ce el și Wren aveau *era* adevărat. Doar că el

nu știa cum să-i spună fără să o aducă și pe Starrla în discuție, întrucât menționarea Starrlei nu era niciodată o idee bună.

Săptămâna trecută, Wren, în timp ce stătuse cuibărită la pieptul lui Charlie, îl întrebase dacă sexul cu ea era mai bun decât sexul cu Starrla. Charlie șovăise, căci în mintea lui nu exista nicio comparație. Cum de nu-și dăduse Wren seama de asta? Și totuși, de vreme ce era mintea lui și nu a ei, cum ar fi putut ca ea s-o facă?

Wren luase șovăirea lui ca pe o nevoie de a rumega întrebarea și se îndepărtase de el. Nu în felul în care o făcuse în acea noapte nefastă — noaptea pozei sexy, noaptea primei și ultimei lor certe —, însă devenise distantă, chiar și atunci când Charlie îi spusese din nou și din nou că sexul cu ea era uimitor și adevărat și sincer. Intim într-un fel în care nu fusese niciodată cu Starrla.

Într-un târziu, Wren spusese:

— Pur și simplu nu-mi place să mă gândesc la tine cum faci sex cu altcineva, punct. Chiar dacă ar fi fost... știi tu.

Așadar, nu era indicat să vorbească despre Starrla, nu doar din cauza realității persistente a trecutului lui Charlie cu aceasta, ci și din cauză că o anumită persoană — în mod sigur Starrla — încă lăsa bilețele sub ștergătoarele mașinii lui Wren. *Târfă. Curvă. Știoarfă afurisită.* Wren nu îi povestise lui Charlie despre acele bilețele. Tessa o făcuse. Când Charlie o întrebase pe Wren de ele, ea se îndepărtase din nou de el.

— Te rog să nu faci nimic, spusese ea. Asta i-ar da importanță Starrlei. În fine, să o confrunți ar însemna să vorbești cu ea, iar tu mi-ai spus că n-ai mai făcut asta. Sau ai făcut-o?

Nu, n-o mai făcuse, nici măcar atunci când Ammon venise la el și îi spusese că Starrla avea un nou prieten, care era mare și rău.

— Omule, e într-un cerc de brute, îi spusese Ammon.

— Nu-i problema mea, îi răspunsese Charlie.

Nu îi spusese nici asta lui Wren.

În mașina încinsă, cu cămașa descheiată, Wren încă aștepta un răspuns. *E adevărat? Noi suntem adevărați?*

Să o aducă pe Starrla în discuție ieșea din schemă.

Cealaltă opțiune era să-i aducă în discuție pe Chris, Pamela și Dev, și poate c-ar fi trebuit s-o facă, deoarece, în timp ce o ținea pe Wren de mână, își dădu seama că ea îl mai întreba ceva: *Și dacă suntem adevărați... de ce nu vrei să vii cu mine în Guatemala?*

Dacă un bărbat iubea o femeie, trebuia să găsească o cale de a fi cu ea. Se părea că asta era ceea ce credea Wren, cu toate că nu o spunea niciodată direct. Poate că nu o spunea din cauză că și ea credea — iar acest lucru îl spusese direct —, că el își dădea toată silința.

Oare așa era? Se străduia, însă se simțea ca un rahat că o dezamăgea. În adâncul sufletului, știa că Wren își dorea oricum ca el să vină. Cu ea. În Guatemala.

Charlie se afla într-o situație dificilă. Dar, de asemenea, nu se putea abține să nu se întrebe: dacă o femeie iubea un bărbat, nu putea să găsească o cale de a fi cu acel bărbat? În loc ca el să se ducă în Guatemala pentru a fi cu Wren, nu putea Wren să rămână în Atlanta pentru a fi cu el?

Wren oftă și își mută privirea în altă parte. Charlie știa că trebuia să o prindă acum, înainte ca ea să alunece departe de el.

— Wren, te iubesc până la infinit și înapoi. Tu ești iubirea vieții mele. Știi asta, nu?

Wren oftă din nou.

— Și chiar mă faci să mă simt ca un bărbat, continuă el. Nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt așa.

— Mă bucur, spuse ea.

— Și eu, spuse el.

— Dar, Charlie, tu *ești* bărbat.

Își întoarse capul și se uită la el.

— Mă bucur că te fac să te simți așa, dar nu sunt eu responsabila, ci tu. Tu *ești* bărbat, și nu un simplu bărbat, ci bărbatul meu. Am nevoie de tine.

— Și eu am nevoie de tine, iubito, spuse el, făcându-și griji că ea nu înțelegea tot adevărul acelui lucru.

— Și, de asemenea, pur și simplu te *vreau*, continuă ea. Tu nu mă vrei? Nu vrei să fii cu mine?

— Firește că te vreau. Firește că vreau să fiu cu tine.

— Păi, bine. Dar eu plec în trei săptămâni, așa că de ce...?

Și iată inevitabilul: *Dacă mă vrei, de ce nu mă pui pe mine pe primul loc?*

Sau, și mai aproape: *De ce nu mă vrei suficient de mult, astfel încât să* vrei *să mă pui pe primul loc?*

Pentru că, în trei săptămâni, Wren avea să se îmbarce într-un avion și să zboare spre tărâm nou, în timp ce Charlie urma să rămână aici, în Atlanta, devorat de hăul pe care ea avea să-l lase în viața lui.

Acest lucru încerca să-l înghită chiar acum. I se opuse, pentru că ea încă nu plecase. Nu trebuiau să irosească timpul pe care îl mai aveau. Charlie își trecu un deget peste fruntea ei, plimbându-l pe latura feței ei și peste marginea maxilarului. Avea buze frumoase, pline și generoase.

— Îți aduci aminte de ziua aia la spital? întrebă el. Când am venit și tu m-ai reparat?

Wren zâmbi. Firește că-și amintea, iar el știa asta, la fel cum știa că ea adora felul în care el transformase vizita la spital într-o parte a mitologiei lor personale. Ea adora gândul că îl „reparase", cu toate că îl nega mereu.

— Nu te-am reparat, spuse ea. Nu aveai nevoie de reparații.

— Ba da, spuse el, pe un ton extrem de sincer. Aveam nevoie, iar tu m-ai reparat.

Wren îi luă mâna de pe fața ei și îi sărută degetele rând pe rând, iar Charlie gândi: *Bun. Da. Și-a revenit.*

El nu voia s-o dea în bară — Dumnezeule, chiar nu voia —, dar nici nu voia să-i evite întrebarea. Să facă asta, chiar dacă ea nu o exprimase în cuvinte, ar fi însemnat că era laș.

— Îți aduci aminte cum am vorbit despre Dev în ziua aia? întrebă el.

Wren își uni sprâncenele. Apoi fruntea i se netezi.

— Aaa! Acum îmi amintesc. Îmi spuneai c-ai mai fost și înainte la urgențe. Și că Dev...

Bătu cu degetele în piciorul ei.

— Că Dev fusese ars. Am dreptate?

— Da. Doar că te-am făcut să crezi c-a fost un accident.

Wren îi dădu drumul la mână și trase de maneta care îi ridică scaunul. Își strânse picioarele sub fund. Acestea emiseră un sunet haios, însă nici ea și nici Charlie nu râseră, așa cum ar fi făcut dacă subiectul lor de conversație ar fi fost unul ceva mai lejer.

— N-a fost un accident? întrebă Wren.

— Nu.

— Atunci, ce s-a întâmplat? De ce nu mi-ai spus?

Pentru că atunci el nu o cunoștea. Pentru că era un lucru prea intim.

Wren îl studie.

— Acum ai de gând să-mi spui?

Charlie căzu pe gânduri preț de câteva secunde. Acel eveniment îi aduse aminte din nou de acel miros acru.

— Au fost doi tipi care merg la școala gimnazială a lui Dev. Doi elevi de a opta.

— Doi băieți l-au ars pe Dev? Dinadins?

— Cu o brichetă. Dev nu voia să ne spună cine a făcut-o, așa c-a trebuit să aflu de unul singur.

— Charlie, spuse Wren. Dumnezeule!

Mersese cu mașina la școala gimnazială dimineața și după-amiaza. Predase acolo pentru orele de voluntariat necesare la școală în ultimul an și, în plus, fusese la acea școală când era de vârsta lui Dev, așa că știa orarul.

Observase cine era de treabă cu Dev și cine râdea de el pe la spate. Fusese foarte atent când veneau autobuzele, știind că acelea reprezentau zonele de acțiune ale bătăușilor. Îl văzuse pe măgarul care se izbise de scaunul cu rotile al lui Dev — *scuze, amice, vina mea* — și îl văzuse pe al doilea măgar care bătuse palma cu primul. Văzuse bricheta măgarului numărul doi, deoarece măgarul numărul doi o scosese și o aprinsese, lăsase flacăra să moară, după care o aprinsese din nou.

Flic, flic, flic, chiar în fața lui Dev, care clipise și se prefăcuse a nu fi deranjat.

Totuși, mâna lui Dev zburase spre picior, unde bătuse darabana fix în locul în care Pamela îi pusese un bandaj proaspăt în acea dimineață.

— Și ce-ai făcut? întrebă Wren. I-ai turnat?

— Nu, Dev nu m-a lăsat să fac asta.

— Atunci? Vreau să zic, înțeleg că Dev n-a vrut să fie turnător, dar sunt sigură că tu n-ai...

Wren nu își termină fraza. Se întristă.

— Charlie, îmi pare atât de rău.

— Știu. E în regulă.

— Ba nu, nu e.

— Știu.

Wren șovăi.

— Așadar, ce-ai făcut?

Charlie o privi în ochi. Oare cât de multe era dispus să-i dezvăluie? Totul era de domeniul trecutului. Într-un anume sens, el fusese o persoană diferită, căci încă nu o întâlnise pe Wren. Dar oare ar repeta acel lucru acum?

Da, fiindcă îl iubea pe Dev, iar când el iubea pe cineva, proteja acea persoană. O iubea pe Wren și, dacă ar fi fost nevoit, s-ar fi luptat s-o protejeze și pe ea.

— I-am urmărit pe cei doi tipi până la un sală de jocuri, și, ăăă..., le-am furat calculatoarele.

— Pe bune?

Charlie încuviință. În timp ce cei doi elevi de a opta își comandaseră băuturile la bar, Charlie trecuse liniștit pe lângă masa lor și le șterpelise laptopurile. Părăsise incinta și condusese spre parcarea pustie a școlii gimnaziale, unde acționase iute, înmuind ambele laptopuri în benzină și punându-le pe asfalt. Apoi — își dorea să fi avut bricheta acelui puști — aprinsese un băț de chibrit.

— Le-am ars, îi spuse el lui Wren.

— Le-ai *ars*?

— Da. Într-un loc în care să le poată găsi.

Când Charlie urmărise carcasele de plastic topindu-se, își adusese aminte de ceasurile din pictura lui Dalí, despre care învățase la cursul de clasici din clasa a

unsprezecea. Timpul era relativ; poate că asta încercase Dalí să reprezinte. Și durerea era relativă, gândi Charlie. Se prea poate ca Dev să nu fi simțit flacăra brichetei mistuindu-i jeanșii, însă acei puștani îi făcuseră o arsură de gradul trei, iar Dev avea să rămână pe viață cu o cicatrice.

— E... destul de intens, concluzionă Wren.

— Trebuia să nu-ți spun?

— Nu. Eu am cerut. Voiam să știu. Și, Charlie, poți să împărtășești orice cu mine. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, îi spuse el.

— Ești un frate deosebit.

— Trebuie să fiu. E de datoria mea.

— Să ai grijă de el?

Charlie dădu din umeri.

— Da.

— Și... de asta trebuie să rămâi?

El nu răspunse, deoarece știa, din nou, unde bătea ea: *De ce Dev și nu eu? Nu vrei / ai nevoie / trebuie să ai grijă de mine?*

Wren își mută privirile în altă parte.

— Charlie, e în regulă.

Charlie era extrem de conștient de toate lucrurile legate de Wren: căldura pe care o emana pielea ei și mirosul de citrice din părul ei. Coapsele ei goale. Formele ei.

— Nu-l aleg pe Dev în locul tău, spuse el stânjenit.

— Știu.

— Doar că... n-am mai avut niciodată o familie adevărată. Am avut alți părinți adoptivi, dar niciunul dintre ei ca Pamela și Chris.

Wren se întoarse cu fața spre el, iar privirea din ochii ei aproape că îl omorî. Charlie avea nevoie de *ea*, nu de mila ei.

— Putem să nu mai vorbim despre asta? o rugă el.

— Sigur. Dar... îmi pare atât de rău. Nu voiam niciodată să...

— Nu o face, spuse Charlie tăios.

Wren se îmbujoră. Se întoarse din nou cu fața spre geam, iar el îi dădu drumul și porni mașina. Ea își încheie cămașa în timp ce ieșiră din locul izolat pe care îl găsiseră. Nu vorbiră, ceea ce era în regulă, de vreme ce călătoria fu zgomotoasă pe drumul neasfaltat, plin de denivelări.

Când ajunseră la șosea, Charlie ridică geamul și porni aerul condiționat. Wren își întoarse privirea spre el, după care își ridică și ea geamul.

— Charlie? spuse ea timidă.

El se prefăcea că totul era normal.

— Da?

— Îți amintești de ziua aia în mașina mea? După șanț?

— Îmi amintesc multe zile în mașina ta după șanț. Uneori mașina ta, uneori a mea.

O văzu dezbrăcată în mintea lui, iar vocea i se schimbă.

— Uneori, din câte îmi amintesc, ne și întorceam la șanț.

Wren se îmbujoră.

— Ha-ha! Asta s-a întâmplat doar o dată.

— De două ori.

— De două ori. Fie.

Wren îi trase una peste mână, iar el zâmbi, revenindu-și cât de cât. Ținea volanul cu o mână și o mângâia pe Wren pe gât cu cealaltă.

Ea se trase mai aproape de el. Își puse mâna pe piciorul său. Erau din nou uniți, așa cum trebuiau să fie.

— În ziua la care *mă refer*, am vorbit despre cum o casă e mai mult decât o casă, mai mult decât un loc, iar tu ai spus ceva de genul „Bine."

Wren tăcu preț de câteva clipe, după care continuă:

— Se prea poate să nu-ți amintești, dar nu-i nicio problemă.

— Îmi amintesc.

— Ei bine, recent am auzit un cântec și mi-a plăcut mult. E despre un tip și o tipă care se iubesc. Băiatul îi spune fetei că e lumina ochilor lui, iar fata îi spune băiatului că el e e prietenul ei cel mai bun.

Charlie continuă să o mângâie pe gât.

— O să trebuiască să mi-l cânți.

— Îhî, am s-o fac. Însă partea care îmi place cel mai mult e refrenul, pe care tipul și tipa o cântă împreună. Ceva de genul: „Acasă e locul în care mă aflu cu tine."

Vocea ei, în timp ce cânta, era ca un răpăit al ploii pe un drum prăfos.

Wren se aplecă — era ciudat cu schimbătorul de viteze între ei, dar reuși s-o facă — și își lăsă capul pe umărul lui. El își luă mâna de pe gâtul ei și o cuprinse cu brațul pe după talie.

— Oricum, așa e și pentru mine, spuse ea, după care își transformă vocea într-una șoptită și adăugă: Tu ești casa mea, Charlie. Îți mulțumesc că m-ai găsit.

Charlie o mângâie pe păr. El era cel care se rătăcise, însă acum fusese găsit.

Capitolul nouăsprezece

August sosi prea repede. Și călduros. Luna august în Atlanta era aproape insuportabil de caldă. Wren știa că avea să fie cald și în Guatemala — probabil și mai cald —, însă nu voia să se gândească la asta.

Plutea fără vreun scop anume în piscina lui P.G., pe o saltea foarte groasă, ridicol de confortabilă. Tessa, pe propria ei saltea, se afla la câțiva metri distanță de ea. Aceste saltele nu trebuiau umflate. Erau fabricate din spumă și modelate sub formă de șezlonguri. Aveau brațe. Aveau suporturi de băuturi. În suporturile de băuturi se aflau pahare elegante de plastic cu limonadă, iar dacă fetelor li se făcea foame, puteau să dea puțin din mâini și să se îndrepte spre pătratul de spumă plutitor, în care se găseau câteva boluri cu diferite aperitive: nuci caju, struguri, covrigei. Biscuiți Oreo.

P.G. le dotase cu tot ceea ce aveau nevoie, după care plecase să joace golf cu amicii săi. Nu și cu Charlie, căci Charlie avea de lucru și, oricum, el nu juca golf.

Wren nu și-l putea imagina pe Charlie jucând golf. Totuși, și-l putea imagina făcând alte lucruri. Și-l putea

imagina sărutându-se cu ea, râzând cu ea, urcându-se într-un avion cu ea.

Doar că pe ultima n-avea s-o facă. Era greșit să-și dorească așa ceva, și egoist, și totuși, *voia* ca el să se suie în avion, pentru că Wren îl *voia* pe el. Voia să fie cu el mereu.

— Of, îi spuse ea Tessei. De ce oare dragostea e atât de dificilă?

— Ha? făcu Tessa.

Wren mârâi, nedorind să dea glas acelor gânduri.

Dar vorbim de Tessa, își aminti ea. Tessa n-ar judeca-o — sau, dacă ar face-o, i-ar spune de ce, făcând-o pe Wren să se simtă mai bine în cele din urmă. Îi dezvălui totul, spunând:

— Of! Mă încearcă tot felul de *sentimente*, unele dificile, care nu-mi plac câtuși de puțin!

— Sentimente dificile în legătură cu ea? Cu dragostea? Cu Charlie?

— De ce nu vrea să meargă cu mine?

— În Guatemala?

— Da, în Guatemala. În pana mea, unde altundeva?

Tessa își întoarse capul spre Wren.

— Tocmai ai spus „în pana mea"?

— Poate.

— Și câți ani ai? Optsprezece ani?

Wren o stropi cu apă.

— Da, *în pana mea.*

— Ei bine, e jenant. Poate că de asta Charlie nu vrea să meargă — pentru că spui „în pana mea".

— O, hai, mai slăbește-mă!

Tessa se întoarse cu fața spre soare și nu-i răspunse.

— Ce? zise Wren. Sunt egoistă? Sunt egoistă, nu-i așa?

— Probabil.

Wren oftă.

— Îl ador pe Charlie că e atât de loial familiei lui. Vorbesc serios. Însă nu-mi surâde deloc ideea că îi alege pe ei în locul meu.

— Asta a spus el? întrebă Tessa. „Îi aleg pe ei în locul tău"?

— Nu, niciodată, spuse Wren, trăgând un pumn în saltea. Și *știu* că nu am dreptate. Charlie îl ajută pe Chris cu atelierul, și îl ajută și pe Dev, și îi iubește pe toți, și *ei sunt o familie bună*. Dumezeule, poate că vreau asta. Poate că vreau asta cu Charlie? Chiar vreau asta cu Charlie!

— Ei bine, uite o idee nebunească: în loc să-ți dorești să meargă cu tine, de ce nu rămâi tu aici?

Wren se simți descumpănită, pentru că era dificil să exprime în cuvinte toate acele gânduri.

— Pentru că nu pot, Tessa. Deja am spus da. Am și trimis formularele.

— Și asta te-a oprit din a te retrage de la Emory, nu?

— Las-o baltă, spuse Wren.

— Nu, te rog, continuă.

— Offf! Retragerea de la Emory a fost diferită de retragerea de la Project Unity, deoarece... deoarece... nu *știu*. Din cauza părinților mei, din cauza Atlantei, din cauza tuturor lucrurilor! Nu știu.

Se străduia să-și țină lacrimile în frâu. De ce Dumnezeu trebuia să-și țină lacrimile în frâu?

— Hei, spuse Tessa pe un ton blând. Wren. Șșșt!

— Toate sunt nașpa, concluzionă Wren.

— Ba nu, nu sunt.

— Ba da, sunt, iar eu sunt o mare nesimțită. O nesimțită extrem de egoistă.

Tessa se sprijini pe antebraț și îi aruncă lui Wren o privire dură.

— Wren. Nu te mai pedepsi. Nu voiam să te fac să-ți ieși din minți, și mă bucur că măcar o dată ai și tu grijă de nevoile tale. Eu doar...

Tessa expiră, după care continuă:

— Nu e atât de complicat pe cât crezi, asta-i tot.

— Ba *e*, spuse Wren.

Tessa nu mai spuse nimic. Se trânti înapoi pe salteaua ei.

Wren privi vârfurile copacilor care mărgineau grădina lui P.G. Atlanta era un oraș într-o pădure; existau peste tot copaci. Când era mai mică, părinții ei o duseseră în Aspen într-una din vacanțele de iarnă, iar pe drumul de la aeroport la cabana de ski, Wren fusese uimită de absența copacilor. Se simțise tulburată, de parcă ea, părinții ei și mașina închiriată ar fi putut zbura de pe drum în orice clipă, ridicați cu forța spre vastul cer cenușiu.

Se întreba cum va fi Guatemala. Văzuse poze cu hostelul pentru tineret și vorbise la telefon cu directorul regional. Hostelul semăna îngrozitor de tare cu YMCA-ul[10] de aici, din Atlanta. Avea să dispună de acces la internet, ceea ce era bine. Avea să dispună de apă caldă. Avea să împartă o cameră cu încă trei fete, și o cameră de zi și o bucătărie împreună cu vreo alți doisprezece puști, fete și băieți. Părea adevărat și neadevărat în același timp.

Totuși, lumea aceasta roz din grădina lui P.G. părea ea adevărată și neadevărată în același timp. Zile de lenevit

---

[10] The Young Men's Christian Association este o organizație mondială de tineret, fondată pe 6 iunie 1844, al cărei scop este de a pune în practică principiile creştine, prin dezvoltarea sănătoasă a trupului, minții şi spiritului.

la piscină. Șezlonguri din spumă și mese plutitoare pline de Oreo.

— Starrla a aruncat o Barbie goală pe pajiștea mea, spuse ea cu ochii îndreptați spre cer.

— O-O-O-K, ăsta e deja un lucru înfiorător și îmi sună a hărțuire, spuse Tessa.

Făcu o pauză, după care continuă:

— De ce crezi că a aruncat-o dezbrăcată?

Wren își trecu degetele prin apă. Habar n-avea, deși știa din experiență că majoritatea păpușilor Barbie sfârșeau dezbrăcate de-a lungul timpului. Ea nu voia în grădina ei una dintre vechile păpuși Barbie ale Starrlei, asta era tot.

— Vrei să-i spun eu să înceteze cu chestiile astea? întrebă Tessa. Vrei să-mi flutur noul pistol și să fiu înspăimântătoare?

— Tu nu ești în stare să fii înspăimântătoare și nici măcar n-ai un pistol nou, spuse Wren.

— Aș putea să am.

— Mai bine nu.

— Dar P.G. m-a dus la trageri de cinci ori până acum. Încep să mă pricep.

— Aproape ai nimerit ținta?

— Aproape am nimerit ținta! Da! Și vărul lui P.G. are douăzeci și unu de ani, ceea ce înseamnă că ar putea cumpăra legal Glock-ul ăla roz și drăgălaș. Îți aduci aminte de Glock-ul ăla roz și drăgălaș? Ar putea să i-l dea cadou lui P.G. — poți să *deții* un pistol când ai optsprezece ani, însă e musai să ai douăzeci și unu de ani ca să îl poți cumpăra — și P.G. ar putea să mi-l dea mie cadou. Aș putea să i-l bag Starrlei în meclă și să-i spun: „Hei! Tu! Gata cu păpușile dezbrăcate, fetițo!"

— Nu vorbești serios, spuse Wren.

— Ei bine, nici tu, precizează Tessa. Doar dacă nu cumva... i-ai spus lui Charlie de data asta?

— Nu.

— De ce nu?

— De ce-aș face-o?

— Dumnezeule, ești incurabilă!

— Știu.

— Și Starrla e dusă rău. E ca o bombă care așteaptă din clipă în clipă să explodeze.

— Știu, de asta cred că Charlie ar trebui să spună *Adios, amigo* și să vină cu mine.

O spuse fără niciun fel de convingere, știind că se îndrepta spre o zonă fără ieșire, însă rămase oricum agățată de melancolia ei.

— Ar scăpa pentru totdeauna de ea. Glumesc — știu că asta n-o să se-ntâmple niciodată.

— Ceea ce mă aduce din nou la ideea mea genială, spuse Tessa. Desigur, e doar o idee, însă *ce-ar fi să rămâi aici?*

Wren închise ochii.

— Wren, spune-mi un lucru, zise Tessa.

— Ce anume?

— I-ai spus vreodată lui Charlie, folosind cuvinte adevărate: „Simt că îi alegi pe ai tăi în locul meu, iar asta mă supără enorm"?

— Nu. N-aș îndrăzni niciodată.

— Ei bine, știi, nu cred că el îți poate citi gândurile.

— Știu.

Imposibil, imposibil. Era de-a dreptul imposibil.

Wren își scoase mâna din apă, împrăștiind câțiva stropi pe abdomen. O făcu din nou, aruncând câțiva

stropi pe piept, apoi făcu un efort conștient să se gândească la lucrurile bune pe care le avea cu Charlie.

Apă rece. Piele caldă. Acea zi când Charlie îi apăsase cupa rece de șampanie pe sâni.

Cu mișcări lejere, îndoi un genunchi pentru a-și despărți gambele. Își trecu ușor mâna prin apa din piscină. Închise ochii și lăsă picăturile să cadă de pe degete pe întinderea delicată a coapsei ei. Charlie, Charlie, Charlie.

Adesea, după ce făcea dragoste cu Charlie, mirosea parfumul lui pe pielea ei. Și exista un punct special pe cea mai lăuntrică parte a piciorului ei — moale și albă —, doar pentru Charlie. El mângâia acel punct cu o mișcare descendentă, iar plăcerea o făcea să se încălzească în cele mai intime părți. Atunci, începea să respire din ce în ce mai precipitat, observase el, căci el întotdeauna observa lucrurile astea.

— Îmi place când te vânzolești, murmura el, uneori îndreptându-și gura spre sânul ei — sugând, mușcând, trăgând.

După aceea, existaseră ocazii când se simțise rușinată de felul în care se răsucise și se contorsionase, de felul în care își arcuise spatele, implorându-l fără cuvinte să facă ce știa cu ea, pentru că ăsta era singurul lucru pe care și-l dorea.

Pe salteaua ei, își schimbă poziția, strângând din degetele de la picioare. *Ești acasă la P.G.*, își aminti ea. *Ești afară! În aer liber!*

Totuși, se simți mai bine. Și faptul că mai fusese afară, în aerul liber, n-o împiedicase înainte. Nu când era cu Charlie.

— Hei, *îmi pare rău* că ești tristă, spuse Tessa.

— Sunt bine, o liniști Wren. Dar mersi.

— Ei bine, dacă te ajută, nici P.G. nu face tot ceea ce vreau.

— Tessa, eu nu-mi doresc ca Charlie să facă tot ceea ce vreau. Doamne!

Întoarse ochii spre prietena ei și adăugă:

— Și ce mă rog nu face P.G.?

— În primul rând, nu mi-a cumpărat Glock-ul ăla roz și drăgălaș.

— Ha!

— S-a dus să joace golf cu amicii lui, în loc să stea cu noi. Susține sus și tare că n-o să facă parte dintr-o frăție. Și refuză să renunțe la prietenia cu Colleen, deși i-am spus clar că asta mă întristează. Chiar ar trebui să renunțe la prietenia cu ea, nu-i așa?

— Da, spuse Wren. Categoric.

Colleen era o fată cu care P.G. se culcase de mai multe ori înainte ca el și Tessa să fi devenit un cuplu. P.G. insista că el și Colleen nu fuseseră niciodată „iubiți", că ea nu însemna nimic pentru el și că nu i se părea normal să renunțe brusc la prietenia cu ea, fără niciun motiv întemeiat.

— Mă rog, spuse Tessa. Dar știi ce cred c-ar trebui să facem noi două?

— Stai puțin, zise Wren. Tu pui ceva la cale, nu-i așa?

Tessa zâmbi.

— Maică-mea pleacă weekendul ăsta în Santa Fe. Se duce într-o mică vacanță de yoga și-o să se întoarcă abia duminică seara, ceea ce înseamnă... tobele, vă rog... c-o să fiu singură acasă.

— Și?

— Și cred c-ar trebui să organizăm o cină.

Vâsli spre Wren și ajunse acolo într-o poziție ciudată, luând-o pe Wren de mână și unindu-și saltelele.

— O să ne distrăm. O să fie bestială. Poate fi o petrecere de rămas-bun pentru tine!

— Nu-mi doresc o petrecere de rămas-bun, precizã Wren.

— Atunci n-o să-i spunem așa, zise Tessa, strângând-o pe Wren de mână. Avem o listă de patru invitați: tu, eu, P.G. și Charlie. Noi două o să gătim ceva frumos și poate o să avem și vin, din ăla spumos. Ooo, ne-am putea uita la *Vrăjitorul din Oz*!

— La *Vrăjitorul din Oz*?

— Păi, da, fiindcă nicăieri nu-i mai bine ca acasă, prostuțo. Dar nu e *necesar*. Pur și simplu am putea să vorbim și să râdem și să... nu ne gândim la ceea ce va urma.

— Asta sună bine, recunoscu Wren.

— Și de vreme ce maică-mea nu va fi acasă, zise Wren, dând întruna din sprâncene, băieții vor putea dormi cu noi. Eu și P.G. în camera mea, iar tu și Charlie veți putea alege una dintre camerele fraților mei, de vreme ce amândoi sunt plecați din oraș. Meritãm o noapte din asta, nu crezi?

O cină chiar părea o idee bună. O noapte întreagă cu Charlie părea o idee și mai bună. Și o noapte întreagă care sfârșea cu ei doi împreună în pat, urmată de o dimineață când se vor trezi — presupunând că vor avea parte de ceva somn — și *încă* să fie împreună în pat?

Asta ar semăna cu... ei bine, ar semăna cu un cuplu căsătorit, oricât de prostesc ar suna.

— Poți să stai întinsă acolo ca un cocoloș sau poți să spui: „Da, Tessa, haide să organizăm o cină", spuse Tessa. Alegerea ta.

Wren se rostogoli de pe saltea și coborî în apă, care păru un balsam pe pielea ei prăjită la soare. Cu mâinile

făcute căuș și cu picioarele puternice, înotă dintr-un capăt în altul al piscinei. Ieși la suprafață ca o sirenă, ridicând fața spre cer, astfel încât părul ei îngreunat de apă să-i atârne pe spate.

Mai avea doar patru zile până ce pleca spre noua ei viață. Avea să se bucure de timpul rămas.

Își sprijini brațele pe salteaua Tessei și spuse:

— Da, Tessa, hai să organizăm o cină.

— Hmm, făcu Tessa, bătând cu degetul în nas. Îmi plac ideile dumneavoastră și aș dori să mă înscriu la newsletter.

Tessa rânji și bătu cu degetul în nasul lui Wren.

— Mă bag!

Capitolul douăzeci

Casa Tessei era mai mică decât cea a lui Wren. Acesta fu primul lucru pe care Charlie îl observă când ajunse la „extrrrravaganta cină pentru adulți", așa cum o numise Wren. Făcuse din ochi pentru a da de înțeles că nu era chiar atât de formală, însă Charlie își dăduse seama că acea seară, cu toate pregătirile de care se ocupaseră Wren și Tessa, însemna ceva pentru Wren.

Însemna ceva și pentru el. Ea pleca peste două zile, un lucru pe care Charlie îl ura din tot sufletul. Avea să profite din plin de fiecare minut petrecut cu ea.

O salută pe Tessa, care deschise ușa pentru a-l primi, și îi întinse un buchet cu lalele portocalii.

— Salut! spuse el. Mersi pentru invitație!

— O, Charlie, ce gentleman! exclamă Tessa. Nu-mi vine să cred c-ai adus flori!

Charlie ridică stânjenit din umeri. Căutase pe internet „etichetă pentru o cină formală".

— Intră, spuse Tessa, iar Charlie păși înăuntru.

Știa de la Wren că mama Tessei preda yoga. „E ușor bizară, dar e de treabă", îi spusese Wren. Cuvântul „bizară" era o explicație pentru capcanele-viselor atârnate

la ferestre, arta populară, clopoțeii de vânt în formă de fluturi. Pe polița din spatele Tessei, Charlie zări o colecție de Moș Crăciuni negri. Ha. Crăciun în august?

Crăciunul părea foarte îndepărtat, în vreme ce luna august sosise necruțătoare. Două zile, două zile. Minutele, orele și zilele treceau mult prea repede.

— Wren, a venit Charlie! strigă Tessa.

— A, da? se miră Wren de undeva de sus, după care apăru în capul scărilor. Charlie! Salut!

Charlie rămase fără cuvinte. Wren purta ceea ce el presupunea că era o rochie de cocteil. Era bleu și se mula pe toate formele ei. În loc de mâneci avea bretele. Fusta, care era mai largă decât partea superioară, se legănă pe coapsele ei când Wren coborî în fugă scările. Se duse spre el, își puse mâinile pe umerii lui și se ridică pe vârfuri. Își frecă obrazul de al său.

— Ești țepos, șopti ea, o respirație caldă pe urechea lui. Arăți sexy cu o barbă de câteva zile.

— Și tu ești foarte frumoasă, iubito! o complimentă Charlie, luând-o de braț.

El se hotărâse să nu se bărbierească, având în vedere că lui Wren îi plăcea așa, și știu dintr-o singură privire aruncată rochiei că purta cel mai sexy sutien al ei, cel cu dantela transparentă și cu modelul de frunze. Charlie știa că ea îl alesese dinadins, dorind să-i facă pe plac, așa cum și el voia să-i facă ei pe plac.

— Ei bine, mulțumesc! Pot să-ți ofer niște șampanie? întrebă ea.

— Da, răspunse el, după care își drese vocea. Da, te rog.

— Ei bine, pe-aici, spuse ea, luând-o din loc.

De îndată ce ieșiră din raza vizuală a Tessei, Charlie spuse:

— Hei. Trebuie să fac ceva.

Wren se opri.

— Ce anume?

Charlie îi atinse buza de jos, apoi își coborî mâna și o apucă de sân. Wren icni, iar el își trecu degetul mare peste sfârcul ei. Wren se lipi de el, iar când își închise ochii, Charlie o sărută lung și apăsat.

— Dumnezeule, Charlie, murmură ea.

Obrajii îi erau roșii, iar ea își puse mâna pe pieptul lui. Charlie părea a fi foarte delicat cu ea, ca și cum ar fi fost protectorul ei. Bărbatul ei. O apucă de bărbie și se uită lung în ochii ei, iar ea îi zâmbi.

— Mă bucur că ești aici, spuse Wren.

***

P.G. întârzie, iar Tessa îl luă în primire de îndată ce păși pe ușă, însă apoi observă cutia pe care el o avea în mână. Era suficient de mare pentru a ține o minge de fotbal sau un cățeluș. Cutia nu era împachetată, dar nici nu avea nevoie, căci era stropită cu o pulbere aurie și avea deasupra o fundă aurie mare.

— Un cadou? Pentru mine? întrebă Tessa, bătând din palme de câteva ori. O, iuhuu! Pot să-l deschid? Ce e?

Tessa căscă ochii de uimire, iar volumul glasului ei urcă foarte sus.

— O, Doamne-Dumnezeule, e ceea ce cred eu că e?!

— Sper că nu, spuse Wren.

Charlie se uită la ea și văzu că părea alarmată.

— P.G.? îl interpelă Wren. Nu e, nu-i așa? E, gen, o cafetieră pentru dormitorul de la facultate. Nu-i așa?

Charlie nu înțelegea.

Tessa se ridică de la masa din bucătărie, unde ea, Wren și Charlie băuseră șampanie și mâncaseră sărățele cu brânză. Tessa țâșni spre P.G., care ridică cutia sus.

— Nu încă, spuse el.

Puse cutia aurie pe blatul de la bucătărie.

— Trebuie să aștepți. Dacă nu, n-ai să-l mai primești.

— P.G.!

Tessa se întinse spre P.G., iar el o luă în brațe și îi vorbi pe un ton coborât. Charlie nu putu să înțeleagă ce îi spuse, însă Tessa își dădu ochii peste cap. Îi șopti lui P.G. ceva la ureche, acoperindu-și gura cu mâna, iar P.G. rânji.

— Categoric, spuse el.

Charlie găsi genunchiul lui Wren pe sub masă. Își trecu mâna pe sub rochia ei și pe picior, făcând-o să strângă din buze și pe urmă să-și apropie coapsele. Îi aruncă o privire lungă. El ridică din umeri și zâmbi cu subînțeles.

Tessa sugeră că e momentul să se apuce de mâncat.

— Am făcut lasagna și e delicioasă, spuse ea. Wren a făcut salata, care e și ea OK.

— Ha-ha, făcu Wren. *Eu* am făcut lasagna și negresele pentru desert. Tessa a făcut salata.

— Detalii, detalii, comentă Tessa.

În timp ce Tessa umplea farfuriile, mâna lui Charlie urcă și mai sus între coapsele lui Wren. Tessa se așeză și toată lumea se apucă de mâncat, vorbind și râzând. Charlie luă parte la conversație, însă gândurile lui erau în altă parte. Cu mâna care era pe sub masă, ajunse la dantela care mărginea chiloții lui Wren. Wren scăpă bucata de pâine. Încercă să pretindă că nu se întâmpla nimic

neobișnuit, însă mâna ei i se alătură lui pe sub masă. Îl strânse de antebraț. Unghiile ei îi pătrunseră în piele.

— Scuze, ce spuneai? îl întrebă ea pe P.G., iar P.G. repetă un detaliu al poveștii pe care o spunea.

Degetele lui Charlie se îndreptară spre bucata de mătase întinsă peste părțile ei intime. Strânsoarea lui Wren se înteți. El vârî degetul pe sub marginea de sus a chiloților lui Wren și trase de material, iar într-un final Wren nu mai rezistă. Îl apucă pe Charlie de încheietura mâinii și i-o împinse cu forța, punându-i-o pe coapsa lui și apăsând-o preț de câteva secunde acolo pentru a se asigura că avea să se calmeze.

— Iisuse! exclamă ea în șoaptă, însă privirea pe care i-o aruncă îl încântă peste măsură pe Charlie.

— Te vreau, spuse el pe muteşte.

Wren râse.

— Ce-i atât de amuzant? întrebă Tessa.

— Ceartă-l pe Charlie; e vina lui, sugeră Wren.

— Mereu e vina mea, zise Charlie.

— E vina ta, Charlie, spuse Tessa. Ne spui și nouă gluma?

— Lasă-i pe bieții copii în pace, interveni P.G. Sunt tineri și îndrăgostiți. Ce vrei să știi mai mult de-atât?

În clipa în care toți terminară de mâncat, Tessa dădu scaunul înapoi și spuse:

— Ei bine, a fost o cină delicioasă, însă acum cred că P.G. ar trebui să-mi dea cadoul. Wren, ești de acord? Charlie?

— Nu, spuse Wren.

— Desigur, zise Charlie, iar Wren îl lovi ușor peste picior. Vreau să zic, nu, nu e deloc momentul. Scuze, Tessa!

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Soneria era oprită, de dragul lui Wren. Vibră din nou. Avea să-l verifice mai târziu, cu prima ocazie.

P.G. se ridică de la masă. Se duse la frigider și scoase o a doua sticlă de șampanie. Umplu paharul Tessei și o întrebă pe Wren dacă voia să i-l umple și pe al ei.

— Nu, mersi, spuse Wren, acoperindu-și paharul.

Își mută mâna mai sus pe piciorul lui Charlie, iar el fu străbătut un val de căldură. Wren avea un parfum dulce și trupul ei era moale. Wren habar n-avea ce îi făcea lui Charlie. Poate credea că știe, dar nu știa.

Charlie înghiți și șopti:

— Ești superbă.

— Sunt?

Charlie avea o privelițe perfectă asupra sânilor ei, care amenințau să-i iasă din sutienul transparent. La naiba, era dificil să n-o atingă.

— Ești.

— Să știți că vă putem auzi! strigă Tessa peste masă.

Era puțin beată — cu toții erau puțin beți —, dar era în regulă. Aveau să rămână peste noapte acolo, deci nu trebuia nimeni să conducă.

P.G. turnă șampanie în paharul lui Charlie și în al său, apoi propuse să se mute cu toții în camera de zi.

— Ca să-mi deschid cadoul? întrebă Tessa.

— Ca să-ți deschizi cadoul, răspunse P.G. Cu toate că nu e o cafetieră, să știi.

— O, Dumnezeule! exclamă Wren, ridicându-se. Am să aduc negresele.

— Eu nu spăl vasele, spuse Tessa. Nu încă, probabil niciodată.

Și ea se ridică de la masă. P.G. luă cutia aurie, iar cei doi se îndreptară spre camera de zi.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă Charlie pe Wren.

Ea zâmbi și spuse:

— Nee, mă descurc. Tu ia-o înainte. Vin imediat.

Telefonul îi vibră din nou. El se opri pe hol și îl scoase.

Două mesaje vocale, ambele de la Ammon. Nu se așteptase la asta. Simți un junghi de vină, căci nu prea se văzuse cu Ammon în ultimele două luni. Ammon îl întrebase pe Charlie dacă voia să se vadă cu el în seara asta, însă Charlie îl implorase să amâne. Ammon îl luase la întrebări, până ce Charlie îi spusese că era o cină specială pregătită de Wren și Tessa.

— Știi cum sunt fetele când vine vorba de astfel de lucruri, se scuzase Charlie.

— Nu, din păcate, nu știu, îi răspunsese Ammon.

Charlie îi explicase că urmau să fie singuri și fără o oră de stingere și că Wren pleca luni în Guatemala. Abia atunci Ammon cedase.

Charlie apăsă pe PLAY și duse telefonul la ureche.

— Charlie, sună-mă! îl rugă Ammon, părând agitat. Sunt în parcul Piedmont, împreună cu mai mulți copii, inclusiv cu Starrla, și am dat-o-n bară. Starrla m-a întrebat unde ești. Nu i-am spus, îți jur, însă mă bătea întruna la cap și mă întreba: „Ei bine, e în locul cutare sau în cutare? Hm?" Și a menționat-o pe Tessa, iar eu...

Charlie auzi voci zgomotoase pe fundal. Un tip strigă:

— Rahat! Să fiu al naibii, nu! În niciun caz, amice!

Ammon vorbi din nou.

— Scuze. O scenă nebună. Însă Starrla e mangă, iar tipii cu care stă ea nu sunt de la Southview. Am bănuiala că...

Căsuța vocală se opri brusc. Charlie fu pe cale să apese pe PLAY pentru a auzi al doilea mesaj, însă Wren ieși din bucătărie în rochia ei albastră sexy, ducând o farfurie cu negrese.

Zâmbi și spuse:

— M-ai așteptat. Ești atât de drăguț.

— Ăsta-s eu, spuse Charlie, băgând telefonul în buzunar și pornind spre ea.

Își puse mâinile pe talia ei. Își strecură mâinile pe spatele ei și apoi pe fundul ei perfect, trăgând-o mai aproape de el.

Se gândi la Starrla și la problemele în care se băga ea.

Nu. Nu avea să se gândească la Starrla și la măgarii pe care îi alegea ea ca să se drogheze. Doar la Wren.

Wren se roti și ieși din strânsoarea lui.

— Haide, tinere Charlie. Am să te corup cu negresele mele delicioase.

— Vin imediat, spuse el, trăgându-se de jeanși. Doar că s-ar putea ca timp de un minut să am probleme cu mersul.

Ea păru ușor șocată și apoi încântată. Wren îi făcu din ochi și porni unduindu-și trupul, iar scula lui, care începuse să se micșoreze, se făcu din nou tare. Era uimitor cât de ușor și cât de des îl excita Wren.

Charlie clătină din cap. Trebuia să asculte al doilea mesaj al lui Ammon, indiferent că voia sau nu.

— Frățioare, am făcut rost de-un telefon nou, spuse vocea înregistrată a lui Ammon. Și, da, îți sugerez ca tu și Wren și ieșiți de-acolo. Plecați de-acasă de la Tessa și spune-i Tessei că poate ar fi bine să...

Ceea ce se întâmpla în camera de zi îl împiedică pe Charlie să-l mai audă pe Ammon. Își apăsă telefonul de ureche și se aplecă.

— ... aici, spuse Ammon, după care oftă. Ai mare grijă. Și sună-mă când poți.

Charlie închise telefonul. Despre ce naiba vorbea Ammon, și de ce în seara asta? Nebunia Starrlei, asta era adevărată. Imbecili care se îmbătau și deveneau belicoși? Desigur. Însă ca Ammon să-i spună lui Charlie să-i scoată pe toți patru din casa Tessei părea a fi un lucru exagerat. Doar dacă nu cumva Starrla voia să se confrunte cu Wren sau cu Charlie...?

— Hei, Charlie! strigă Tessa din camera de zi. De ce nu vii, amice?

Wren, râzând, strigă:

— Da, am nevoie de tine. Vino-ncoa'!

Își trecu o mână prin păr, arboră un zâmbet și porni spre vocile care se auzeau în camera de zi. Nu voia ca Wren să creadă că atenția îi fusese distrasă.

— Pot să-l deschid acum? întrebă Tessa. Te rog?

Cutia aurie se afla pe măsuța de cafea. Tessa se uită la P.G., își uni palmele și adoptă o mutră de cățeluș.

— Așteaptă, spuse Charlie, frecându-se la ceafă. Eu, ăăă, am primit un telefon de la Ammon. Cred c-ar trebui să plecăm.

— Ha? făcu Wren.

Charlie auzi huruitul îndepărtat al unui motor. Luminile unor faruri inundară încăperea, iar Tessa își feri ochii.

— Huo, nu-i frumos! exclamă ea, ridicând glasul. Hei, oameni buni! Nu-mi folosiți aleea ca să întoarceți!

— Trebuie să plecăm, spuse Charlie. Trebuie să plecăm. Acum!

— Charlie, de ce? întrebă Wren. Ce se întâmplă?

Charlie fugi la geam. Era prea întunecat ca să-l recunoască pe șofer. Fără să se uite la Wren, spuse:

— P.G., cred că s-ar putea s-avem niște musafiri.

P.G. apăru lângă el.

— Omule, despre ce vorbești?

Se deschise o portieră. Apoi o alta. Niște voci răgușite și bădărane se auziră în noapte.

Tessa se ridică în picioare și se duse lângă Charlie și P.G.

— Ce mama...? Rahat. Aia e Starrla Pettit?

Wren se duse la fereastră. Părea foarte mică, iar Charlie voia s-o oprească. S-o înghețe în loc. S-o țină în siguranță. Își puse mâinile de-o parte și de alta a feței și se uită pe geam, iar Charlie simți un gust amar în gură.

Wren făcu un pas înapoi, iar acest lucru îi făcu pe musafirii lor să huiduie.

— Vino înapoi, scumpete! strigă unul dintre ei.

Ieșiseră din mașină și erau aproape de ușa Tessei.

Ușa pe care P.G. intrase ultimul. Oare o încuiase în urma lui?

Clanța se mișcă. Charlie porni spre ea, dar fu prea târziu. Ușa se deschise, iar un tip de mărimea unei namile vârî piciorul în deschizătură, înainte ca Charlie să poată s-o închidă. Namila se împinse cu umărul înăuntru, iar Starrla și alți doi tipi intrară în urma lui.

— Nu-i deloc mișto, spuse P.G.

— Charlie, *saluuuuut*! exclamă Starrla, iar Charlie își dădu seama cât de beată era.

— Trebuie să pleci! spuse el.

— Sau nu, se opuse ea, scrutând încăperea.

O zări pe Wren și fluieră, sau încercă să facă asta, însă eșuă, din cauză că râdea în același timp. Se clătină pe tocuri.

— Uau! Vreau să zic, *uau*!

Charlie își făcu mâinile pumn.

— Starrla, încetează!

— Dar, Charlie!

Starrla se prinse de namilă pentru a-și menține echilibrul. Șopti în glumă:

— Știam că era dotată, dar uau! Scoate-i rochia și vorbim de porno.

Namila râse, iar Charlie se roti, aplicându-i namilei un pumn fix în maxilar. Fu un pumn hotărât și ar fi trebuit să-l scoată din uz, însă namila nu făcu decât să-și încrețească fruntea. Apoi și-o netezi la loc.

— Oh, amice, spuse el. Proastă idee.

Se năpusti asupra lui Charlie, însă îi aplică pumnul în felul în care ar fi făcut-o un băiețel de patru ani, iar Charlie se feri cu ușurință. Prietenii namilei se apropiară de ei, la fel și P.G.

— Băieți, ar fi cazul să plecați, le sugeră P.G.

— Sau am putea să-ți băgăm capul în fund, spuse namila.

— Sau ați putea să plecați. Tessa, cheamă poliția!

Charlie își mută privirea de la prietenii Starrlei la Starrla. Expresia îi erau precaută, însă ochii îi ardeau ca și când avea febră. Starrla porni de-a lungul încăperii.

Charlie fu străpuns de durere. Unul dintre prietenii namilei îi băgase un upercut hotărât în plexul solar. Nu

putea respira, ceea ce însemna că n-o putea avertiza pe Wren. Doar că Starrla nu pornise spre Wren. Nu încă. Se duse glonț spre măsuța de cafea, unde se afla cutia aurie.

— Hei, nu! strigă Tessa.

— Ooo, un cadou! bolborosi Starrla. Pentru mine?

— Charlie, ajutor! șopti Wren.

Starrla deschise cutia.

Capitolul douăzeci și unu

Era un glob cu zăpadă. Nu un pistol, ci un glob cu zăpadă decorat, iar în interiorul globului se afla o fermă cu un gărduț de lemn. Ca în *Vrăjitorul din Oz*, gândi Wren. *Pentru că nicăieri nu-i mai bine ca acasă.*

Starrla ridică globul cu zăpadă și se uită la Wren. Ochii îi străluceau. Aparent, nu putea să se concentreze prea bine.

— Charlie ți-a dăruit ăsta? întrebă ea. O casă foarte fericită, în care să locuiți voi doi?

Wren nu avea nimic. Nici cuvinte, nici gânduri, nici... nimic. Era pustie pe dinăuntru, iar când Starrla ridică globul cu zăpadă, ea nu făcu nimic.

Peste tot zburară bucățele de sticlă și apă, și fulgi de zăpadă, și toată lumea sări, mai puțin Wren.

Starrla călcă pe ferma în miniatură a lui Dorothy, sfărâmând-o cu tocul pantofului, iar Tessa strigă:

— Ce-i cu tine? Ce faci?!

Starrla se clătină, dar își reveni imediat. Se uită fix în ochii lui Wren.

— Gata. Acum e distrusă, la fel ca Charlie.

Wren se întoarse spre Charlie, care pălise. Voia să se ducă la el, dar *ea* era distrusă. O pasăre fără aripi. Și cuvintele îi rămaseră distruse — băieți distruși, păsări distruse, cuvinte distruse —, însă le forță să iasă, folosindu-se de simpla putere a voinței.

— Nu, spuse ea. El nu e distrus. Charlie, tu nu ești distrus. Încetează să mai gândești asta.

— O, ba e! insistă Starrla.

Coti spre Charlie cu tocurile ei îngrozitor de înalte și cu ciorapii cu portjartier.

— Iubitule, vrei să-i spun? continuă Starrla. Vrei să-i spun cât de distrus ești? Dar e în regulă. Și eu sunt distrusă.

— Starrla, spuse Charlie. Te rog!

Wren nu înțelegea. „Te rog"? „Iubitule"?

Tipul cu care venise Starrla, cel cu jachetă de piele, făcu un pas, sfărâmând bucățile de sticlă sub ghetele lui de motociclist.

— Hei, Star...

— Tyson, tacă-ți fleanca! zbieră Starrla, iar Tyson își întinse mâinile cu palmele în sus.

Era ceva în neregulă cu Starrla și nu era vorba doar de ochii ei. Toată lumea văzu asta, iar tensiunea din încăpere se schimbă radical.

— Iubitule, repetă ea. Iubitule, am nevoie de tine. De asta sunt aici. Am nevoie de tine și tu ai nevoie de mine!

— Nu, spuse Charlie, dându-și seama că totuși îi funcționa gâtul. Trebuie să pleci.

— Mă dai afară? întrebă Starrla, ridicând vocea. Charlie, așa tratezi un afurisit de câine. Îl vâri într-un garaj și arunci cheia. Nu așa a făcut drogata de maică-ta, încuindu-te în garaj ca pe un câine vagabond?

Charlie se crispă, iar Wren simți asta ca pe un pumn. Stomacul i se strânse.

— Starrla... încercă el.

— Ce vrei, Charlie? ceru Starrla, gesticulând spre Wren. Îți plac țâțele ei mai mult decât ale mele? Bine. Le sugi așa cum le sugeai pe ale mele? Bine, super! E minunat. Distrează-te! Dar mai întâi ai plâns pe umărul ei, *buu buu buu*, și după aia i-ai povestit despre copilăria ta săracă și tristă?

Wren începu să plângă. Starrla o privi ironică.

— A, nu știai? întrebă ea râzând. Bănuiesc că nu știi multe lucruri, târfulițo. Ups!

— Star, hai să mergem! spuse Tyson.

Starrla se întinse spre Charlie, însă el înlemni. Brusc, ea se prăbuși la pământ.

— Charlie, șopti ea.

Se părea că Wren nu mai era vizibilă. Și Tyson era invizibil. Starrla nu-l putea vedea decât pe Charlie.

— Scumpule, iubitule, te rog! M-ai iubit odată, mă poți iubi din nou. Noi doi suntem la fel. Nimeni nu ne înțelege. Nimeni în afara de tine n-a fost acolo pentru mine. Te rog!

Charlie clătină iarăși din cap, iar în ochii Starrlei se schimbă ceva. Wren o văzu.

— Să te fut! zbieră Starrla, după care luă o bucată de sticlă de pe jos și și-o trase peste gât.

Se tăie adânc. Sângele curse șuvoi pe pielea ei, pe rochie și pe podea.

Abia *atunci* Charlie se mișcă.

— Starrla! strigă el, țâșnind spre ea și prinzându-i trupul care începuse să alunece.

Tyson apăru imediat lângă ea. Îngenunche lângă ea, în timp ce Charlie își apăsă palma pe rana ei.

— Ai sunat la poliție? o întrebă P.G. pe Tessa.

Tessa încuviință.

— Da. Da. Am sunat la 911! Au spus că vin imediat. Au spus că...

Sirenele începură să se audă. Ferestrele Tessei fură luminate pentru a doua oară în acea seară de razele unor faruri. O ambulanță, două mașini de poliție.

Un medic de pe ambulanță îi bandajă Starrlei gâtul și îi luă tensiunea.

Un altul puse întrebări. Starrla era inconștientă, așa că Tyson răspunse la unele și Charlie la altele. Își trecu o mână peste jeanși și lăsă o urmă roșie peste ei.

Wren se sprijini de perete. Trecu de la fierbințeală la răceală și apoi iar la fierbințeală. Fierbințeală cu transpirații. Se cuprinse cu mâinile.

— Am înțeles, conchise medicul de pe ambulanță, după care se întoarse spre colegul său și spuse: O să avem nevoie de targă.

— Hei, poftim? întrebă Tyson. De ce? Pentru ce vă trebuie targa?

— Procedura standard, spuse medicul.

— Cum adică procedura standard? întrebă Tyson. Starrla e bine. De-abia sângerează, vedeți?

Ce voia să spună? Pansamentul ei era plin de sânge.

— Supraveghere antisuicid, spuse tăios medicul. O persoană care încearcă să se omoare în mod clar nu e „bine".

O legă pe Starrla de targă. Fusta i se rupsese, iar Wren, în mod ridicol, voia să i-o repare. Totuși, ea nu știa cum să repare lucrurile. Nu știa cum să repare nimic.

Tyson rămase lipit de medic.

— O să trebuiască să rămână peste noapte acolo? O să fie bine? O să fie bine, nu-i așa?

Din câte își dădu Wren seama, lui Tyson îi păsa de Starrla. La fel și lui Charlie, care făcu un pas în față și spuse:

— Sunt vărul ei. Am s-o însoțesc eu.

Wren se prăbuși în sinea ei, și Charlie o privi peste umăr, și totul *era* distrus. *Iubitule. Te rog. Nu.*

— Cât de mult o vor ține depinde doar de evaluarea medicilor, spuse medicul, după care se întoarse spre Charlie și adăugă: Dacă vii, hai să mergem. Voi, ceilalți, vă rog să vă dați din drum.

— Wren, o să mă-ntorc, spuse Charlie.

E posibil ca ea să fi ridicat din umeri sau poate că nu. Apoi el a plecat.

Împreună cu Starrla.

Restul serii fu un vârtej amețitor. Una dintre mașinile de poliție porni pe urmele ambulanței; ofițerul care rămăsese le luă declarațiile. Mama Tessei fusese sunată. Globul cu zăpadă încă trebuia măturat, dar, la un moment dat, Tessa făcuse nevăzute cupele de șampanie și nimeni nu turnase pe nimeni. Toată drama cu Starrla îi trezise pe toți, așa că polițistul le ținu o prelegere despre cum ar trebui să se comporte în mod responsabil pentru ca ei și prietenii lor să evite astfel de situații.

— Ați înțeles? îi întrebă el.

— Am înțeles, spuseră toți cei prezenți, mai puțin P.G., care dădu din cap ca un om matur și spuse:

— Da, domnule.

Tyson și ceilalți doi băieți pricepură că era timpul să plece. După ce mai mâzgăli câteva rânduri în caiet, polițistul plecă.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Tessa când ea, Wren și P.G. rămaseră singuri.

P.G. își roti mâinile și gâtul.

— E vina mea, spuse el, neobișnuit de serios. N-am încuiat ușa.

— Poftim? făcu Tessa. Nu. Nu tu ai dat buzna în casa mea, neinvitat. Nu tu mi-ai spart globul cu zăpadă. Nu tu ai...

Tessa se prăbuși pe canapea.

— *Iisuse*! Ce s-a întâmplat aici? Chiar s-a întâmplat asta?

P.G. se așeză lângă Tessa și o trase spre el.

— Iisuse! repetă Tessa. Wren, vino și stai jos!

— Nu, mersi, spuse ea.

Se afla în interiorul și în exteriorul ei în același timp și tot ce știa era că trebuia să plece din acest loc, din această lume, din acea dimensiune nedorită a cuvintelor *scumpule-iubitule-te-rog*. Nu o plăcea pe Starrla, și totuși, îi părea rău pentru ea. Îi era foarte, foarte milă de ea și de Charlie... *Îl vâri într-un garaj și arunci cheia.*

Wren se înfioră. Să se autocompătimească, pe lângă toate lucrurile care tocmai avuseseră loc, era extrem de greșit.

— Cred că... am să... mă duc acasă.

Tessa își luă capul de pe umărul lui P.G.

— Wren! Stai!

Totul era un zgomot deranjant care nu mai înceta.

— Scuze, spuse ea. Nu pot.

— E din cauza lui Charlie? Fiindcă el...?

Wren se duse la bucătărie, luă cheile și geanta cu schimburile și se întoarse înapoi în camera de zi.

— Îmi pare rău pentru globul tău cu zăpadă, îi spuse Tessei.

Plecă, deoarece Charlie dispăruse deja.

*

Pentru Wren, asta fu decisiv. Căzu pradă răcelii. Știa că era greșit din partea ei să respingă apelurile lui Charlie și să-i ignore mesajele, însă nu-și putea da seama cum altfel să fie, deoarece îi era groază să traverseze vreodată prăpastia dintre ei.

Starrla îl cunoștea pe Charlie mai bine decât ea. Îi cunoștea trecutul și știa toate lucrurile îngrozitoare pe care el nu i le spusese niciodată lui Wren, deoarece se gândise că Wren nu avea să înțeleagă.

Wren fusese crescută într-un mediu protejat.

Încerca să schimbe asta. Încerca să trăiască mai mult, să experimenteze mai mult, să însemne mai mult, dar totul părea în van. Nu avea să-l ajungă niciodată din urmă. Nu avea niciodată să înțeleagă prin ce trecuse el. Nu avea niciodată să-i absoarbă durerea, să îndrepte lucrurile, să-l repare. El nu avea nevoie de reparații, cel puțin nu în viziunea lui Wren, dar dacă *el* credea că avea nevoie, și totuși nu putea să vină la ea, sau credea că nu putea...

Cum putea să-l facă fericit, dacă nu putea să-i ofere ceea ce el avea nevoie?

În fine, care era scopul? Luni avea să plece în Guatemala. Părea ireal și uitase de mult de ce Project Unity i se păruse a fi o idee bună, dar era acolo și o aștepta. Avea biletul în buzunar. Existau oameni care o așteptau, dornici să o cunoască și să o pună la treabă. Urma să capete un scop. Cel puțin avea să fie utilă cuiva într-un mod mai mult sau mai puțin însemnat.

Era corect ca Charlie să o fi însoțit pe Starrla la spital?

Desigur. Charlie o ajuta pe Starrla, chiar dacă Starrla era Starrla, chiar dacă ea încercase să-l rănească. El nu spusese: „Uită-te la mine, mă duc să salvez lumea!" El

făcuse ceea ce trebuia făcut, chiar și atunci când lumea era atât de nedreaptă.

(Charlie, când era mic, încuiat într-un garaj. Inima i se frânse.)

Avea mai multă stofă de erou decât urma Wren să aibă vreodată. El era bun și nobil. Wren îl iubea pentru asta, însă se ura că ea însăși era atât de mică.

N-am ales-o pe Starrla în locul tău, scrisese el un mesaj sâmbătă seara. Știi asta, nu?

Da, știa asta. O omora însă că el simțise nevoia de a-i spune asta.

Starrla o să fie bine și spune că-i pare rău, scrisese el duminică dimineață.

Ăsta-i un lucru bun, gândise Wren. Inima încă o durea și o durea.

Wren, te iubesc. Atât de mult! Te rog să nu mă alungi din nou.

Pot să vin până la tine?

Putem să vorbim?

Te rog!

Duminică, după un prânz dureros cu părinții ei, Wren se ghemui în poziție fetală pe pat. 14 MESAJE NECITITE, 4 APELURI RATATE, spunea telefonul ei. Se purta ca un copil.

Tatăl ei bătu la ușă. Cunoștea sunetul degetelor lui lovind lemnul. L-ar fi recunoscut oriunde.

— Wren? o strigă el.

Wren închise ochii și strânse tare din pleoape. Nu voia s-o facă; nu voia s-o facă.

Trebuia s-o facă, altminteri urmau să apară și mai multe întrebări. Și mai multă agitație. Și mai multe griji, mai ales după ce nu fusese suficient de recunoscătoare

pentru darul pe care i-l oferiseră părinții ei în timpul mesei. Îi dăduseră o sacoșă de pânză plină cu manualele recomandate de unul dintre profesorii de la Emory cu care lucra mama ei. Îi spuseseră că dacă avea să continue cu planul ei de a merge la Project Unity, atunci putea măcar să înceapă să citească în timpul ei liber lista de cărți cerute la facultate.

Tatăl ei bătu din nou, iar Wren se ridică în capul oaselor.

— Intră!

Tatăl ei deschise ușa și intră, iar Wren văzu că avea ceva la spate. Încă o carte?

— Wren, te simți bine? întrebă el.

— Ăăă..., da. Cred, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Da, mă simt bine.

— Ți-e frică de avion? Îți faci griji în privința zborului? Mereu îți faci griji în privința zborului.

— Tată, nu mi-e frică de zbor.

— Ești foarte curajoasă. M-am gândit, poate pentru că e un zbor internațional...

Își drese vocea și continuă:

— Ai pașaportul? Știi cum să completezi formularul de la vamă?

Wren încuviință. Tatăl ei oftă.

— E vorba de mine și de mama ta?

— Poftim? Nu.

— Eu cred că e. Cred că noi — eu — îți datorăm niște scuze.

Poftim? gândi ea. Tatăl ei, cerându-i scuze?

— Tu vei fi *mereu* fetița mea, îi spuse el. Eu voi fi *mereu* mândru de tine. Îmi pare rău dacă...

Tatăl ei mai avea puțin și plângea.

— Tată, e în regulă, spuse Wren.

El se îndreptă de umeri. Îi întinse cartea pe care o ținea la spate și spuse:

— Păi. Bine. Am găsit asta pentru tine. Mă gândeam că poate o să le placă celor mici.

Lui Wren i se umplură ochii de lacrimi. Era cartea ilustrată pe care ea o iubea și din care el obișnuise să îi citească pe o voce haioasă. *Charlie Parker cânta be-bop.*

— *Ție* îți plăcea cândva, spuse el țâfnos. Tu mă puneai să ți-o citesc întruna. Îți amintești?

— Da, șopti ea.

— Charlie Parker, spuse el. Amuzant, nu-i așa? Charlie al tău are același nume de familie.

Charlie al ei. Dumnezeule, câtă suferință. Făcu un efort să zâmbească.

— Ei bine, nu uita să-ți pui în valiză pasta de dinți, o sfătui tatăl ei.

— N-am să uit.

— Și unghiera.

— Am pus-o deja.

— Ai un ghid de conversație englez-spaniol? Pentru că Rick Steve are un manual care e în topul celor mai bune cărți de pe Amazon. Cred că ăla e cel mai bun.

Avea o aplicație de traducere numită Babylon.

— OK, spuse ea.

Își puse mâinile pe coapsele ei și se ridică. Ajuns în dreptul ușii, se întoarse.

— Wren, te iubim! spuse el, părând confuz.

— Știu, îi răspunse ea. Și eu vă iubesc.

*

Avionul ei era programat să decoleze spre sfârșitul după-amiezii de luni. Luni dimineață, în timp ce își împacheta șamponul și peria de păr și alte lucruri importante, P.G. îi trimise un mesaj spunând că Charlie se afla într-o pasă proastă. Nu voia să se bage, dar nu putea să-l mai slăbească puțin pe bietul băiat?

Nu, nu dacă nu se putea slăbi pe ea însăși.

Oricum avea să se întâmple, își spuse în sinea ei. *Oricum aveam să ne despărțim. Va fi mult mai ușor pentru el în felul acesta, deoarece va putea lua hotărârea că nu meriți, ceea ce e adevărat. Și de ce ar trebui să te duci să-l vezi pentru ultima oară? Nu meriți asta.*

Continuă să împacheteze.

Cu cinci ore înaintea zborului, gândi: *O, rahat! Dacă vine Charlie aici? Cum ar fi dacă ar veni aici și ar vrea să mă vadă? Cum îl voi face să plece?*

Dacă l-ar vedea în carne și oase, sufletul ei ar zbura spre el ca albina spre nectar, iar acela ar fi sfârșitul ei.

Așa că își înșfăcă cheile, le spuse părinților ei unde se ducea și conduse spre Tessa pentru a-și lua rămas-bun. Oricum trebuia să facă asta. Îi spusese Tessei că avea să treacă pe la ea.

Intenționa să adopte o veselie falsă și să stea la o mică bârfă, însă Tessa n-avea de gând s-o lase să scape așa ușor.

— Vrei, te rog, să vorbești cu mine? spuse Tessa în timp ce stăteau una lângă alta pe patul ei. Nu despre Guatemala. Nu despre UGA.[11] Vreau să-mi spui ce se întâmplă cu tine și Charlie.

O luă pe Wren de mâini.

---

[11] University of Georgia.

— *Te rog!*

Wren cea falsă fu cea care răspunse. Wren cea adevărată, mică și rece, rămase captivă în gheață.

— Ei bine... bănuiesc că tocmai mi-am dat seama cât de inutil era totul, spuse ea. Dragostea. Relațiile. Să fiu cu Charlie.

— Să fii cu Charlie e inutil? întrebă Tessa. De ce?

— A fost inutil încă de la început, îi explică Wren. Eu n-am făcut decât să mă conving că nu era. M-am convins că, fiindcă ne iubeam, trebuia să fim împreună, când, pe bune, ce *e* dragostea? Nu e ceva ce poți dovedi, nu-i așa?

— A, bine, spuse Tessa, lăsând capul într-o parte. E din cauza Starrlei? Din cauza lucrurilor pe care le-a spus despre Charlie?

Da, gândi Wren. *Pentru că ei i-a spus și mie nu. Pentru că îi era teamă să-mi spună, pentru că știa că mă va supăra. Pentru că m-a* supărat.

— Nu sunt suficient de bună pentru el, șopti ea. Problemele lui vor fi mereu mai mari decât ale mele.

— Carevasăzică, îl tai ca pe... eticheta unei haine? Ceva ce poți arunca liniștită?

Wren ridică din umeri. Era mai ușor să nu simtă anumite lucruri.

— Nu există loc și pentru mine.

— Wren. Ești caraghioasă.

— Știu.

— L-ai rănit pe el și te rănești și pe tine.

— Dap!

Sunt în borcanul ucigaș, gândi ea, aducându-și aminte de o întâmplare de la ora de biologie. Prinseseră fluturi și fuseseră nevoiți să-i omoare pentru a-i studia, iar profesoara lor le spusese că cea mai ușoară metodă era să

umezească niște bile de vată cu acetat de etil, să le pună într-o borcan de sticlă împreună cu un fluture și să îl urmărească cum moare lent.

Poate că Tessa știa și ea asta, deoarece spuse:

— Wren. Pe cine încerci tu de fapt să pedepsești?

— Nu, spuse Wren cu încăpățânare. Nu, deoarece trebuie să învăț să nu am nevoie de oameni. Să nu am nevoie de Charlie.

— De ce? Asta-i curată nebunie.

— A, da? Dacă el nu are nevoie de mine, atunci nici eu n-ar trebui să am nevoie de el, nu-i așa?

— Nu are nevoie de tine? Moare fără tine.

— Ba nu.

— Ba da.

Wren își adună umerii, iar Tessa oftă. Se așeză lângă Wren, luând-o de mâini.

— Uneori, când o relație e adevărată... Dumnezeule, doare, spuse Tessa într-un târziu. Pentru că e atât de nou. Totul. Nu-i așa?

Wren simți un nod în gât.

— Și dacă tu te închizi în tine, nu trebuie să ai de-a face cu ea, continuă Tessa.

Ea era acum Tessa cea Blândă. Tessa cea Înțeleaptă. Wren o ura, chiar și arunci când o strânse mai bine de mână pe Tessa și rămase așa.

— Înțeleg.

Trecură câteva clipe lungi.

— Însă doar fiindcă e mai ușor, e mai bine? întrebă Tessa. Deoarece, Wren... Charlie te iubește.

O lacrimă se lăți pe piciorul lui Wren, suficient de mare pentru a lăsa acolo o pată umedă.

Tessa îi strânse mâinile.

— Chiar te iubește. Și *știu* că e dificil, Wren. Știu asta. Dar și tu îl iubești. Nu-i așa?

Și mai multe lacrimi, fierbinți și sărate. (*Îl iubesc. Îl iubesc!*)

— Așadar, bănuiesc că trebuie să te întrebi pe tine însăți, el merită?

Wren își trase nasul.

— La ce te referi?

— Ei bine, ai spus că dragostea e inutilă. Că dragostea nu există. Dar, Wren, tot tu ai spus că teseractul nu există, nu-i așa?

Wren suspină și râse.

— Teseractul *chiar* nu există.

Tessa zâmbi.

— Și totuși, iată-mă aici, puternică și adevărată, la fel cum e și Charlie.

Wren plânse și mai tare.

— Așadar, știi, mă gândesc că poți să rămâi în siguranță și să nu simți nimic sau poți să riști să-l iubești și să-l lași și pe el să te iubească.

Tessa făcu o pauză, după care continuă:

— Merită să riști orice pentru Charlie? Și dacă el nu merită, atunci cine merită? Pentru ce anume ești dispusă să riști, Wren?

Charlie! strigă sufletul ei. *Sunt dispusă să risc orice pentru Charlie. Da. Pur și simplu e înspăimântător. Dar da și da și da.*

Un infinit de da-uri.

Un infinit de Charlie.

Suspină, și Tessa o ținu bine, iar când Wren încetă să mai plângă, ea continuă să o țină.

— Mi-e dor de el, recunoscu Wren.

Își trecu dosul palmei pe sub ochi.

— Știu, spuse Tessa.

Wren inspiră tremurat.

— Poate că... ar trebui să-l sun?

Tessa râse ușor, ceea ce o făcu pe Wren să izbucnească din nou în plâns, dar era în regulă.

— Wren, nu poți să pleci până ce nu te împaci cu el. El crede că-l urăști.

— N-aș putea niciodată să-l urăsc! Îl iubesc!

Tessa încuviință.

— Pur și simplu cred că mi-e teamă că eu îl iubesc mai mult decât mă iubește el pe mine.

— Nu, spuse Tessa simplu. Sună-l. Spune-i că te duci la el. Îmbrățișează-l și sărută-l, iar apoi sărută-l din nou. De acord?

Wren aproape că începu din nou să plângă, însă știa că nu avea timp de așa ceva.

— Și o să puteți vorbi pe Skype, sugeră Tessa. Au acces la internet în Guatemala, nu-i așa?

— Da, au acces la internet în Guatemala.

— Și o să vii acasă de sărbători. Și sunt sigură că el o să poată veni măcar o dată să te viziteze acolo.

— Da, ba chiar de mai multe ori, dacă poate. Pune bani deoparte.

— Dacă există niște oameni care să poată face să funcționeze o relație la distanță, aceia sunteți voi doi, concluzionă Tessa. Așa că *dispari*. Du-te la el. Acum!

— OK, spuse Wren, cu un zâmbet timid.

Se simți recunoscătoare față de prietena ei, care era într-adevăr puternică și adevărată.

Se ridică de pe patul Tessei. Traversase deja jumătate de cameră, când Tessa strigă:

— Așteaptă!

Tessa fugi spre Wren și o îmbrățișă strâns, aproape rupându-i oasele, după care o sărută pe ambii obraji.

Când îi dădu drumul, Wren se simți mai bine. Mai ușoară. Se îndreptă spre mașina ei. Se gândi la Charlie, la felul în care simțea atingerile și îmbrățișările lui, iar celulele ei se aranjară singure. Se gândi la cea mai nebună idee pe care o avusese vreodată, care sălășluise în ea în tot acest timp, dar pe care nu găsise niciodată curajul s-o elibereze.

Nu era o idee nou-nouță și poate că nu era nebună. Dar... ce-ar fi dacă n-ar mai pleca în Guatemala? Oare era posibil ca acest lucru să n-o facă mai slabă, ci mai puternică?

Trebuia să găsească o cale de a rezolva această problemă cu părinții ei. Nu voia să înceapă din nou să fie fetița lor și nimic altceva decât fetița lor. De asemenea, trebuia să găsească o cale de a oferi ceva lumii din Atlanta, întrucât acest lucru era o necesitate pe care o simțea în sufletul ei.

Cât despre Emory? Poate că da, poate că nu. Nu era necesar să rezolve toate detaliile chiar în această clipă, și încă se putea răzgândi dacă voia. Dar poate că, în privința facultății Emory, la fel ca și cu Project Unity, putea fi deschisă unor compromisuri? Chiar dacă încă nu știa cum arătau ele...

Era un lucru impresionant să accepte o asemenea nesiguranță. Ba chiar era terifiant de-a dreptul. Oare chiar putea avea încredere în lume — și în ea însăși — suficient cât să riște atât de mult?

Îi era extrem de dor de Charlie.

Nu era fericită fără el.

Îl iubea, iar dovada iubirii lor se afla în interiorul ei, și nu era oare acela răspunsul pe care îl aștepta?

Tu ești casa mea, Charlie, îi spusese ea odată. Oare mai era?

Speranța îi umplu sufletul când își scoase telefonul. Căută numele lui Charlie. Apăsă pe APELEAZĂ. Duse telefonul la ureche și se rugă să găsească cuvintele potrivite, șoptind:

— Te rog!

Capitolul douăzeci și doi

Încă de când Charlie era mic, adulții din viața lui îi spuseseră unu din două lucruri: adulții care îl răniseră îi spuseseră că se născuse un ratat și că va muri un ratat; adulții care își doriseră să-l ajute îi spuseseră că, dacă-și urma visele, putea face orice.

De-a lungul anilor, Charlie respinsese ambele perspective, fiind de părere că viața era un joc de barbut. Nu exista „bine" sau „rău". Nu exista nicio schemă. Te nășteai singur, mureai singur și, dacă erai norocos, poate că urma să ai parte de câteva momente decente de-a lungul vieții. Sau nu.

Apoi fusese înfiat de Chris și Pamela. Ei făceau parte din categoria „dacă poți să visezi, poți să reușești", dar, spre deosebire de ceilalți părinți adoptivi extrem de entuziasmați, cărora le plăcea să-l expună pe Charlie drept exemplul lor de milă creștinească, Pamela și Chris chiar vorbeau serios.

Când îl aduseseră pe Dev în viețile lor, îi spuseseră același lucru.

— Dă-l dracului de scaun cu rotile, spusese Chris. Dă-l dracului de handicap, sau de „provocare", sau cum naiba

vrei s-o numeș'. Ascultă, amice, există lucruri pe care le poț' schimba și lucruri pe care nu le poț' schimba, iar când vine vorba de cele pe care nu le poț' schimba, dă-le dracului.

Chris se bătuse cu degetul în cap.

— Uită-te la mine. Crezi că eu aleg să încurc cheile de șase și de nouă ca un afurisit de copil de cinci ani? Vorbesc serios. Crezi că eu aleg asta?

— Nu? răspunsese Dev șovăind.

— La dracu', normal că nu, spusese Chris, făcându-l pe Dev să chicotească.

Dev avea opt ani pe-atunci și era un copil tare drăgălaș, mereu dornic să îi arate diferite lucruri lui Charlie sau să-i ofere gumele lui de mestecat, murdare și stâlcite.

— Acum, hai să-l luăm drept exemplu pe fratele tău Chahlie, continuase Chris.

Din ziua în care Dev se alăturase familiei, Chris și Pamela îi numiseră frați.

— Bietu' băiat e atât de urât, încât nici măcar nu poa' s-arunce un bumerang. Știi de ce?

— De ce?

— Pen'că n-o să vină niciodat' înapoi. Ha! Ce zici de asta, hm?

Dev chicotise și se uitase la Charlie.

— Nu mint, spusese Chris, ridicând mâna dreaptă de parcă ar fi fost la tribunal. Charlie, mint sau nu mint?

— Minte, îi spusese Charlie lui Dev. El e gelos, fiindcă eu sunt mai chipeș decât el.

— Ah, m-ai prins, fiule, cedase Chris, dându-i o palmă ușoară pe spate lui Charlie. În afară de Dev, tu ești cel mai chipeș tip de pe-aici.

Partener, amic, fiu — așa le spunea Chris lui Dev și lui Charlie. Pamela îi numea „băieții ei", sau dragule, sau scumpule, iar înainte ca Dev să li se fi alăturat, Charlie se simțise ușor prefăcut. Cum putea el să fie suficient de bun pentru a fi fiul lui Chris? Scumpul Pamelei?

După ce sosise Dev, Charlie începuse să se obișnuiască cu asta. Înțelesese că Pamela și Chris erau serioși, deoarece văzuse cu ochii lui cât de minunat era Dev. Orice părinte ar fi fost mândru să-l aibă pe Dev ca fiu, la fel cum orice băiat s-ar fi simțit norocos să-l aibă ca frate.

Dacă fusese adevărat pentru Dev, oare putea fi adevărat și pentru Charlie?

După ce Dev sosise, Charlie începuse, de asemenea, să se roage, în pofida faptului că încă nu era convins de existența lui Dumnezeu. *Mulțumesc*, spunea el în șoaptă. Nimic altceva.

Apoi se îndrăgostise de Wren și începuse să se întrebe dacă nu cumva *exista* un Dumnezeu.

Poate.

Dar, dacă exista, El era nemilos.

Wren nu mai vorbise cu el din seara în care Starrla sosise acasă la Tessa. Când el o suna, ea nu răspundea. Când se ducea acasă la ea, eu nu venea la ușă. Charlie se îmbolnăvise de dorul ei. Făcându-și griji în legătură cu ceea ce ea credea despre el. Tânjind după vocea ei, după atingerea ei. Disperat să repare lucrurile, dar neștiind cum.

Ea urma să se urce în avion peste patru ore afurisite, iar Charlie era la capătul răbdărilor de dorul ei. Se plimba în lung și-n lat prin cameră. Oare trebuia să se ducă la ea? Să încerce s-o prindă înainte de decolare?

Ce altceva putea să-i spună?

Oare avea măcar să-l asculte?

Știa din experiență că, atunci când Wren cădea pradă unei temeri, foarte greu își revenea. Având în vedere refuzul ei de a vorbi cu el, se părea că se hotărâse să-l scoată din viața ei. Sfârșitul poveștii.

Charlie nu putea accepta asta. Wren nu era Starrla. Ea nu îl alunga pentru a-l răni sau pentru a-l face să se simtă prost. Nu credea că ea putea să facă așa ceva. Însă se părea că Wren nu mai credea în *ei*. El o putea ajuta să creadă din nou, dar nu știa cum să ajungă la ea. Fir-ar să fie. Nu știa ce să facă.

Dev se împinse în ușa camerei lui Charlie, izbind-o în mod repetat cu scaunul cu rotile, până ce Charlie traversă mocheta uzată și o deschise larg.

— Omule! exclamă Charlie.

— Nu mă lua cu omule, spuse Dev.

Trecu pe lângă Dev și se duse în spatele lui. Se împinse cu scaunul în picioarele lui Charlie, spunând:

— Mișcă-ți fundul! Ședință de familie. Hai!

— Poftim? Nu. Sunt ocupat.

Își trecu mâna peste față.

— Ce s-a întâmplat?

— Mama și tata vor să vorbească cu noi în bucătărie.

— A, da? S-a întâmplat ceva?

— Lasă întrebările și hai, insistă Dev. Mișcă-ți fundul!

— Hei! *Au!* OK, dar...

— Nup, spuse Dev, blocându-l pe Charlie și împiedicându-l să ajungă la birou. Nu ai nevoie de telefon. Ai tot verificat chestia aia afurisită de parcă s-ar demoda, însă te asigur eu că poți trăi fără el zece minute.

Se întoarse și se izbi din nou de Charlie.

— Haide, prostule!

Charlie se duse în bucătărie, extrem de agitat, și îi găsi pe Pamela și pe Chris așteptându-l la masă. Dev li se alătură și făcu un semn din bărbie spre scaunul lui Charlie.

— Așază-te, fratele meu, îl îndemnă el.

Charlie se așeză. Pamela și Chris aveau aceeași expresie, iar îngrijorarea lor îl alarmă. Ce se întâmpla — și nu putea aștepta? Zborul lui Wren. Patru ore. Creierul îi pulsa.

Clătină ușor din cap.

— Ce se întâmplă?

Chris flutură ceva spre el. Pașaportul său. Charlie păli.

— Chahlie, te duci undeva? întrebă Chris. E ceva, știi tu, ce doreș' să ne spui?

Charlie își îndreptă privirea spre Pamela, ai cărei ochi albaștri erau mari și rotunzi.

Apoi se uită la Dev, care spuse:

— Am găsit scrisoarea de la programul ăla. Cel din Guatemala.

Charlie își căută cuvintele.

— Ăăă... eu, ah...

— Project Unity, spuse Pamela. Ai fost acceptat. Charlie, ăsta-i un lucru minunat!

— E?

— Mi-aș dori să ne fi spus, dar, da. Sunt norocoși să te aibă.

— Dacă te duci, spuse Dev. Te duci?

— Nu, spuse Charlie pe un ton înțepat.

— Hei! exclamă Pamela. Charlie!

Se întrebă dacă avea să fie mustrat.

— Ce e?

Ea îl luă de mână. Îi strânse degetele.

— Îți aduci aminte când erai un pic mai mare decât Dev și m-ai găsit plângând în bucătărie?

— Ăăă, da...?

— Ai avut cândva vârsta mea? îl întrebă Dev pe Charlie. Ha!

Se întoarse spre Pamela și spuse:

— Mamă, de ce plângeai?

— Nu-mi amintesc, le explică Pamela. Însă îmi amintesc cât de îngrijorat era fratele tău.

Se întoarse spre Charlie.

— Mereu m-am întrebat dacă nu cumva atunci a fost pentru prima oară când ți-ai dat seama că eram un simplu om, cu propriile mele probleme. Ce crezi?

Charlie își aduse aminte că se temea ca nu cumva să fi făcut ceva care s-o fi supărat. Când Pamela îl asigurase că nu el era de vină, își dorise să afle ce anume era și să facă orice ca să-i treacă.

— Suntem cu toții oameni, continuă Pamela, punându-și mâna peste a lui.

Gestul ei fu atât de blând, încât lui Charlie îi luă câteva clipe să-și dea seama că ea înțelegea mai multe decât lăsase să se întrevadă prima oară.

— Bine, Charlie? Cu toții avem tot felul de lucruri de înfruntat, dar e în regulă. Mereu reușim să trecem peste.

— *Da*, Charlie, spuse Dev.

— Da, Dev, spuse Charlie. Nici măcar nu știi despre ce vorbește.

— Ba da, știu.

— Nu prea cred.

— *Băieți*, spuse Pamela.

Chris duse degetele la gură și fluieră. Charlie și Dev se potoliră.

— Charlie, nu cumva Project Unity e programul în care s-a înscris și Wren? întrebă Pamela.

— Dap, răspunse Dev.

Charlie se înroși brusc. Nu îi spusese nimănui despre înscrierea lui, nici măcar lui Wren.

— Noi credem c-ar trebui să mergi, spuse Pamela pe un ton blând.

— Poftim?

— La naiba, da, dacă vrei, interveni Chris. Măcar o dată în viața ta afurisită vrem să faci ceea ce îți dorești *tu* să faci.

Charlie inspiră adânc. Se gândise că Pamela avea să fie rănită și Chris avea să fie scos din sărite. Pamela părea îngrijorată, dar nu rănită, iar dacă Chris era scos din sărite, nu era din motivul la care se gândise Charlie.

De ce oare se gândise că ei nu-l vor susține? Cu mult timp în urmă, mama lui biologică îl tratase ca pe un gunoi de care trebuia să se debaraseze. Alți părinți adoptivi îl pedepsiseră într-un fel sau altul. Însă Chris și Pamela nu făcuseră decât să-l iubească necondiționat.

— Mama și tata au spus c-o să te putem vizita, interveni Dev. În Guatemala există un vulcan activ. Știai asta? Vreau neapărat să văd vulcanul.

— Dar v-am spus deja. Am decis să nu particip la Project Unity.

— Omule, spuse Dev. De ce?

— Pentru că...

Charlie clipi. Oare din cauză că îi era teamă ca familia lui să nu se năruie fără el sau îi era teamă ca el să nu se năruie fără ei?

— Dacă nu știi, atunci sună-i și spune-le că accepți, sugeră Dev. Spune-le că te-ai răzgândit.

— Cum rămâne cu Georgia Tech? întrebă el, simțindu-se ușor zăpăcit. Într-o săptămână voi începe cursurile la Tech.

— Am sunat la universitate, spuse Pamela. N-au nimic împotrivă să te lase să îngheți anul.

— Dar Wren a spus că Emory...

Se opri. Wren spusese că cei de la Emory n-aveau nici ei nimic împotrivă să o lase să înghețe anul, doar că nu îi puteau garanta un loc. Dar de când oferea viața garanții?

— Ăăă, cu voi cum rămâne? întrebă Charlie, cu inima bubuindu-i.

— Cine? întrebă Chris.

Se uită prin jur, apoi ridică palmele.

— Noi? Eu, Pammie și Dev? Ce credeai, Chahlie, că aveam de gând să te pun să lucrez' la atelier pân' la șaijcinci de ani?

— Nu ne-am dori niciodată să te ținem în loc, spuse Pamela. O să ne fie tare dor de tine, dar vom fi bine.

— Da, spuse Dev. Oricum, pot să-l ajut eu pe tata. Nu-i nicio problemă.

Chris împinse o foaie de hârtie în fața lui, un soi de document.

— Ascultă, spuse el. Fă ce vrei, dar semnează ăsta pentru mine, da?

Cuvintele de pe document erau confuze, dar Charlie mai văzuse o versiune similară a acestui document. Acesta era diferit, în sensul că avea cuvântul *adult* în fața altor cuvinte. Adult adoptat — acela era Charlie. Părinți adoptivi? Chris și Pamela. Prima oară, Charlie spusese nu, deoarece îi era teamă să se atașeze de cineva. Dar pe cine încerca să păcălească? Se atașase deja de ei.

Dev sărea în scaunul lui de parcă avea nevoie să facă pipi.

— Vrem să adoptăm un bebeluș săltăreț în vârstă de optsprezece ani! exclamă el, după care începu să râdă în hohote. Adică pe tine! Tu ești bebelușul săltăreț!

— Fratele tău nu e un bebeluș, îi spuse Pamela lui Dev, dar, da. A cam sosit timpul. Nu crezi, Charlie?

— A sosit *de mult* timpul, interveni Dev.

— Ar fi trebuit să te întrebăm mai din timp, spuse Chris. Dar, după primul refuz, nu am dorit să insistăm. Sau, la dracu', poate că ne eram teamă de pistoale. Așa că împușcă-ne!

Chris râse stânjenit și îl bătu pe Charlie pe umeri.

— Chahlie, semnează afurisita aia de hârtie. Fă-o pentru maică-ta.

Charlie simți un nod în gât. Ridică pixul și își mâzgâli numele, iar Dev își aruncă ambele brațe în aer.

— Da! chiui el. Bun venit în familie, păMpălăule!

— Dev! îl admonestă Pamela.

— Atunci, ce zici de „bun venit în familie, tontălăule"? încercă Dev. Pot să-i spun tăntălău?

— Poți să-i spui Charlie, zise Pamela. Iar el făcea deja parte din familie. Acum pur și simplu e oficial.

Chris se ridică și îl ciufuli pe Charlie.

— Bun venit în familie, tontălăule!

După aceea, toate lucrurile se petrecură pe repede-înainte. Pamela sună la compania de zbor și îi rezervă un bilet, care avea să fie plătit și ridicat de la aeroport. Chris găsi o geantă de mână și aruncă în ea haine și o periuță de dinți. Dev se duse singur cu scaunul lui la vecina de alături care călătorea des și se întoarse cu

o gumă de mestecat și cu un adaptor pentru aparatele electronice.

— Domnișoara Sheldon spune că poți să-l păstrezi, zise Dev. A mai spus „baftă" și „distracție plăcută". Și să nu cumperi mâncare de pe stradă.

— Mersi, spuse Charlie, uimit de toate lucrurile pe care ei le făcuseră pentru el.

La intrarea în aeroport, Chris se întoarse în scaunul de la volan și îi întinse lui Charlie zece bancnote de douăzeci de dolari. Acestea, plus banii pe care Charlie îi economisese, aveau să-i ajungă doar pentru biletul de avion și să acopere cheltuielile pe o perioadă scurtă de timp.

— Consideră-l un bonus pen' comanda aia mare de scaune la care ai făcut o treabă a naibii de bună, spuse el pe o voce răgușită.

Chris desfăcu din nou portofelul și îi întinse lui Charlie o cartelă preplătită.

— Și, ascultă. Sună-ne de-ndată ce ajungi acolo.

Charlie, care pusese deja un picior în afara mașinii, se opri și spuse:

— Telefonul meu! Rahat!

— Nu ai telefonul?

— Nu am telefonul.

— Wren știe că mergi și tu? întrebă Pamela. I-ai spus?

— Nu. Bănuiesc că...

Aruncă o privire spre aeroport. Existau prea mulți oameni acolo. Oare Wren trecuse deja de punctul de control de securitate? Și, mai important, oare avea să asculte ce avea el de spus?

Ei bine, avea un întreg zbor la dispoziție pentru a o recupera. Ori ieșea învingător, ori murea încercând.

— Charlie, spuse Dev din spatele mașinii.

Ridică vechiul Nokia al lui Charlie și îl flutură.

— Vezi cât de isteț sunt?

Rânji și i-l aruncă lui Charlie.

— Ți-am spus, mă descurc.

Apoi urmă încă o rundă de îmbrățișări și salutări, iar când Chris puse în cele din urmă mașina în mișcare, ceasul arăta 3:43. Zborul lui Wren — zborul *lor* — decola la șase, ceea ce însemna că Charlie nu mai avea deloc timp de pierdut.

Dar înainte să pornească în goană prin mulțime, trebuia să vorbească cu Wren. Sau să încerce. Trebuia să-i audă vocea, chiar dacă tot ceea ce avea să spună ea era: „Salut, eu sunt! Scuze că nu pot răspunde!"

Deschise clapa telefonului. Apăsă pe butonul de pornire, iar ecranul se lumină. În partea de sus se afla o alertă care îi făcu inima să-i salte de bucurie.

WREN GRAY

APEL PIERDUT

Îl sunase?

Se întoarse la meniul principal al telefonului. Nu numai că îl sunase, dar îi lăsase și patru mesaje vocale și câteva scrise. Inima începu să-i bată din ce în ce mai tare și grijile puseră din nou stăpânire asupra lui.

Nu, își spuse el. *Respiră. Află ce are de spus și apoi gândește-te ce vrei să faci.*

Doar că nu mai putea aștepta atât de mult.

În loc să asculte mesajul ei, apăsă pe APELEAZĂ și duse telefonul la ureche. Inima îi sări din piept, deoarece, în acel moment, știu cu certitudine că totul avea să fie bine.

— Charlie? răspunse Wren după primul apel.

— Wren, spuse el, relaxându-se.

Nu era sfârșitul poveștii lor. Era abia începutul.